Έτος Ζ'

Τεύχος 150ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπόθεσις Μανώλη Γλέζου—Τὸ κείμενο τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Διαρκοῦς Στρατοδικείου διὰ τὸν Γλέζον καὶ τοὺς συνεργάτας του, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυνομικοῦ Δ)ντοῦ Α' (συνέχεια) 7271

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα—Ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ διὰ χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων καὶ ἄλλων τεχνικῶν μέσων, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ 7274

ΣΟΒΑΡΑ ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Κατεσκεύαζε σαπούνι ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν θυμάτων της, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς «Διεθνοῦς Ἐπιθεωρήσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας», τεῦχος 37.... 7291

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ἐγκύκλιος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Κρατικοὺς Ὑπαλλήλους διὰ τὴν συμπεριφορὰν αὐτῶν ἔναντι τῶν πολιτῶν 7297

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη 7300

ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου – Ἀθηνῶν. Στοχασμοὶ-Κρίσεις-Συμπεράσματα, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 7304

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ

Ἰδανικὰ καὶ παραδόσεις 7309

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Ἐπιστολὴ τοῦ συνεργάτου μας κ. Δημ. Κορέσση 7311

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὸ ΚΖ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα στοὺς Δελφούς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Δημ. Σχοινῆ 7313

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7317

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7318

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο», λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΙΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 150ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΗ'. ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΑΝΩΛΗ ΓΛΕΖΟΥ

— ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΛΕΖΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΤΟΥ —

ΔΙΑΡΚΕΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Ἀριθ. 606/59

.....

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει τοὺς μνησθέντας κατηγορουμένους : 1) Εὐθυμιάδην Δημήτριον διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) ἀθῷον παραβάσεως ἄρθρου 10 παρ. 1, τοῦ Α.Ν. 375/36, κατ' ἐξακολούθησιν πράξεως φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις, Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 13.11.57 ἕως 2.10.58 χρονικὸν διάστημα, 2) Εὐθυμιάδου Παναγιώταν: διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) ἀθῴαν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πράξεως, φερομένης ὡς τελεσθείσης κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω τόπον καὶ χρόνον, 3) Μαλλιάκαν Ἀντώνιον : παμψηφεὶ ἀθῷον παραβάσεως ἄρθρου 10 παρ. 1 τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῆς συζύγου του Μαλλιάκα Μαριάνθης, πράξεως φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Καλλιθέᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1958 ἕως 9.10.1958, 4) Μαλλιάκα Μαριάνθην : διὰ ψήφων τεσσάρων (4) κατὰ μιᾶς (1) ἀθῴαν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πράξεως, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τοῦ συζύγου της Μαλλιάκα Ἀντωνίου, φερομένης ὡς τελεσθείσης κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω τόπον καὶ χρόνον, 5) Μοῦχον Δημήτριον : διὰ ψήφων τεσσάρων (4) κατὰ μιᾶς (1) ἀθῷον παραβάσεως ἄρθρου 10 παρ. 1 τοῦ Α.Ν. 375/36, πράξεως φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Καλλιθέᾳ ἀπὸ 8.9.58 ἕως 18.9.58, 6) Καραμπάσην Στυλιανόν : διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) ἀθῷον τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πράξεως, φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 9.10.58 ἕως 20.10.58, 7) Δολιανίτην Γεώργιον : διὰ ψήφων τεσσάρων (4) κατὰ μιᾶς (1) ἀθῷον παραβάσεως ἄρθρου 10 παρ. 1 τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῆς συύγου του Δολιανίτου Βασιλικῆς, πράξεως φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 14.8.58 ἕως 18.8.58, 8) Δολιανίτου Βασιλικήν : διὰ ψήφων τεσσάρων (4) κατὰ μιᾶς (1) ἀθῴαν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πράξεως ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τοῦ συζύγου της, Δολιανίτου Γεωργίου,

φερομένης ὡς τελεσθείσης κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω τόπον καὶ χρόνον, 9) Γρηγοριάδην Γεώργιον: παμψηφεὶ ἀθῷον παραβάσεως ἄρθρου 10 παρ. 1. τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας Γρηγοριάδου, πράξεως φερομένης ὡς τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 7.5.59 καὶ πρότερον ἐπὶ μῆνα περίπου, 10) Βουτσᾶν Ἐλευθέριον : παμψηφεὶ ἔνοχον παραβάσεως ἄρθρου 9 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῶν Κολλιγιάννη Κ. κ.λ.π., πράξεως τελεσθείσης ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον χωρῶν, Ρουμανίας, Οὐγγαρίας, Ἀνατολικῆς Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας κατὰ τὸ ἀπὸ 10.10.57, μέχρις 21.10.58 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον. Ἀπορρίπτει διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) τὸ ὑπὸ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου τεθὲν ζήτημα, ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 86 Π.Κ., 11) Τρικκαλινὸν Γεώργιον, παμψηφεὶ ἔνοχον τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω παραβάσεως, τελεσθείσης ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον χωρῶν, Ρουμανίας, Οὐγγαρίας, Ἀνατ. Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας, κατὰ τὸ ἀπὸ 18.10.57 μέχρις 7.5.59 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον. Ἀπορρίπτει διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) τὸ ὑπὸ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου τεθὲν ζήτημα ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 86 Π.Κ., 12) Συγκελάκην Ἀντώνιον : παμψηφεὶ ἔνοχον παραβάσεως ἄρθρου 9 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῶν Καρκαγιάννη Ἀντωνίου κ.λ.π. πράξεως τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ Αὐγούστου 1958 μέχρι 2.11.58 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον. Δέχεται διὰ ψήφων τεσσάρων (4) κατὰ μιᾶς (1) ὅτι τὴν πρᾶξιν του ἐτέλεσεν ἐν ἠλαττωμένῃ ἱκανότητι πρὸς καταλογισμὸν λόγῳ διαταράξεως τῆς συνειδήσεως, 13) Καρκαγιάννην Ἀντώνιον : παμψηφεὶ ἔνοχον παραβάσεως ἄρθρου 9 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 375/36,ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τῶν Συγκελάκη Ἀντων. κ.λ.π., πράξεως τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ Αὐγούστου 1958 μέχρις 6.11.58 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον. Δέχεται διὰ ψήφων τεσσάρων κατὰ μιᾶς ὅτι τὴν πρᾶξιν του ἐτέλεσεν ἐν ἠλαττωμένῃ ἱκανότητι πρὸς καταλογισμὸν λόγῳ διαταράξεως τῆς συνειδήσεως, 14) Γλέζον Ἐμμανουήλ : παμψηφεὶ ἔνοχον, κατ' ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ὡς ἄνω δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 10 παρ. 2 ἐδάφ. β' τοῦ Α.Ν. 375/36, πράξεως τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ 14.8.58 καὶ πρότερον μέχρι τῆς 5.12.58 χρονικὸν διάστημα, 15) Ραγουζαρίδην Κων/νον: παμψηφεὶ ἔνοχον, κατ' ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ὡς ἄνω δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 10 παρ. 2 ἐδάφ. β' τοῦ Α.Ν. 375/36, πράξεως τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 9.10.58 ἕως 20.10.58 χρονικὸν διάστημα, 16) Γρηγοριάδου Μαρίαν : παμψηφεὶ ἔνοχον, κατ' ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ὡς ἄνω δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν,τῆς παραβάσεως τοῦ ἄθρου 10 παρ. 2 ἐδάφ. β' τοῦ Α.Ν. 375/36, πράξεως τελεσθείσης ἐν Ἀθήναις, τὴν 7.5.59 καὶ πρότερον ἐπὶ μῆνα περίπου. Δέχεται διὰ ψήφων τριῶν κατὰ δύο ὅτι, συντρέχουσιν ὑπὲρ ταύτης ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις ἄρθρου 84 παρ. 2 α' Π.Κ., ζήτημα τεθὲν ὑπὸ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου, καὶ 17) Εὐθυμιάδην Θεόδωρον: παμψηφεὶ ἔνοχον παραβάσεως ἄρθρου 9 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 2 τοῦ Α.Ν. 375/36, ἐν συναυτουργίᾳ μετὰ τοῦ Κολλιγιάννη Κ. καὶ λοιπῶν, πράξεως τελεσθείσης ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον χωρῶν Ρουμανίας, Οὐγγαρίας, Ἀνατ. Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας, κατὰ τὸ ἀπὸ 18.10.57 μέχρις 20.10.58 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον. Δέχεται διὰ ψήφων τριῶν (3) κατὰ δύο (2) ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 παράγρ. 2, περίπτωσις τελευταία τοῦ Α.Ν. 375/36, καὶ ἀπαλλάσσει τοῦτον τῆς ποινῆς. Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 376, 434, Σ.Π.Κ., 9, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρα 2, 10 παρ. 2 ἐδάφ. β', 11 παρ. 2, περίπτωσις τελευταία, 14, 15 καὶ 16 τοῦ Α.Ν. 375/36, «περὶ τιμωρίας τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀπειλουσῶν τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας», ὡς

ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1255/38, 12, 26 παρ. 1, 27, 36 ἐν συνδυασμῷ πρὸς 34, 45, 59, 79, 83, 84 παρ. 2α', 87, 98, 462, Π.Κ. 371, 378, 535, 581 καὶ 597 Κ.Π.Δ. 471 παρ. 6 Π.Κ. καὶ ἄρθρον 97 τοῦ Συντάγματος.

Καταδικάζει τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους :

1) Βουτσᾶν Ἐλευθέριον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἰσοβίου καθειρξεως, ὑπολογίζει εἰς τοῦτον τὸν ἀπὸ 21.10.58, ἕως 21.7.59 χρόνον προφυλακίσεώς του.

2) Τρικκαλινὸν Γεώργιον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἰσοβίου καθειρξεως. Ὑπολογίζει εἰς τοῦτον τὸν ἀπὸ 7.5.59 ἕως 21.7.59 χρόνον προφυλακίσεώς του.

3) Συγκελάκην Ἀντώνιον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς προσκαίρου καθειρξεως δέκα πέντε (15) ἐτῶν. Ἐπιβάλλει εἰς τοῦτον ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ ἱκανοτήτων ἐπὶ 7ετίαν καὶ ἐκτοπισμὸν πέντε (5) ἐτῶν, εἰς Νῆσον Ἅγιον Εὐστράτιον. Ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ποινῆς τῆς προσκαίρου καθειρξεως τὸν ἀπὸ 2.11. 58, ἕως καὶ 21.7.59 χρόνον προφυλακίσεώς του καὶ ὁρίζει ὑπόλοιπον ἐκτιτέας ποινῆς προσκαίρου καθειρξεως ἀπὸ σήμερον, δέκα τεσσάρων (14) ἐτῶν, τριῶν (3) μηνῶν καὶ ἕνδεκα (11) ἡμερῶν.

5) Καρκαγιάννην Ἀντώνιον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς προσκαίρου καθειρξεως ἕνδεκα (11) ἐτῶν. Ἐπιβάλλει εἰς τοῦτον ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ ἱκανοτήτων, ἐπὶ 7ετίαν καὶ ἐκτοπισμὸν πέντε (5) ἐτῶν εἰς Νῆσον Ἅγιον Εὐστράτιον. Ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ποινῆς τῆς προσκαίρου καθειρξεως τὸν ἀπὸ 6-11-58, ἕως καὶ 21-7-59 χρόνον προφυλακίσεώς του ,καὶ ὁρίζει ὑπόλοιπον ἐκτιτέας ποινῆς προσκαίρου καθειρξεως ἀπὸ σήμερον, δέκα (10) ἐτῶν, τριῶν (3) μηνῶν καὶ δέκα πέντε (15) ἡμερῶν.

5) Γλέζον Ἐμμανουήλ, εἰς ποινὴν φυλακίσεως πέντε (5) ἐτῶν. Ἐπιβάλλει εἰς τοῦτον ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ ἱκανοτήτων ἐπὶ 8ετίαν, καὶ ἐκτοπισμὸν τεσσάρων (4) ἐτῶν εἰς Νῆσον Ἅγιον Εὐστράτιον. Ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως τὸν ἀπὸ 5-12-58 ἕως 21-7-59 χρόνον προφυλακίσεώς του καὶ ὁρίζει ὑπόλοιπον ἐκτιτέας ποινῆς φυλακίσεως ἀπὸ σήμερον τεσσάρων (4) ἐτῶν, τεσσάρων (4) μηνῶν καὶ δέκα τριῶν (13) ἡμερῶν.

6) Ραγουζαρίδην Κων/νον, εἰς ποινὴν φυλακίσεως πέντε (5) ἐτῶν. Ἐπιβάλλει εἰς τοῦτον ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ ἱκανοτήτων ἐπὶ 8ετίαν καὶ ἐκτοπισμὸν τεσσάρων (4) ἐτῶν εἰς Νῆσον Ἅγιον Εὐστράτιον. Ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως τὸν ἀπὸ 22-10-58 ἕως καὶ 21-7-59 χρόνον προφυλακίσεώς του καὶ ὁρίζει ὑπόλοιπον ἐκτιτέας ποινῆς φυλακίσεως ἀπὸ σήμερον, τεσσάρων (4) ἐτῶν, τριῶν (3) μηνῶν καὶ μιᾶς (1) ἡμέρας.

7) Γρηγοριάδου Μαρίαν, εἰς ποινὴν φυλακίσεως ἑνὸς (1) ἔτους. Ἐπιβάλλει εἰς ταύτην ἀποστέρησιν τῶν πολιτικῶν της δικαιωμάτων καὶ ἱκανοτήτων ἐπὶ 5ετίαν. Ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίκεως τὸν ἀπὸ 7-5-59 ἕως 21-7-59 χρόνον προφυλακίσεώς της καὶ ὁρίζει ὑπόλοιπον ποινῆς φυλακίσεως ἀπὸ σήμερον ἐννέα (9) μηνῶν καὶ δέκα ἓξ (16) ἡμερῶν. Ἀναστέλλει τὴν ἔκτισιν τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς της ἐπὶ τριετίαν.

Διατάσσει τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν τῶν Εὐθυμιάδη Δ., Εὐθυμιάδου Π., Μαλλιάκα Α., Μαλλιάκα Μ., Μούχου Δ., Καραμπάτση Σ., Δολιανίτη Γ., Δολιανίτη Β., Γρηγοριάδη Γ., καὶ Εὐθυμιάδη Θ., ἐὰν δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν δὲν πρέπει νὰ κρατῶνται ἐν αὐταῖς.

Ἀποφαίνεται ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις ἀποζημιώσεώς των ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, διὰ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς κράτησίν των, καθ' ὅσον οὗτοι ἐγένοντο παραίτιοι ταύτης ἐκ βαρείας των ἀμελείας.

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ (*)
— ΑΔΥΝΑΤΟΣ Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἐσκεμμένα ἢ τυχαῖα τραύματα δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.
2. Ὁ καθορισμὸς τῆς ταυτότητος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.
3. Ἀποτέλεσμα τραυμάτων.
4. Πρόσκαιρος ἐξαφάνισις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.
5. Καταστροφὴ ἢ παραλλαγὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.
6. Παλαμικὰ ἀποτυπώματα.
7. Ἐμβολιασμὸς νέου τύπου δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

***

1. Ἐσκεμμένα ἢ τυχαῖα τραύματα δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Εἰς τὸν ἡμεδαπὸν καὶ ξένον τύπον κατ' ἐπανάληψιν ἔχουν ἀναγραφῆ διάφοροι εἰδήσεις καὶ δὴ ὑπὸ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους, οἷον: «Ἐν Ὀλλανδίᾳ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δύο ἀτόμων εὑρέθησαν ἀπολύτως ὅμοια».

«Διδύμων μονοωγενῶν ἀπόλυτος ταυτότης δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων».

«Ἄτομα ἔχοντα βεβαρυμένον παρελθὸν ἠδυνήθησαν νὰ παραμορφώσουν τὰ δακτυλικὰ αὐτῶν ἀποτυπώματα, ὥστε ἡ Ἀστυνομία νὰ μὴν δύναται νὰ διαπιστώσῃ τὴν ταυτότητά των». Αἱ εἰδήσεις αὗται οὐδέποτε βεβαίως ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμεν κατ' ἀρχὴν τὴν δυνατότητα τῆς καταστροφῆς ἢ παραμορφώσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατόπιν ἐσκεμμένης ἐνεργείας.

Ὁ ἐμβολιασμὸς ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους διενεργεῖτο διὰ στίξεως ἐπὶ τῶν διαφόρων σημείων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ἄτομα ἐσκεμμένως ἐχάραττον ἢ ἔστιζον ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ σώματός των παραστάσεις διὰ λόγους αἰσθηματικούς, θρησκευτικοὺς ἢ παραδόσεως.

Λ. χ. ὁ ἀρχηγὸς καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Φυλῆς ἐχρησιμοποίουν τὴν στίξιν διὰ νὰ δεικνύουν τὴν Φυλήν των, τὰ Χωρία των καὶ συχνὰ καὶ τὴν ἀτομικήν των ταυτότητα.

Σήμερον ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι πλεῖστοι ἐγκληματίαι στίζουν ἐπὶ τοῦ σώματός των διαφόρους παραστάσεις, ἂν καὶ στίξεις καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἔκαμνον καὶ ἄτομα μηδέποτε ἀδικοπραγήσαντα.

Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν εἷς ἐκ τῶν ἐγκυροτέρων ἐγκληματολόγων, ὁ Φὸλντ (ἄγγλος ἰατρὸς διδάσκων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τόκιο) ἔγραφε: «ἡ διαπίστωσις καταστροφῆς τοῦ τύπου ἢ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, κατ' ἀρχήν, δέον νὰ θεωρῆται αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ὡς ὕποπτος πρᾶξις διὸ καὶ χρήζει πάντοτε ἐπισταμένης ἐξετάσεως».

Οὐχ' ἧττον ὅμως πολλάκις ἡ καταστροφὴ δὲν ὀφείλεται εἰς ἐσκεμμένην ἐνέργειαν, ἀλλ' εἰς ἄλλην αἰτίαν, λ.χ. εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας.

Ὁσάκις λοιπὸν τοιαύτης φύσεως περιπτώσεις ἐπισημαίνονται καὶ δὲν εἶναι σπάνιαι, προσελκύουν ὄντως τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῶν δακτυλοσκόπων, ἰδιαιτέ-

(*) **Βιβλιογραφία:** 1) Κων/νος Γ. Γαρδίκας «Ἀστυνομικὴ» ἔκδοσις 1958. 2) Λουκᾶς Παπαϊωάνου «Ἀνατομικὴ τοῦ ἀνθρώπου» 1891. 3) John J. O' Connel. Modern Criminal Investigation. 1951. 4) The science of Fingerprints ἔκδ. F.B.I. 1957. 5) Finger print and identification Magazine. Ἀπρίλιος, Μάϊος, Ἰούνιος 1957, ὑπὸ T. Dickerson Coeke. 6) Federal Burau of Investication Law Enforcement Bulletin No 4. Ἀπρίλιος 1955.

ρως δὲ διὰ τὸν τεχνικὸν τρόπον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ διαπιστωθῇ καὶ θ' ἀποδειχθῇ ἡ προσπάθεια αὕτη, ἔτι δὲ τὸν τρόπον δι' οὗ θὰ καθορισθῇ τὸ ἄτομον εἰς ὃ ἀνῆκον τὰ παραμορφωθέντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, θὰ ἐπεθύμουν νὰ τονίσω ὅτι τὰ ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τραύματα ἐνδιαφέρουν πράγματι τοὺς δακτυλοσκόπους, ἀλλὰ δέον νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αἱ οὐλαὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δὲν παρέχουν τὴν δυνατότητα «ἐξαγορᾶς νέας ταυτότητος». Εἶναι ἡ ἁπλουστέρα παρατήρησις, δι' ὅσους τυχὸν παρακολουθοῦν τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους οἵτινες προσπαθοῦν διὰ τῆς καταστροφῆς ἢ παραμορφώσεως τῶν ἐπὶ τῶν ραγῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ν' ἀποτρέψουν τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητός των ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Μιὰ τοιαύτη προσπάθεια ἀναμφισβητήτως καὶ ἀναντιλέκτως θὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν εἰδικῶν, τὸ δ' ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι ὁ προσπαθήσας δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ν' ἀποφύγῃ τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητός του νὰ τὴν καταστήσῃ περισσότερον γνωστὴν ἀπ' ὅ,τι ἦτο πρότερον.

2. Ὁ καθορισμὸς τῆς ταυτότητος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ μεγάλα εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς βάθος ἐπὶ τῶν ραγῶν τῶν δακτύλων τραύματα, δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πλήρη ἢ μερικὴν καταστροφὴν ἢ παραμόρφωσιν τοῦ τύπου τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἐπακόλουθον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς παραμορφώσεως τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εἶναι ἡ ἀδυναμία χαρακτηρισμοῦ, ἐπ' ἀκριβείᾳ, τοῦ τύπου καὶ τῆς ταξινομήσεως αὐτοῦ. Δηλαδὴ εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ἀποτύπωμα λ.χ. ὡς τύπου λούπ, ἐνῷ πρὶν ἢ ὑποστῇ τὸ δάκτυλον τὴν οὐλὴν τὸ αὐτὸ ἀποτύπωμα θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς τύπου τέντιτ-ἄρς. Ἀλλὰ τὰ τραύματα δὲν παρακωλύουν τὸν καθορισμὸν τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκουν τὰ φέροντα τὴν οὐλὴν ἀποτυπώματα, διότι οὐ μόνον ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα, ἀλλὰ καὶ ἐλάχιστον τμῆμα αὐτοῦ παρέχει τὴν δυνατότητα προσδιορισμοῦ τῆς ταυτότητος κατὰ τρόπον ἀλάνθαστον.

Ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμεν πρῶτον ἂν ὑπάρχῃ τρόπος ἀσφαλὴς χαρακτηρισμοῦ τοῦ τύπου καὶ ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν φερόντων τραύματα, εἴτε ἐσκεμμένως εἴτε ἐκ τυχαίου συμβάντος δημιουργηθέντα.

3. Ἀποτέλεσμα τραυμάτων.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων τραυμάτων δὲν δημιουργοῦν δυσκολίας

Εἰκὼν 1

ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, διὸ καὶ μικρὸν εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν τεχνικῶν διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἀποτυπωμάτων.

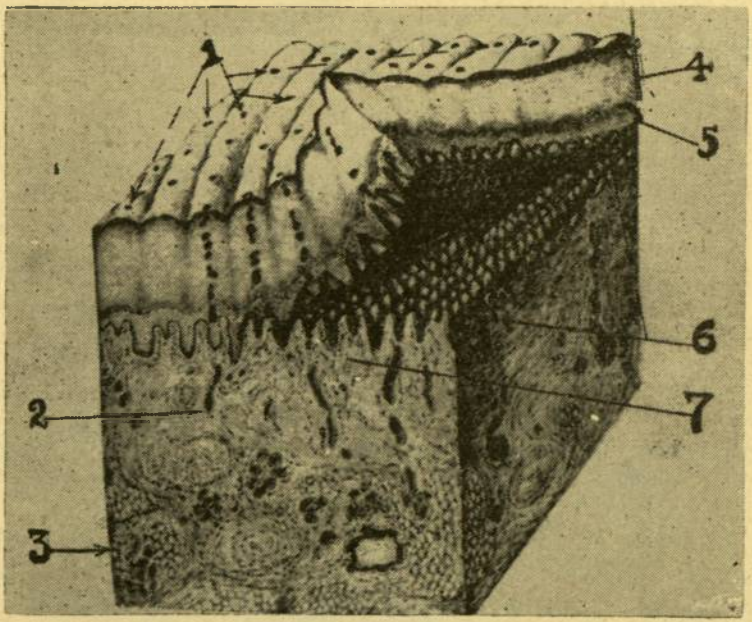
Τὰ εἰς τὴν εἰκόνα 1 ἀπεικονιζόμενα δύο ἀποτυπώματα εἶναι ὁ δεξιὸς

παράμεσος τοῦ ὑπογράφοντος καὶ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς εἰκόνος ἀπεικονίζεται τὸ ἀποτύπωμα ὅπως εἶχεν ληφθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ὅπως ἐλήφθη ἀρκετὰ ἔτη βραδύτερον. Εἰς τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα τὸ δάκτυλον ὑπέστη τραῦμα (ἐκόπη βαθέως διὰ μαχαίρας) δεξιὰ καὶ ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ «δέλτα», συνεπείᾳ δὲ τοῦ τραύματος αὐτοῦ ἐδημιουργήθη καὶ ἡ ρίκνωσις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἐκατέρωθεν τῆς τομῆς.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα τὸ αὐτὸ δάκτυλον ὑπέστη καὶ ἄλλα τραύματα, ἅτινα ὅμως οὐδὲν ἴχνος ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου.

Καὶ ἐρωτᾶται : Διατὶ ὡρισμένα τραύματα δημιουργοῦν οὐλὰς ἐπὶ τῆς ραγὸς τῶν δακτύλων, ἐνῷ ἄλλα οὐδὲν ἴχνος ἐγκαταλείπουν;

Πρὸς καλλιτέραν καὶ εὐκολωτέραν κατανόησιν τῆς δοθησομένης ἀπαντήσεως ἐπιβάλλεται νὰ μελετήσωμεν τὴν εἰκόνα 2, ἥτις ἔχει ἀποτυπωθῆ ἐκ τοῦ περιφήμου

Εἰκὼν 2

1. Στόμια ἱδρωτοποιῶν ἀδένων. 2. Σωλὴν ἱδρωτοποιοῦ ἀδένος. 3. Ἱδρωτοποιὸς ἀδήν. 4. Ἐπιδερμίς. 5. Βλεννῶδες μαλπιγιακὸν στρῶμα. 6. Κωνοειδῆ ἐπάρματα, δερματικαὶ θηλαί. 7. Στρῶμα χορίου, κύριον δέρμα.

συγγράμματος «περὶ ἀποτυπωμάτων χειρῶν, παλαμικῶν καὶ πελματικῶν» τῶν Κούμινς καὶ Λῆντλο οἵτινες μᾶς λέγουν τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος καλύπτεται, λόγῳ διαφυλάξεως, ἀπὸ τοῦ δέρματος. Τὸ πάχος τοῦ δέρματος εἶναι ἀλλαχοῦ ἄλλο.

Τὸ δέρμα ἀποτελεῖται ἐκ δύο συστημάτων, τῆς **ἐπιδερμίδος** καὶ τοῦ ἐν τῷ βάθει κυρίου δέρματος, τοῦ **χορίου**. Τὸ πάχος τῆς ἐπιδερμίδος κυμαίνεται μεταξὺ 0,08 ἕως 0.12 χιλ. εἶναι δὲ διαφανὴς καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πολλαπλῶν στρωμάτων ἐπ' ἀλλήλων κειμένων στιβάδων, τῶν ὁποίων τὰ κύτταρα διαφέρουν ἀλλήλων.

Ἐκ τῶν στιβάδων αὐτῶν ἀπαρτίζονται τὰ **δύο στρώματα** τῆς **ἐπιδερμίδος** δηλαδή : α) τὸ ἐν τῷ βάθει ὀνομαζόμενον βλεννῶδες ἢ μαλπιγιακὸν στρῶμα καὶ β) τὸ ἐπιπολῆς ἤτοι τὸ κεράτινον, τοῦ ὁποίου τὰ κύτταρα στερεοῦνται κυττάρου ὅταν μεταβάλλωνται εἰς λεπτὰ πέταλα.

Εἰς τὸ βλεννῶδες στρῶμα παρατηρεῖται διαρκὴς γένεσις νέων κυττάρων δι' ἀμέσου διχοτομήσεως τοῦ πυρῆνος, ἅτινα φέρονται ἐπὶ τῶν στιβάδων τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ταχέως προσλαμβάνουσι τοὺς χαρακτῆρας τοῦ κερατίνου συστήματος, διὰ τοῦτο δὲ τὸ βλεννῶδες στρῶμα ἀποκαλεῖται καὶ βλαστικόν.

Τὸ κεράτινον στρῶμα, τὸ ὁποῖον μᾶλλον ἢ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ δέρματος, χρησιμεύει πρὸς προάσπισιν τοῦ σώματος, αἱ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ στιβάδες ἀποτελοῦνται ἐκ συμπεπιεσμένων κυττάρων παρεμφερῶν πρὸς πετάλια—λέπια—καὶ ἔχουν μὲν πυρῆνα ἀλλ' ὑποτυπώδη, αἱ δὲ ἐπιπολῆς στιβάδες ἀπαρτίζονται ἐκ πολλῶν μᾶλλον συμπεπιεσμένων πεταλίων στερουμένων τελείως πυρῆνος, ἀποτελουμένων ἐκ κερατίνης οὐσίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ξηρῶν καὶ σκληρῶν. Τὰ ἐν λόγῳ πετάλια ἀποπίπτουσι πάντοτε ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐπιδερμίδος, πολλὰ συνάμα, διότι στερρῶς συνάπτονται πρὸς ἄλληλα καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῶν ὑποκειμένων κυττάρων. Διὸ τὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ βλεννώδους στρώματος κύτταρα πάντοτε πληθύνονται διὰ νὰ ἀναπληρῶσι τὰ ἀποπίπτοντα.

Τὸ **χόριον** ἀπαρτίζεται ἐκ συνδετικοῦ ἱστοῦ καὶ λείων μυϊκῶν ἰνῶν. Ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ φέρει ἐπάρματα κωνοειδῆ εἰς διπλὰς σειράς, τὰς δερμικὰς θηλάς. Τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο στρώματα ἤτοι τὸ φέρον τὰς θηλὰς πυκνώτερον στρῶμα, δηλαδὴ τὸ θηλῶδες καὶ τὸ ἐν τῷ βάθει ἀραιότερον τὸ δικτυωτόν, ὅπερ οὐδόλως συμβάλλει εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν θηλῶν καὶ ἀπαρτιζόμενον ἐξ ἰνῶν διϋφασμένων δικτυοδῶς. Ἐν τῷ στρώματι τούτῳ δὲ κατασκηνοῦσι αἱ θύλακοι τῶν τριχῶν, οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες κλπ. (Παπαϊωάννου Λουκᾶς «Ἀνατομικὴ τοῦ ἀνθρώπου»).

Αἱ θηλαὶ εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα τὸ δέρμα εἶναι λίαν εὐαίσθητον φέρουσι νεῦρα καὶ διὰ τούτων ὑπηρετοῦσι τὴν ἁφήν, διὸ καὶ ἁπτικαὶ θηλαὶ ἀποκαλοῦνται. Αἱ ἁπτικαὶ θηλαὶ κεῖνται ἐπὶ τῆς παλαμικῆς ἐπιφανείας τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων καὶ ἐπὶ τῆς πελματιαίας ἐπιφανείας τοῦ ποδὸς καὶ τῶν δακτύλων κατὰ στίχους παραλλήλους, καμπύλους ἢ ἑλικοειδεῖς, ἀποτελοῦντας τὰς καλουμένας δερματικὰς ἀκρολοφίας, διαχωριζομένας ἀπ' ἀλλήλων δι' αὐλάκων στενωτάτων.

Αἱ ἀκρολοφίαι αὗται εἶναι ὁραταὶ καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἐπιδερμίδος καλυπτομένου δέρματος παρατηροῦμεν δὲ ἐπ' αὐτῶν καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κάλλιον δὲ διὰ φακοῦ, ὑποστρόγγυλα στόμια κείμενα κατὰ στίχους ἐπίσης παραλλήλους καμπύλους ἢ ἑλικοειδεῖς, τὰ στόμια τῶν ἱδροτοποιῶν ἀδένων.

Αἱ θηλοειδεῖς αὗται γραμμαὶ εἶναι ἀμετάβλητοι ἀπὸ τοῦ 4ου μηνὸς τῆς ἐνδομητρίου κυήσεως καθ' ὅλον τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀποσυνθέσεως τοῦ δέρματος. Ἂν ἡ ἀποσύνθεσις παρακωλυθῇ, αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ παραμένουν ἀναλλοίωτοι, ὡς εἰς τὰς μούμιας τῶν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου. Τὸ γῆρας καὶ ἡ φυσιολογικὴ φθορὰ τῆς ἐπιδερμίδος οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον μεταβάλλουν καὶ τὰς ἐλαχιστοτάτας λεπτομερείας αὐτῶν.

Τὸ σχῆμα αὐτῶν λοιπὸν παραμένει ἀπολύτως ἀμετάβλητον καὶ ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς καῇ ἢ προσβληθῇ ὑπὸ ἀσθενείας. Ὅταν θεραπευθῇ ἡ πληγὴ ἡ νέα ἐπιδερμὶς θὰ φέρῃ τὰς εἰκόνας τῶν γραμμῶν, ἀκριβῶς καὶ μεθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας οἷαι ἦσαν καὶ αἱ πρότερον. Αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ ὡς ἐδείχθη διὰ μικροφωτογραφιῶν δὲν φύονται πᾶσαι ταὐτοχρόνως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δακτύλου, ἀλλὰ ἐκφυόμεναι ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης κορυφῆς τῆς ραγός, γραμμὴ πρὸς γραμμήν, διαμορφοῦσι τὸ σχῆμα αὐτῶν μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὴν διάρθρωσιν τῶν φαλάγγων.

Ὥστε κατὰ τὴν γένεσιν αὐτῆς μία νέα γραμμὴ οὐδέποτε δύναται νὰ δελεάσῃ διὰ τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἕπεται ἀκριβῶς τῆς προγενεστέρας μέχρις οὗ ἀναφαίνεται καὶ ἡ τελευταία ἐπὶ τῆς πτυχῆς τῆς ἀρθρώσεως τῶν φαλάγγων ὅτε ἔχει περατωθῇ τὸ ὅλον σχῆμα. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ παραγωγὴ νέας γραμμῆς ἥτις παρεμβαλλομένη θὰ μετασχημάτιζε τὴν ὅλην εἰκόνα τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Τὸ ἀμετάβλητον ἄρα τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἰδιόρρυθμος

νόμος διέπει τὴν γένεσιν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. (Κων. Γαρδίκας Τόμος Β' «Ἀστυνομική», ἔκδοσις 1958).

4. Πρόσκαιρος ἐξαφάνισις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Εἴπομεν ὅτι αἱ δερματικαὶ θηλοειδεῖς γραμμαὶ διαχωρίζονται μεταξύ των διὰ στενωτάτων αὐλακώσεων, εἰς ἑκάστην ὅμως ἐπιδερμικὴν θηλοειδῆ γραμμὴν ἀντιστοιχοῦν δύο δερματικαὶ θηλαὶ δηλαδὴ αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιπολῆς ἐπιφανείας τοῦ χορίου θηλαὶ εἶναι ἀνὰ δύο· εἰκὼν 3. Εἶναι ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δερματικῶν θηλῶν καὶ

Εἰκὼν 3

1. Ἐπιδερμικὴ θηλοειδὴς γραμμή. 2. Κεράτινον στρῶμα. 3. Βλεννώδες μαλπιγιακὸν στρῶμα. 4. Κωνοειδῆ ἐπάρματα θηλῶν. 5. Στρῶμα χορίου. 6. Σωλὴν ἱδρωτοποιοῦ ἀδένος. 7. Ἱδρωτοποιὸς ἀδήν. 8. Νεῦρα ἀφῆς. 9. Ἡ δεξιὰ εἰκὼν ἀπεικονίζει τὰς ἀνὰ δύο στοίχους θηλὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χορίου. (Ἡμετέρα μικροφωτογραφία).

τῶν ἐπιδερμικῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Τὸ σχῆμα καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ γενικῶς ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα καὶ ἐν ταῖς ἐλαχιστοτάταις λεπτομερείαις τῶν θηλῶν τοῦ χορίου, εἶναι ἀπολύτως τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν ἐπιδερμικῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Ἐὰν ἐπομένως ἓν τραῦμα ἢ μία ἀσθένεια δὲν φθάσῃ εἰς ἀρκετὸν βάθος καὶ τούτου ἕνεκεν καταστρέψῃ μόνον τὰς ἐπιδερμικὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς ἢ τὴν ὅλην ἐπιδερμίδα τῆς ραγὸς ἡ πηγὴ—ἡ βάσις— τῶν ἐπὶ τοῦ χορίου θηλῶν οὐδεμίαν φθορὰν θὰ ὑποστῇ. Ὅθεν ὁσάκις ἡ φθορὰ περιορίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ ἐξάλειψις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν εἶναι προσωρινή. Διὰ νὰ καταστραφοῦν—ἐξαλειφθοῦν—διὰ παντὸς αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος θηλοειδεῖς γραμμαὶ πρέπει τὸ τραῦμα ἢ ἡ ἀσθένεια νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ χορίου καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰς ἐκεῖ θηλάς, δηλαδὴ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν βάσιν των, τὴν πηγήν των.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω δῆλον γίνεται ὅτι ἡ μόνιμος ἐξάλειψις καὶ πλήρης καταστροφὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐπὶ τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου τραύματος.

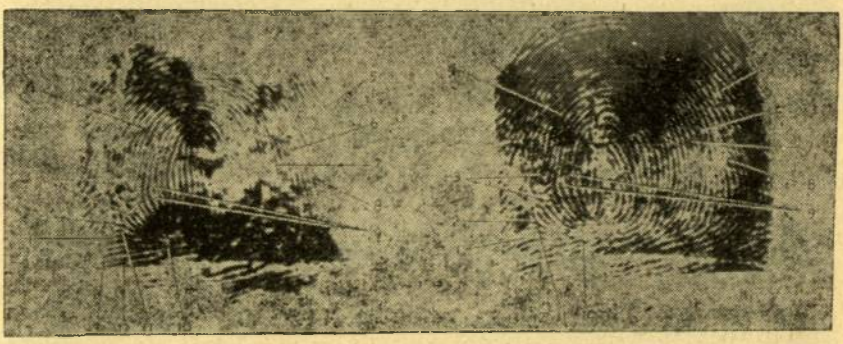
5. Καταστροφὴ ἢ παραλλαγὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Διὰ νὰ καταστραφοῦν λοιπὸν ἢ παραμορφωθοῦν αἱ θηλοειδεῖς ἐπιδερμικαὶ γραμμαὶ τῶν δακτύλων δέον νὰ προηγηθῇ πλήρης καταστροφὴ τῶν ἔσω θηλοειδῶν γραμμῶν, δηλαδὴ τῶν θηλῶν τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χορίου. Ἡ προσπάθεια αὕτη πράγματι κατεβλήθη ἀπ' ἀρκετοὺς κακοποιοὺς ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τοὺς λόρδους τοῦ ὑποκόσμου τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν οὗτοι εὑρίσκοντο εἰς ἡμέρας δόξης καὶ πλήρους δράσεως καὶ ὅτε ἡ ἐσκεμμένη καταστροφὴ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦτο τῆς...μόδας.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Jack Klutas ὅστις ἐνήργησε περιωρισμένην καταστροφὴν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν αὐτοῦ ἀποτυπωμάτων.

Ὁ Klutas κατέστρεψε εἰς μικρὰν ἔκτασιν, ἐν τῷ κεντρικῷ τμήματι μόνον τῆς ραγός, τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς ὅλων τῶν δακτύλων του.

Ἡ εἰκὼν 4 ἀπεικονίζει τὸν δεξιὸν δείκτην τοῦ Klutas πρὸ τῆς καταστροφῆς

Εἰκὼν 4

καὶ μετὰ τὴν καταστροφήν. Ὡς ἀποδεικνύεται μόνον μικρὸν τμῆμα περὶ τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος φέρει οὐλήν, ἀλλὰ παρέμεινεν τὸ πλεῖστον τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται δακτυλοσκοπικῶς ὅτι ἀμφότερα τὰ εἰκονιζόμενα ἀποτυπώματα ἀνήκουν εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ δάκτυλον. Ἡ οὐλὴ ἦτο μὲν ἀρκετοῦ βάθους, ἀλλὰ περιωρισμένης ἐκτάσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐξήλειψε τὸν τύπον τοῦ δακτύλου οὐδὲ τὸ σύνολον τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν.

Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν δύο αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δέκα τρία (13) ἰδιαίτερα κοινὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα αὐτῶν σημειοῦνται, ἀλλὰ πᾶς ὁ γνωρίζων δακτυλοσκοπίαν δύναται νὰ ἀνεύρῃ ἀνέτως πολὺ περισσότερα. Εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν ὑπολοίπων ἐννέα δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Klutas ἡ οὐλὴ εἶχεν ἐπιφέρει διαφορετικὰ ἀποτελέσματα. Ἕτερος λῃστὴς ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστούς, ἴσως καὶ ὁ ἀνώτατος ὅλων, ὁ Dilliger, ὅστις ἐφονεύθη κατόπιν πυροβολισμοῦ εἰς συμπλοκὴν τὸ 1934 ἀπὸ ἀστυνομικοὺς τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὸ Σικάγον, ὅτε τὰ δακτυλικὰ αὐτοῦ ἀποτυπώματα ἐλήφθησαν εἰς τὸ νεκροτομεῖον διεπιστώθη ὅτι αἱ θηλοειδεῖς αὐτῶν γραμμαὶ ἦσαν κατεστραμμέναι. Ἐπιστεύθη τότε ὅτι ὁ Dilliger ἐπέτυχε τὴν καταστροφὴν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν ἀποτυπωμάτων του διὰ τῆς χρήσεως ὀξέως τινος.

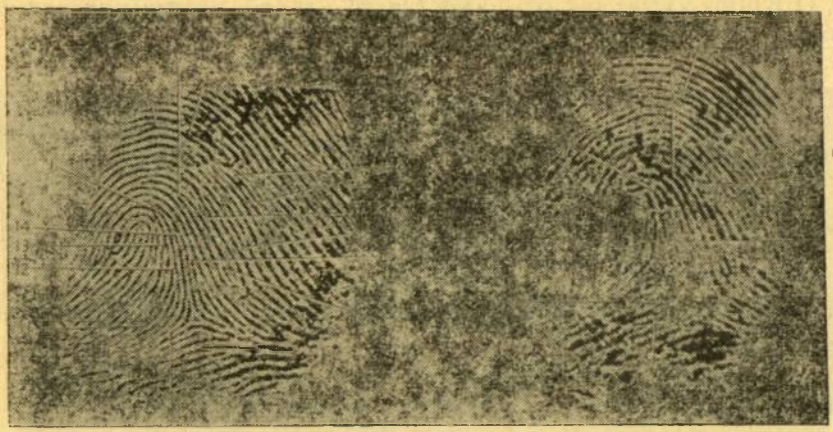
Ἂν καὶ τὰ δέκα αὐτοῦ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐδείκνυον καταστροφὴν τῶν γραμμῶν, ἐν τούτοις ἕκαστον ἀποτύπωμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶχε ἀρκετὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἦτο δυνατὴ ἡ πιστοποίησις τῆς ταυτότητος τοῦ Dilliger.

Οὐχ ἧττον ὅμως ὁ ἐπιχειρῶν νὰ προσδιορίσῃ ἐπ' ἀκριβείᾳ τοὺς τύπους τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Dilliger, τῶν ληφθέντων ἐν τῷ νεκροτομείῳ, μετὰ μεγίστης δυσκολίας θὰ ἐπετύγχανε τοῦτο. Ἀλλ' ὡς προαναφέραμεν ὁ καθορισμὸς τῶν τύπων τῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ταυτότητος εἶναι δύο τελείως διάφορα πράγματα εἰς τὴν δακτυλοσκοπίαν.

Ἡ εἰκὼν 5 δεικύει τὸ ἀποτύπωμα τοῦ δεξιοῦ δείκτου τὸ πρὸ καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Δὲν εἶναι δύσκολον εἰς πάντα γνώστην τῆς δακτυλοσκοπίας ν' ἀνεύρῃ περισσότερα ἐκ τῶν 14 ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν σημείων ἅτινα ἔχομεν σημειώσει ἐνδεικτικῶς.

Ὅταν λοιπὸν σκεφθῶμεν ὅτι ἡ αὐτὴ σύγκρισις ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ ἐπὶ τῶν

ἐννέα ἑτέρων δακτύλων τοῦ Dilliger, ἀβασανίστως δυνάμεθα νὰ καταμετρήσωμε τὸν βαθμὸν τῆς ἠλιθιότητος τοῦ περιβοήτου ἀρχιληστάρχου. Πράγματι ὁ Dilliger

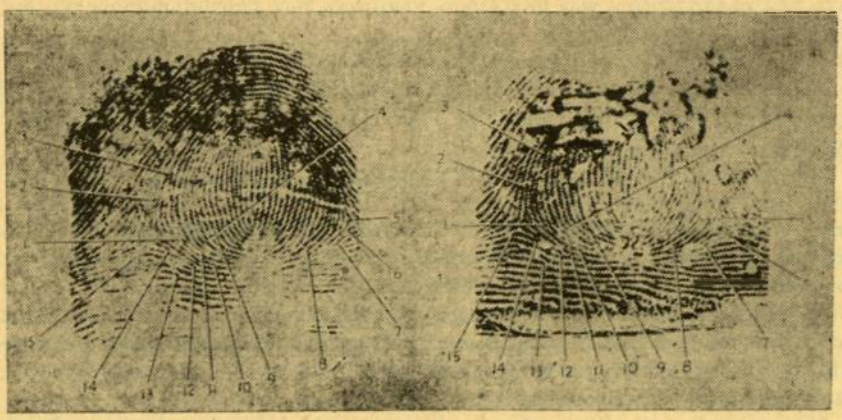

Εἰκὼν 5

ἐπίστευεν ὅτι διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ τύπου τῶν δακτυλικῶν αὐτοῦ ἀποτυπωμάτων καὶ τῆς πλαστικῆς ἐγχειρήσεως τοῦ προσώπου του θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητός του, διὸ καὶ τοὺς τρομεροὺς πόνους ἠνέχθη καὶ σεβαστὸν ποσὸν κατέβαλε εἰς τὸν ἐνεργήσαντα τὰς δύο ἐγχειρήσεις ἰατρόν.

Τὸ 1953 ὁ Κρίφιτ, Προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Διερευνήσεως τῆς Σιγκαπούρης, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν δακτυλοσκόπων ἐπὶ μιᾶς προφανῶς ἐσκεμμένης καταστροφῆς τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Γιὰν Χό-Χί. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Finger Printint» τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1953. Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν τί ἀκριβῶς ὁ Γιὰν Χό-Χὶ μετεχειρίσθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ του δελτίου φαίνονται λευκὰ ὀρθογώνια σχήματα ἐκ τῶν ὁποίων συνάγεται ὅτι ἐκόπησαν καὶ ἀφῃρέθησαν τεμάχια ἐπιδερμίδος ἐκ τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν αὐτοῦ ἀποτυπωμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ Γιὰν-Χὸ-Χὶ ἀπέβη ἀναποτελεσματική, διότι ἡ ταυτότης του διεπιστώθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δακτυλικῶν αὐτοῦ ἀποτυπωμάτων.

Ἡ εἰκὼν 6 ἀπεικονίζει τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ἀριστεροῦ ἀντίχειρος τοῦ Γιὰν-Χό-

Εἰκὼν 6

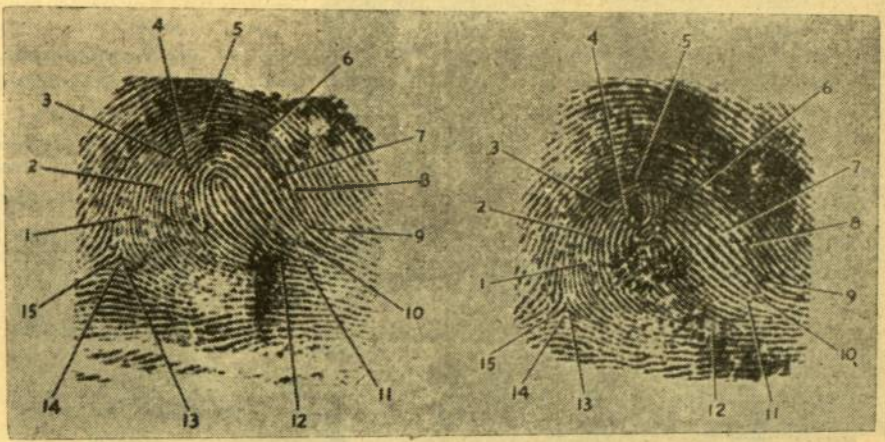
Χὶ τὸ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐσκεμμένην καταστροφὴν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν μετὰ 17 ἰδιαιτέρων κοινῶν χαρακτηριστικῶν σημείων αὐτῶν.

Μία ἄλλη πρόσφατος προσπάθεια παραλλαγῆς τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦλθεν εἰς φῶς τὸ 1955, ὅτε συνελήφθη ἀπὸ τὴν μυστικὴν ὑπηρεσίαν τῶν Η.Π.Β.Α. ὁ Δόναλδ Ρίκιουερ.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἰδίου, οὗτος ἀπέκοψε διὰ ξυραφίου μικρὰ τμήματα ἐκ τῶν κέντρων τῶν ραγῶν τῶν δακτύλων του. Τὰ τεμάχια δὲ ταῦτα τὰ ἐμβολίασε καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἰδίων του δακτύλων μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ τεμάχιον τοῦ ἑνὸς δακτύλου, λ.χ. τοῦ δεξιοῦ δείκτου, τὸ ἐμβολίασεν εἰς τὸ δεξιὸν μεσαῖον δάκτυλον ἀντιστρέψας συγχρόνως καὶ τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς αὐτῶν, δηλαδὴ τὰς βαινούσας πρὸς τὰ ἄνω, τὰς ἀντέστρεψε πρὸς τὰ κάτω κ.ο.κ.

Ὁ Ρόκιουερ ἰσχυρίσθη ὅτι τὴν παραλλαγὴν τὴν ἐπέτυχε κατόπιν συρραφῆς τῶν τεμαχίων διὰ βελόνης καὶ κλωστῆς. Ἀλλὰ τὸ πλέον πιθανότερον εἶναι ὅτι οὗτος μετὰ τὴν ἀποκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν μικρῶν ἐπιδερμικῶν τεμαχιδίων ἔθεσε τὰ μικρὰ ταῦτα τεμάχια ἐντὸς τῶν διανοιχθέντων κενῶν τῶν τραυμάτων καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ἐπέδεσε ἕως ὅτου ἐπῆλθεν ἡ θρέψις αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐφ' ὅλων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Ρόκιουερ τὰ ἴχνη τῶν οὐλῶν ἦσαν κατάδηλα. Οὐδεὶς τεχνικὸς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ οὐλαὶ αὗται ἦσαν

Εἰκὼν 7

φυσικαί. Εἰς τὴν εἰκόνα 7 δείκνυται ἡ σύγκρισις τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δεξιοῦ ἀντίχειρος αὐτοῦ πρὸ καὶ μετὰ τὴν παραμόρφωσιν.

Ἐν τῇ συγκρίσει ταύτης ἐσημειώσαμεν 15 ἰδιαίτερα κοινὰ σημεῖα, ἀλλὰ πᾶς ὁ γνωρίζων δακτυλοσκοπίαν δύναται νὰ σημειώσῃ καὶ περισσότερα τῶν 15.

Ἀλλ' ἡ πλέον ἀξιομνημόνευτος περίπτωσις ἐσκεμμένης καταστροφῆς ὅλων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦτο τοῦ Ρόμπερτ Ρίττς, γνωστοῦ ἐπίσης καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ψευδώνυμα. Ὁ Ρίττς συνελήφθη τὸ 1941 δι' ἀλητείαν καὶ ἄδικον ἐπίθεσιν κατ' ἀστυνομικοῦ. Ὅτε ὁ ἀστυνομικὸς ἐλάμβανε τὰ δακτυλικὰ αὐτοῦ ἀποτυπώματα μετ' ἐκπλήξεως διεπίστωσε ὅτι οὐδαμοῦ διεφαίνοντο θηλοειδεῖς γραμμαί. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὁ Ρίττς ὡμολόγησε ὅτι τὴν ἐξάλειψιν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν καὶ ἐκ τῶν δέκα δακτύλων αὐτοῦ τὴν ἐπέτυχε διὰ τοῦ ἑξῆς τρόπου :

Πέντε οὐλαὶ ἠνοίχθησαν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ πέντε ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ στήθους αὐτοῦ καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ δέρματος τῆς ραγὸς τῆς πρώτης φάλαγγος ἀποκοπὲν ἀπερρίφθη. Μετὰ ταῦτα αἱ χεῖρες του ἐσταυρώθησαν περὶ τὸ στῆθος του,

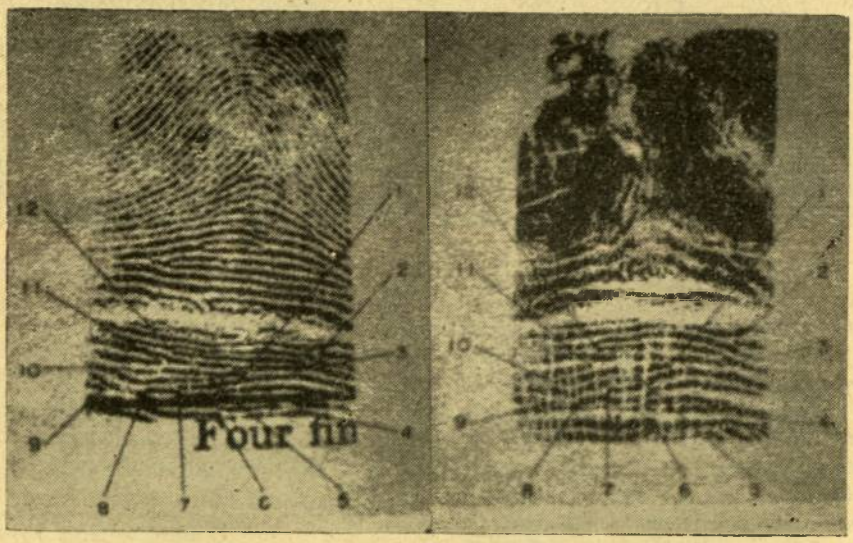
ὅπως δεικνύει ἡ εἰκὼν 8 καὶ τὸ δέρμα τοῦ στήθους συνερράφθη μετὰ τοῦ δέρματος τῶν ραγῶν εἰς ἃ σημεῖα τοῦτο εἶχεν ἀποκοπῆ καὶ ἀφαιρεθῆ. Ὅτε ἡ

Εἰκὼν 8

θρέψις τοῦ δέρματος τοῦ στήθους μετὰ τοῦ δέρματος τῶν δακτύλων συνετελέσθη, οἱ δάκτυλοι ἀπεχωρίσθησαν δι'ἀποκοπῆς τοῦ δέρματος τοῦ στήθους καὶ οὕτω πλέον τὸ δέρμα τῶν ραγῶν τῶν δακτύλων τοῦ Ρίττς, ἦτο ἄνευ θηλοειδῶν γραμμῶν.

Ὁ Ρίττς παρεδέχθη ὅμως τὸ ἁμαρτωλὸν παρελθόν του καὶ τὴν πραγματικὴν ταυτότητά του. Τὸ πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ δεξιοῦ δείκτου ἀπεικονίζεται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς εἰκόνος 9 καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τὸ

Εἰκὼν 9

αὐτὸ ἀποτύπωμα μετὰ τὴν ἐγχείρησιν. Ἡ ταυτότης τοῦ Ρίττς ἐπεβεβαιώθη καὶ δακτυλοσκοπικῶς, ἐπὶ τῇ βάσει ὅμως τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῆς δευτέρας φάλαγγος τῆς ὁποίας ἡ ἀφαίρεσις δὲν εἶχεν γίνει κατὰ τὴν ἐγχείρησιν. Εἴκοσι τρία (23)

ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα ἐπιβεβαιοῦν καὶ πάλιν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον τὴν ταυτότητα τοῦ Ρίττς, ἀλλ' ἡμεῖς ἐσημειώσαμεν 12 μόνον ἐξ αὐτῶν.

Σύγκρισις τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῆς δευτέρας φάλαγγος εἶναι δυνατὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἐννέα δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Ρίττς.

Ὅταν ἀναλογισθῶμεν τοὺς πόνους καὶ τὴν δαπάνην εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ρίττς ὑπεβλήθη κατὰ τὴν ἐγχείρησιν καὶ μέχρι τῆς ἀποθεραπείας, εἶναι ὄντως ἀποκαρδιωτικὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τόσων θυσιῶν καὶ βασάνων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου.

Ὅθεν ἐξ ὅλων τῶν ἀναφερθεισῶν περιπτώσεων καταδεικνύεται νομίζομεν ἀναμφισβητήτως ὅτι : 1) ἐνίοτε αἱ προσπάθειαι καταστροφῆς ἢ παραλλαγῆς τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦσαν γελοῖαι, καὶ 2) ὅτι καὶ αἱ πλέον ἐπιτυχεῖς, οὐδέποτε ἀπέδωσαν τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Δηλαδὴ ἡ καταστροφὴ ἢ ἡ παραλλαγὴ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν αὐτῶν ἀποτυπωμάτων οὐδόλως τοὺς ἐβοήθησεν εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τῆς πραγματικῆς των ταυτότητος. Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι οὐ μόνον ὑπεβλήθησαν εἰς φρικτοὺς πόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς σοβαρὰς χρηματικὰς δαπάνας. Ὁ Dilliger διὰ τὴν πλαστικὴν ἐγχείρησιν τοῦ προσώπου καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν κατέβαλεν 5.000 δολλάρια τὸ 1930 καὶ 40 δολλάρια ἡμερησίως ἐπὶ 15 ἡμέρας διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις τῶν βοηθῶν τοῦ χειρουργοῦ νοσοκόμων δι' ἀλλαγὰς κλπ.

Τὸ... Ἑλληνικὸν δαιμόνιον οὐδαμοῦ ἀπουσιάζει. Προσπάθεια καταστροφῆς τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ παρ' ἡμῖν σεσημασμένου ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 12280 Χ.

Πολλάκις ὅμως συμβαίνει ἡ καταστροφὴ ἢ παραμόρφωσις τῶν τύπων ἢ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων νὰ ἐπέρχεται ἐκ τυχαίου συμβάντος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη προκαλεῖ δυσχερείας εἰς τοὺς τεχνικοὺς τῆς Ἀστυνομίας ἴσως μάλιστα μεγαλυτέρας ἀπὸ ὅ,τι αἱ ἐσκεμμέναι.

Διὸ κρίνομεν σκόπιμον ὅπως ἐξετάσωμεν καὶ τινάς, ἀσυνήθεις ἐξ αὐτῶν, περιπτώσεις.

Ὡς εἴπομεν ἡ ἐπ' ἀκριβείᾳ ταξινόμησις καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ τύπου τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν δακτύλων ὧν ἡ ῥὰξ ἔχει ὑποστῆ κατ' ἔκτασιν καὶ βάθος σοβαρὸν τραῦμα, παρουσιάζει δυσκολίας.

Εἰς τὴν δακτυλοσκοπίαν τὰ ἐπὶ τῶν ραγῶν τῶν δακτύλων τραύματα κατατάσσονται εἰς δύο κατηγορίας ἤτοι : α) τραύματα ἅτινα ἔχουσιν καταστρέψει καὶ τὸν τύπον καὶ τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα τὴν δυνατότητα καθορισμοῦ τοῦ τύπου ἢ τῆς καταμετρήσεως τῶν γραμμῶν αὐτῶν· εἰκὼν 10. β) τραύματα ἅτινα μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ καθορίσωμε

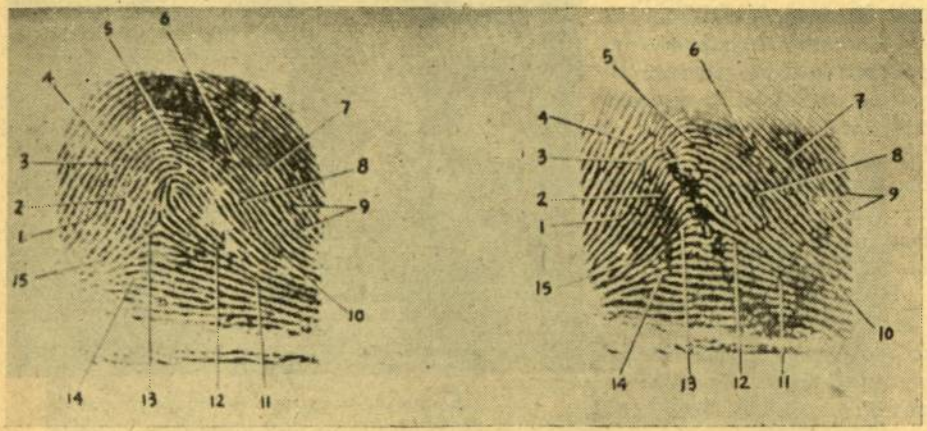
ἐπ' ἀκριβείᾳ εἴτε τὸν τύπον, εἴτε νὰ καταμετρήσωμεν τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς εἰς τὰ τοῦ τύπου τῶν λούπς ἢ τὴν προεκτεινομένην εἰς τὰ τοῦ τύπου τῶν γόρς· εἰκὼν 11.

Εἰκόνες 10 καὶ 11

Διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ τύπου εἰς ὃν ἀνήκει τὸ φέρον τὴν πλήρη ἢ μερικὴν οὐλὴν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα, τὴν ταξινόμησιν, τὴν ἀρχειοθέτησιν καὶ τὴν ἀναζήτησιν ἐν τῷ ἀρχείῳ ἀποτυπωμάτων, ἔχουσι θεσπισθῆ ὡρισμένοι κανόνες.

Ἡ εἰκὼν 12 ἀπεικονίζει ἀριστερὰ μὲν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τύπου

Εἰκὼν 12

λοὺπ μὲ ὀλίγας γραμμάς, αἵτινες κατευθύνονται πρὸς τὰ δεξιά, δεξιὰ δὲ ἀποτύπωμα τοῦ αὐτοῦ τύπου μὲ μίαν κάθετον οὐλὴν συνεπείᾳ τραύματος. Ἡ οὐλή, λόγῳ τῆς θέσεώς της, κατέστρεψε τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἐμπειροτέχνης θὰ ἠδύνατο νὰ καθορίσῃ τὸν τύπον τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος.

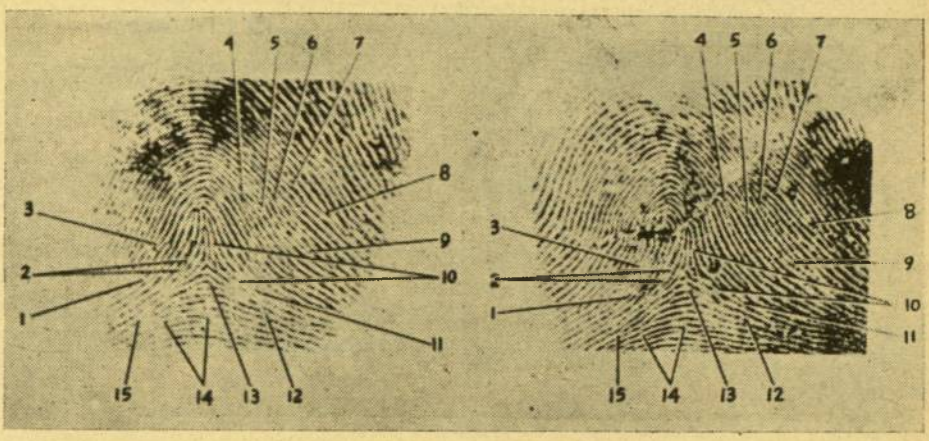
Διὰ πάντα μὴ μεμυημένον εἰς τὰ τῆς δακτυλοσκοπίας, τὰ δύο εἰκονιζόμενα ἀποτυπώματα ἀσφαλῶς οὐδεμίαν ὁμοιότητα παρουσιάζουν.

Ἀλλ' ἡ διαπίστωσις τῆς ταυτότητος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εἴπομεν δὲν βασίζεται ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν τύπων.

Διὸ ὅπως γραφικῶς ἀποδεικνύομεν εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα, τὰ δύο ὡς ἀνόμοια ἐμφανιζόμενα ἀποτυπώματα, προέρχονται ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δάκτυλον.

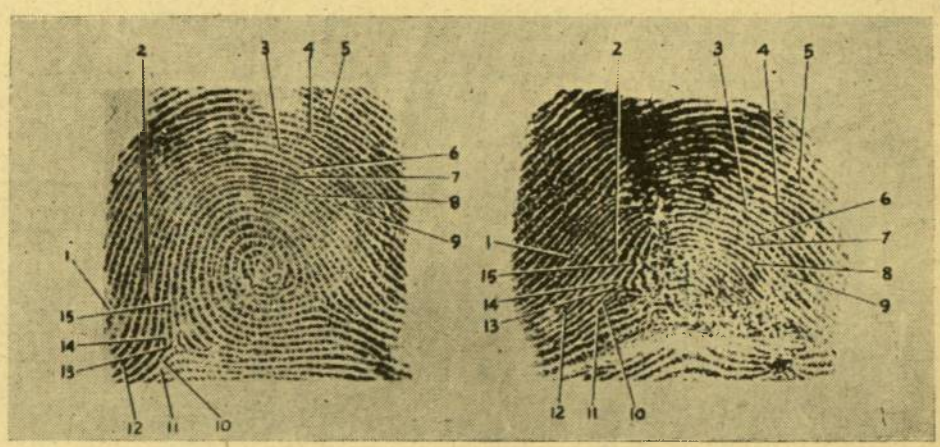
Εἰς τὸ ἀριστερὸν τμῆμα τῆς εἰκόνος 13 ἀπεικονίζεται ἀποτύπωμα τύπου τέντιτ-ἄρς καὶ εἰς τὸ δεξιὸν τῆς αὐτῆς εἰκόνος δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ αὐτοῦ τύπου φέρον μικρὰν οὐλήν.

Ἡ ἀκολουθοῦσα πάντοτε τὰ σοβαρὰ τραύματα ρίκνωσις ἔχει συντελέσει εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τύπου τῶν λούπς μὲ κλί-

Εἰκὼν 13

σιν τῶν γραμμῶν πρὸς τ' ἀριστερά. 'Αλλ' ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἀποδεικνύεται κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν ἐκ τῶν 15 κοινῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν σημείων αὐτῶν. Τὸ ζεῦγος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῆς εἰκόνος 14 τὸ μὲν πρὸς τὰ ἀριστερὰ

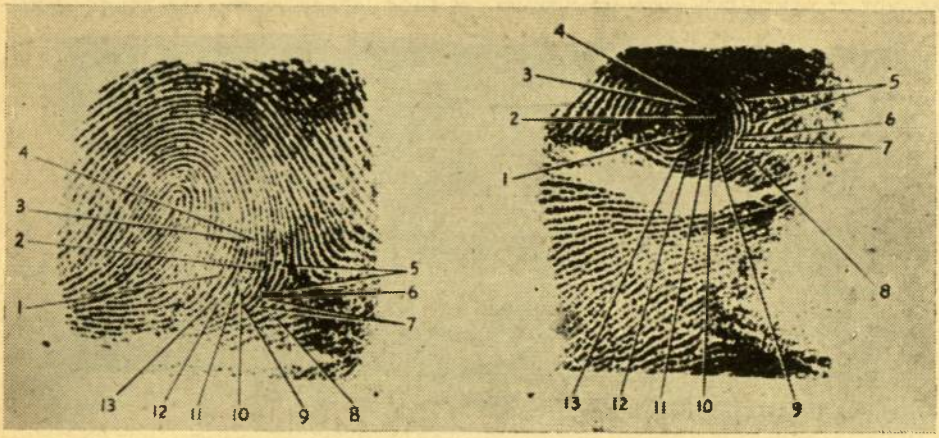

Εἰκὼν 14

εἶναι τύπος γόρς, τὸ δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ αὐτὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα, ἀλλὰ μὲ μίαν ἐκτεταμένην οὐλήν.

Τὸ ὅτι ἀμφότερα τὰ εἰκονιζόμενα ἀποτυπώματα προέρχονται ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δάκτυλον, τὸ διαλαλοῦσι καὶ τὸ ἐπιβεβαιοῦσι κατὰ τρόπον ἀνανπίρητον τὰ 15 κοινὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν χαρακτηριστικὰ σημεῖα. Τὸ πρῶτον πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν εἰς τὴν εἰκόνα 15 εἰκονιζομένων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εἶναι ὁ ἀριστερὸς δείκτης καὶ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ αὐτὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ὅτε τὸ αὐτὸ ἄτομον εἰσῆλθεν εἰς τὰς φυλακάς, $8\,^1/_2$ ἔτη βραδύτερον. Εἰς τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα τῶν $8\,^1/_2$ ἐτῶν ὁ τύπος λοὺπ τοῦ ἀποτυπώματος ὑπέστη τοιαύτην παρα-

μόρφωσιν καὶ συστροφήν, ὥστε νὰ παρουσιάζεται ὡς γόρς. Ἡ σύγκρισις ὅμως τῶν

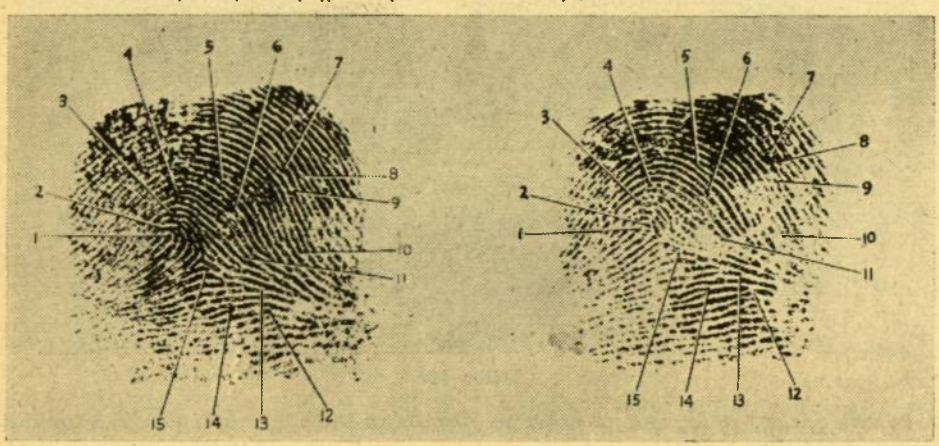

Εἰκὼν 15

δύο αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καταδεικνύει ὅτι ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα προέρχονται ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δακτύλου.

Ὑπάρχουν βεβαίως περισσότερα τῶν 13 ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν σημείων ἅτινα ἔχομεν σημειώσει, ἀλλ' εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὰ διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν ταυτότητος. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον καὶ περιπλοκώτερον παράδειγμα παραμορφώσεως, ἐκ τυχαίου τραύματος, δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, δείκνυται εἰς τὴν εἰκόνα 16.

Εἰς τὸ ἀριστερὸν τμῆμα τῆς εἰκόνος αὐτῆς, εἰκονίζεται δακτυλικὸν ἀποτύ-

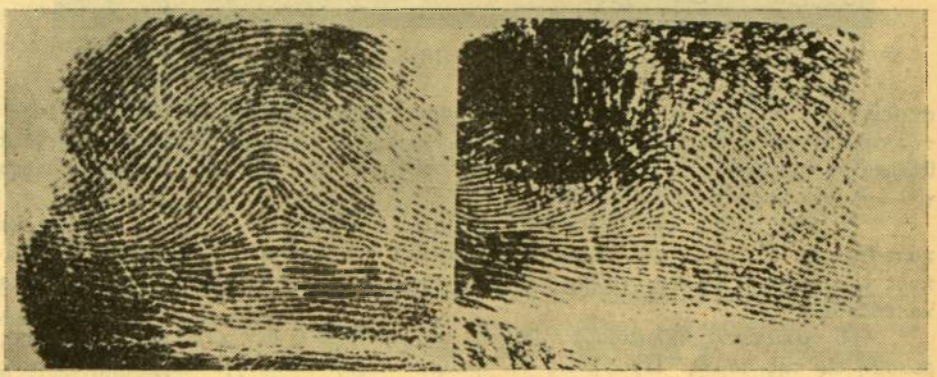
Εἰκὼν 16

πωμα τύπου λούπ μετὰ 4 ἀριστερῶν κολποειδῶν γραμμῶν καὶ εἰς τὸ δεξιὸν τμῆμα αὐτῆς τὸ αὐτὸ ἀποτύπωμα ὅπερ ἐλήφθη 7 ἔτη βραδύτερον καὶ ὅτε ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος ἐνεμφανίσθη ὡς τέντιτ-ἄρς. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη, ἂν μετὰ προσοχῆς ἐξετασθῇ τὸ ἀποτύπωμα, διαπιστοῦται ὅτι ὀφείλεται εἰς οὐλὴν ἥτις ἐδημιουργήθη εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ δέλτα τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος.

Συνεπείᾳ δὲ τῆς ἀκολουθούσης τὸ τραῦμα ρικνώσεως αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ

τῆς περιοχῆς τοῦ δέλτα μετετοπίσθησαν καὶ ἠλλοιώθησαν. Δηλαδὴ ἡ ρίκνωσις ἐξήλειψε τελείως τὸν τύπον τοῦ ἀρχικοῦ δέλτα, δύο δὲ θηλοειδεῖς γραμμαὶ εὑρισκόμεναι ἀρχῆθεν ἐκτὸς τοῦ δέλτα ἐμφανίζονται νῦν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ καὶ οὕτω συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἀλλοιωθῶσι πλήρως αἱ ἐσωτερικαὶ θηλοειδεῖς γραμμαὶ αὐτοῦ. Οὐ μόνον μὴ εἰδικοὶ ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος δακτυλοσκόποι εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρουν μεταξὺ τῶν δύο εἰκονιζομένων ἀποτυπωμάτων ὁμοιότητά τινα. Ἀλλ' ἡ σύγκρισις αὐτῶν ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχουν 23 ἰδιαίτερα κοινὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν μόνον τὰ 15.

Ἀλλ' ἡ πλέον καταπληκτικὴ παραμόρφωσις ἀποτυπώματος ἐκ τυχαίου τραύματος ἥτις ἔχει ἀναφερθῆ μέχρι σήμερον, εἶναι τὸ ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνος

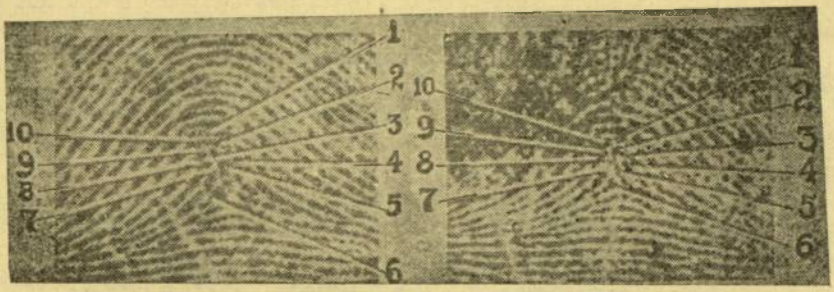
Εἰκὼν 17

17—ἀριστερὸς δείκτης—,ὅπερ ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκει, τὸ 1940. Ὁ τύπος του εἶναι τέντιτ-ἄρς μὲ ροπὴν κλίσεως τῶν γραμμῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Τὸ 1942 τὸ αὐτὸ ἄτομον ἔδωσε καὶ πάλιν τὰ δακτυλικὰ αὐτοῦ ἀποτυπώματα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν δι' ἀτομικήν του ὑπόθεσιν (διωρίσθη ἀγροφύλαξ). Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἀριστερὸς αὐτοῦ δείκτης ἀπετυπώθη μὲ ἐλαφρὰν ἀπόκλισιν πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ τύπου τῶν λούπς. Τὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς ἀποτύπωμα ἐλήφθη τὸ 1940 καὶ εἶναι τὸ κανονικὸν ἀποτύπωμα, τὸ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς ἐλήφθη τὸ 1942 καὶ εἶναι τὸ παραμορφωθὲν συνεπείᾳ τοῦ τραύματος ἀποτύπωμα. Ἡ παραμόρφωσις καὶ ἡ ὑπὸ τὴν νέαν ἀπατηλὴν μορφὴν ἐμφάνισις τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος ἐδημιουργήθη συνεπείᾳ ἐλαφρᾶς οὐλῆς. Οἱ ἀριθμοὶ καὶ οἱ καθοδηγητικαὶ γραμμαὶ ἐπὶ τῶν δύο ἀποτυπωμάτων εἰς τὴν εἰκόνα 18 δεικνύουν τὰς θέσεις τῶν ἰδιαιτέρων σημείων τῶν δύο ἀποτυπωμάτων, οὐχὶ ὅμως κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συστήματος τοῦ Γκάλτον.

Διὰ νὰ καταστῇ εὐκολωτέρα ἡ αἰτία τῆς παραμορφώσεως τοῦ ἀποτυπώματος αὐτοῦ ἔχει ἀνάγκην λεπτομερεστέρας ἀναπτύξεως καὶ πρὸς τοῦτο, ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως ἐλάβομεν δύο διχαζομένας θηλοειδεῖς γραμμὰς (διχάλας) αἵτινες εὑρίσκονται ἡ μὲν μία ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ἀριθμοῦ 1, ἡ δ' ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἄνωθεν αὐτῆς καὶ ὀλίγον πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπομένης θηλοειδοῦς γραμμῆς τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2.

Εἰς τὴν προκειμένην λοιπὸν περίπτωσιν κατὰ χρόνον ἀπροσδιόριστον μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ πρώτου ἀποτυπώματος τὸ δάκτυλον ἐτραυματίσθη ἡ δ' ἐπ' αὐτοῦ τομὴ ἄρχεται ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ ἀριθμοῦ 1 καὶ περατοῦται εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀριθμοῦ 6. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ τοῦ ἀριθμοῦ 1 καὶ εἰδικώτερον τὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς

πλευρᾶς· τῆς τομῆς τμῆμα αὐτῆς παρέμεινε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλὰ τὸ δεξιὸν τμῆμα αὐτῆς ὠθήθη πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω ἡ θηλὴ αὕτη ἐμφανίζεται ἔναντι τοῦ

Εἰκὼν 18

σημείου τοῦ ἀριθμοῦ 10. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ τοῦ ἀριθμοῦ 2 καὶ ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς σημειουμένης θηλοειδοῦς γραμμῆς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 10 ἀπετέλουν ἀρχικῶς μίαν θηλοειδὴν γραμμήν ἥτις μετὰ τὸ τραῦμα, ἐρρικνώθη πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμφανίζεται νῦν ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς καμπύλης.

Τὸ ἄνω τμῆμα τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 3 ἐκόπη τελείως καὶ κατεστράφη. Τὸ τμῆμα τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 4 ἐρρικνώθη ἐλαφρῶς πρὸς τ' ἀριστερά. Τὸ ἄνω τμῆμα τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 5 ἐκόπη καὶ κατεστράφη.

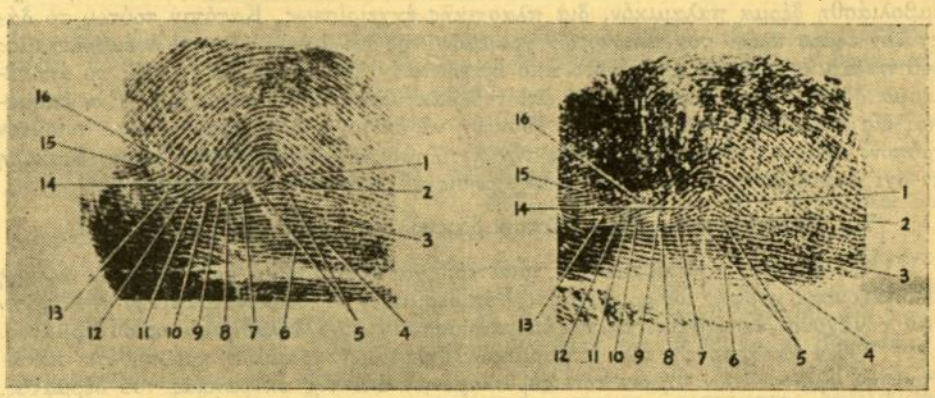
Τὸ τμῆμα τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 6 δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ ἐπηρεασθῇ ἐκ τῆς τομῆς. Προφανῶς τὸ τραῦμα—τομὴ—κατέληγε ὀλίγον πρὸ αὐτῆς. Τὸ ἄνω τμῆμα τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 7 ἐκόπη ἐλαφρῶς, ἀλλὰ δὲν ἀπεκατεστάθη. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ ἥτις κατέληγε εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀριθμοῦ 8, ἥτις ἀρχικῶς ἔκαμπτε ἐλαφρῶς πρὸς τὰ δεξιά, ἐρρικνώθη πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ ἥτις ἐκόπη εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀριθμοῦ 9 ἐρρικνώθη πρὸς τὰ ἄνω πάρα πολύ. Ἡ θέσις τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 10 ἥτις ἀρχικῶς ἔβαινε πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἦτο τμῆμα τῆς αὐτῆς γραμμῆς τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2 παρέμεινε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐνῷ ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1 ὡς προηγουμένως ἀναφέραμεν ἐρρικνώθη πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω ἐμφανίζεται ἔναντι αὐτῆς.

Ἀλλὰ τὸ πλέον ἄξιον παρατηρήσεως γεγονὸς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως ἔλλειψις οὐλῆς καὶ ρικνώσεως. Ἀλλ' ἡ λεπτομερὴς καὶ ἐπισταμένη ἐξέτασις ὡς καὶ ἡ σύγκρισις τῶν δύο αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων μᾶς ἔπεισεν ὅτι αἱ προαναφερθεῖσαι ἐξηγήσεις εἶναι ὀρθαί.

Τοῦτο ἄλλωστε ἐπιβεβαιοῦται εἰς τὴν εἰκόνα 19 εἰς ἣν δείκνυνται ἐκ τῆς συγκρίσεως, 16 ἰδιαίτερα κοινὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν σημεῖα ἐκτὸς τῶν κοινῶν σημείων ἅτινα ἐχρησιμοποιήσαμεν διὰ νὰ ἐπεξηγήσωμεν τὴν παραμόρφωσιν αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πολὺ περισσότερα ἰδιαίτερα κοινὰ σημεῖα δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ὡς πᾶς εἰδικὸς παρατηρητὴς δύναται νὰ διαπιστώσῃ. Οὐδεὶς ἄνθρωπος μὲ οἱανδήποτε ἱκανότητα καὶ πεῖραν θὰ ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ μετὰ τόσης τελειότητος, παραμόρφωσιν τύπου δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ὡς τὸ ἀναφερθὲν παράδειγμα. Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι τὸ τόσον τέλειον αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὀφείλεται μόνον εἰς μίαν τυχαίαν καὶ ἐλαφρᾶς μορφῆς τομήν. Ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, αἱ συμπτώσεις ἢ μᾶλλον αἱ σειραὶ τῶν συμπτώσεων, ἦσαν ὑπερβολικὰ ἀσυνήθεις καὶ συνετέλεσαν ὅλα ὁμοῦ εἰς τὴν παραμόρφωσιν τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος κατὰ τρόπον ὄντως τόσον περίεργον.

Ἀλλὰ ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ αὐτῆς τῆς τόσον σπανίας καὶ περιέργου περιπτώσεως. Ἕν. Δηλαδὴ ἡ διαπίστωσις ὅτι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα προέρχονται ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δάκτυλον. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω αὐτομάτως ἀνακύπτει τὸ ἐρώρημα :

Ποίαν λοιπὸν πιθανότητα ἐπιτυχίας δύναται νὰ ἔχῃ ὁ καταβαλλὼν προσπάθειαν

Εἰκὼν 19

μερικῆς παραμορφώσεως ἢ πλήρους καταστροφῆς τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἢ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν ἵνα οὕτω καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητός του, ἐφ' ὅσον τὰ ἕτερα ἐννέα δακτυλικὰ αὐτοῦ ἀποτυπώματα θὰ εἶναι ἄθικτα;

Μέχρι τοῦδε ἔχομεν ἐξετάσει πέντε περιπτώσεις εἰς ἃς τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἶχον ὑποστῆ σοβαρώτατα τραύματα. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι τὰ ἀποτυπώματα τῶν φερόντων βαρέα τραύματα δακτύλων δὲν παρουσιάζονται φαινομενικῶς ἀνόμοια συγκρινόμενα μετὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν αὐτῶν δακτύλων τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν πρὶν ἢ τὰ δάκτυλα ὑποστοῦν τὰ τραύματα.

Αἱ οὐλαὶ αὗται εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἦσαν καταφανεῖς καὶ δι' ὅσους δὲν γνωρίζουν παντάπασιν δακτυλοσκοπίαν. Ἑπομένως ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι «αἱ οὐλαὶ δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς τὴν παραμόρφωσιν τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων».

Ἀλλ' ὅπως μετὰ πάσης λεπτομερείας ἔχωμεν ἀποδείξει αἱ οὐλαὶ οὐ μόνον δὲν καθιστοῦν ἀδύνατον, ἀλλ' οὐδὲ σοβαρῶς παρακωλύουν τὴν δυνατότητα τῆς διερευνήσεως καὶ τῆς διαπιστώσεως τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκουν τὰ παραμορφωθέντα συνεπείᾳ τοῦ τραύματος δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ἀλλὰ δυνατὸν νὰ διερωτηθῇ τις ὅπως καὶ ἡμεῖς πολλάκις διερωτήθημεν, ἂν ὑπάρχῃ δυνατότης ἀλλαγῆς τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Κατ' ἀρχὴν ὅμως δέον νὰ διασαφίσωμε πλήρως τί ἐννοοῦμεν ἀλλαγὴν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἂν ἀλλαγὴν ἐννοοῦμεν τὴν ἀντικατάστασιν ὡρισμένου τύπου δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος δι' ἑνὸς νέου καὶ τελείως διαφόρου πρὸς τὸ ἀντικατασταθέν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον δυνατότης ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ ἀποτυπώματος αὐτοῦ μετὰ τοῦ παλαιοῦ ν' ἀποδείξωμεν τὴν ταυτότητα τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκει, τότε ἡ ἀπάντησις εἶναι μία καὶ ἀπολύτως κατηγορηματική : Ὄχι.

Εἰς ὅλας τὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις τῆς ἐσκεμμένης καταστροφῆς ἢ προσπαθείας ἐξαλείψεως τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, τὰ σημεῖα τῆς προσπαθείας τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς παραμορφώσεως ἦσαν κατάδηλα καὶ δὴ κατὰ τρόπον χονδροειδῆ.

Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν αἱ οὐλαὶ ἦσαν τόσον ἐπιτυχεῖς ὥστε ὑπὸ ἐμπεριστατωμένην καὶ λεπτομερῆ ἐξέτασιν νὰ μὴ διαπιστωθῶσι.

6. Παλαμικὰ ἀποτυπώματα.

Τὸ 1934 ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ δείκτου ἀτόμου τινὸς ὑποστάντος βαρύτατον ἔγκαυμα ἐμβολιάσθη δέρμα παλαμικόν, διὰ πλαστικῆς ἐγχειρίσεως. Κατόπιν τούτου τὸ δάκτυλον ἔφερε πλέον τὸν τύπον τῶν γραμμῶν τῆς παλάμης. Ἂν καὶ ὁ ἐμβολιασμὸς τοῦ παλαμικοῦ δέρματος ἐγένετο ἀπὸ ἱκανώτατον χειρουργὸν ἐν τούτοις τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐφαίνετο φυσιολογικὸν ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Ἐὰν ἐπομένως εἷς ἐπιδέξιος χειρουργός, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ ἐμβολιασμὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ὑποπίπτῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν εἰδικῶν, τότε πόσον δύσκολη ἂν ὄχι ἀκατόρθωτη καθίσταται ἡ ἐγχείρησις αὕτη δι' ἕναν μὴ εἰδικόν;

7. Ἐμβολιασμὸς νέου τύπου δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

Ὡς ἀρχῆθεν ἀναφέραμεν τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ Γκάλτον δηλαδὴ αἱ ἰδιαζούσης μορφῆς ἰδιορρυθμίαι τῶν ἐπιδερμικῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τὴν πηγήν των τὴν ἔχουσι, ἐν τῷ βάθει, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χορίου, δηλαδὴ τοῦ κυρίου δέρματος.

Ὅθεν καταστροφὴ τῶν ἐπιδερμικῶν θηλοειδῶν γραμμῶν προϋποθέτει καταστροφὴν πρῶτον τῶν θηλῶν τῶν εὑρισκομένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται κατόπιν ἐγχειρήσεως—μεγάλης καὶ εἰς βάθος καὶ εἰς ἔκτασιν.

Ἡ τομὴ αὕτη δέον νὰ ἐνεργηθῇ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης φάλαγγος τῆς ραγὸς τοῦ δακτύλου, ἀλλὰ νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας φάλαγγος. Ἀλλὰ μία τοιαύτης ἐκτάσεως ἐγχείρησις δὲν δύναται νὰ ἀποκρυβῇ, δηλαδὴ νὰ μὴν δημιουργήσῃ ἴχνη καταφανή.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δῆλον γίνεται ὅτι αἱ δυσκολίαι πρὸς ἐπιτυχῆ καταστροφὴν τοῦ τύπου ἢ τῆς ὅλης μορφῆς δακτυλικοῦ τινὸς ἀποτυπώματος εἶναι μεγάλαι.

Αἱ δυσκολίαι αὗται αὐξάνουσι κατὰ πολὺ ἂν καταβληθῇ προσπάθεια ἐμβολιασμοῦ νέου καὶ διαφορετικοῦ τύπου. Ὁ Κούμινς ὑποστηρίζει ὅτι ἐφ' ὅλων τῶν περιπτώσεων τῆς ἐσκεμμένης καταστροφῆς τοῦ τύπου ἢ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἡ διαπίστωσις τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνῆκον ἐγένετο μετὰ μεγάλης εὐκολίας καὶ ἀσφαλείας, δηλαδὴ ὡς ἂν νὰ μὴ ἔφερον οὐδὲν τραῦμα τὰ δάκτυλα.

Τὸ αὐτὸ ὑποστηρίζει καὶ ἕτερος ἔγκριτος ἐγκληματολόγος ὁ Ἀντρὸς (Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱσπανίας) ὅστις ἐσχάτως ἔγραφε «ἐνέργειαι καταστροφῆς, παραλλαγῆς, κ.λ.π. ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἁπλῶς διευκολύνουν τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου εἰς ὃ ἀνήκουν» (Revue Internationale De Police Criminelle T. 86/1955).

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου αἱ Τεχνικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι ὡρισμένων Κρατῶν αἱ ἀσχολούμεναι μὲ θέματα διερευνήσεων εἶχον τὴν περιέργειαν νὰ ἐξετάσουν καὶ μελετήσουν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐπὶ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ὅθεν ἀξίζει νὰ ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην. *(Συνεχίζεται)*

ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΖΕ ΣΑΠΟΥΝΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς «Διεθνοῦς Ἐπιθεωρήσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας», τεῦχος 37.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ μία ἀπόφασις τοῦ κακουργιοδικείου τῆς Ρώμης ἐπέβαλε ποινὴν ἰσοβίων δεσμῶν εἰς μίαν ἀξιόλογον δολοφόνον ἐνῷ συγχρόνως ἀνεγνώριζε τὴν ἀθῳότητα τοῦ υἱοῦ της, ὁ ὁποῖος εἶχε κατ' ἀρχὰς θεωρηθῆ ὡς συνένοχος. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰταλικοῦ κοινοῦ ἐπὶ ἐκπληκτικῆς σειρᾶς ἐγκλημάτων ἄνευ προηγουμένου εἰς τὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικὰ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἰδοῦ τώρα αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὑποθέσεως.

Τὸ Κορέτζο εἶναι μικρὰ πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐμίλια μεταξὺ Μπολόνιας καὶ Πάρμας εἰς τὴν Βόρειον Ἰταλίαν. Μέχρι πρό τινος ἡ πόλις αὐτὴ ἦτο γνωστὴ ὡς ὁ τόπος ἔνθα ἔζησεν ὁ μεγάλος ζωγράφος τῆς Ἀναγεννήσεως Ἀντώνιο Ἀλλέγκρι. Τὸ ὄνομά της ὅμως ἔγινεν διάσημον, ἀφ' ὅτου ἐγένετο τὸ θέατρον τῆς φρικαλεωτέρας ἐγκληματικῆς ὑποθέσεως τῆς ἱστορίας. Ἡ περὶ ἧς πρόκειται ὑπόθεσις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ παραλληλισθῇ πρὸς τὰ ἐγκλήματα εἰς τὰ ὁποῖα αἱ ψυχώσεις, ἡ μεγαλομανία καὶ ἡ νοσηρὰ ἔξαρσις ἔπαιζον καθοριστικὸν ρόλον. Οὔτε δύναταί τις νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς ἔγκλημα ἀπότοκον ἀταξίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὀφειλομένης εἰς τὸν πόλεμον. Οὐδεὶς τῶν συντελεστῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐὰν δὲν ἀποτελοῦσιν σαφεῖς περιπτώσεις, ἐρμηνεύουσιν οὐχ' ἧττον ἔστω καὶ ὀλίγον ἕνα ἔγκλημα, δὲν ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς περιπτώσεως αὐτῆς τῆς δολοφόνου. Ὀνομάζεται δὲ αὕτη Λεονάρντα Τσαντσοῦλι, οἰκοκυρά. Κατὰ τὸ 1939 καὶ τὸ 1940, ὅτε καὶ διέπραττε τὰ ἐγκλήματά της, ἐπιστεύετο ὡς ἐχέφρων. Ἦτο τότε 40 περίπου ἐτῶν. Εἶχεν ὑπανδρευθῆ κάποιον μικροϋπάλληλον, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο ἐν διαστάσσει καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε τέσσαρα τέκνα.

Κατὰ τὴν εἰκοσαετίαν τῆς ἐγγάμου ζωῆς της ἀπέκτησεν ἄλλα ὀκτὼ τέκνα ἅτινα ὅμως ἀπέθανον εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν γειτόνων ἡ Λεονάρντα δὲν ἦτο ἐξαιρέτως ἐνάρετος. Ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν κολασίμους μικροπράξεις καὶ κλοπὰς καθὼς καὶ ἀριθμὸν αἰσθηματικῶν πριπετειῶν πάντοτε μικροχρονίων. Πάντως ἐθεωρεῖτο καλὴ μητέρα ἀφοσιωμένη εἰς τὰ οἰκιακὰ καὶ τὰ τέκνα της.

Ἀφοῦ ὁ θάνατος τῆς ἀφῄρεσε τὰ ὀκτὼ τέκνα συνεκέντρωσε τὰς φροντίδας καὶ τὴν στοργήν της εἰς τὰ τέσσαρα ἐναπομείναντα. Μήπως τὸ μητρικὸν αἴσθημά της ἐν συνδυασμῷ μὲ τυφλὴν καὶ ἀνόητον δεισιδαιμονίαν κατέστησαν τὴν γυναῖκα αὐτὴν σατονικὸν τέρας ; Ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἐξετάσεων εἰς τὰς ὁποίας οἱ ψυχίατροι τὴν ὑπέβαλον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων δὲν διεπιστώθησαν σημαντικαὶ διαταραχαί, οὔτε συμπτώματα παραφροσύνης. Ἐξ ἄλλου ἡ συμπεριφορά της κατὰ τὴν δίκην ἀπέδειξεν, ὅτι ἦτο ἀναμφιβόλως φαινόμενον γυναικὸς ἐξημμένης, δεισιδαίμονος καὶ ἱκανωτάτης ἐγκληματίου.

Τὸ μακάβριον δρᾶμα τῆς σκοτισμένης αὐτῆς συνειδήσεως ἐμφανίζει ἐν τῇ ἁπλότητί του, τοιαύτην πλοκήν, ὥστε πενταετεῖς ἔρευναι καὶ πλήρεις ὁμολογία —ἔγραψεν ἐντὸς τῆς φυλακῆς χιλίας σελίδας ἀντιπροσωπευούσας ἐξ τεύχη—δὲν διεφώτισαν πλήρως τὴν ὑπόθεσιν, ἐμφανίζεται δὲ ὡς μία τῶν φρικωδῶν ἐκείνων ἱστοριῶν, ὅπου τὸ μόνον εἶναι «ἀνυπαρξία» τῶν θυμάτων, γεμάτων ἀπὸ μάγισσες καὶ δαίμονας.

Διότι τὰ θύματα δὲν ὑπάρχουν πλέον, τίποτα δὲν μένει πλέον ἀπ' αὐτά. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐξητμίσθησαν, ὡς διὰ μαγείας, οὔτε μετεβλήθησαν εἰς καπνόν.

Εἶναι εὔκολον νὰ διηγηθῶμεν τὰ τῶν θυμάτων ὑπὸ μορφὴν ἁπλοῦ καὶ σαφοῦς ἱστορήματος ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἡ δικαιοσύνη ἐπέτυχεν εἰς τὸν λεπτομερῆ ἀπολογισμὸν τῆς δολοφόνου, ἡ ὁποία διηγήθη τὰ ἐγκλήματα μὲ

ἀκρίβειαν καὶ χωρὶς νὰ ἀφίσῃ εἰς τοὺς ἀνακριτὰς τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς φροντίδος πρὸς ἐπαλήθευσιν τῶν λεγομένων της. Τοῦτο ἄλλως θέλει συντελέσει εἰς τὴν ὑπογράμμισιν μακαβρίου ὑποθέσεως ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐπιστημονικὴ ἀναπαράστασις δὲν εἶναι δυνατή.

Καὶ τέλος μία σημαντικὴ λεπτομέρεια πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ περιγραφὴ τῶν τριῶν θυμάτων. Ταῦτα ἦσαν ἄτομα μονίμως διαβιοῦντα τὸν ἐπαρχιακὸν βίον, ἄτομα ἐστερημένα στοργῆς, σχέσεων, τέκνων, ἐγκαταλελειμμένα πλάσματα, τὰ ὁποῖα κατηνάλισκον βραδέως τὰς ἡμέρας των ἐν ἀναμονῇ τοῦ θανάτου των. Ἡ ἐξαφάνισίς των δὲν προεκάλεσεν οὔτε θόρυβον οὔτε θλῖψιν. Ὑπῆρξε σιωπηλὴ ὅπως τὸ γλύστρημα μιᾶς πέτρας εἰς τὰ ἀκίνητα νερά.

Τὸ πρῶτον θῦμα ἡ Φαυστίνα Σέττι 73 ἐτῶν, ἦτο ἄξεστος καὶ κάπως νεάζουσα γεροντοκόρη, ἀφελὴς καὶ εὔπιστος. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της ἤλπιζεν εἰς τὸν γάμον, ἀλλὰ τὰ χρόνια παρήρχοντο καὶ αἱ ἐλπίδες ἔσβυνον, ἀφίνοντα πικρίαν εἰς τὴν Σέττι. Ἐγνώριζε τὴν Λεονάρντα Τσαντσοῦλι χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι φίλη της. Αἴφνης ὅμως αἱ δύο γυναῖκες ἤρχισαν νὰ βλέπωνται συχνότερον. Ἡ Λεονάρντα Τσαντσοῦλι ἦτο γνωστὴ ὡς προλέγουσα τὴν τύχην. Ἔρριπτε τὰ χαρτιὰ καὶ ἀπησχολεῖτο καὶ εἰς ἄλλα πράγματα, ὅπως πράττουν γυναῖκες τινές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς θρησκευτικάς των πεποιθήσεις. Ἡ γεροντοκόρη ἡ ὁποία εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα ἐπιγείου εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ Θείας προνοίας, προσειλκύσθη ἀπὸ τὴν μαγικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἡ Λεονάρντα ἐξεπροσώπει. Ἡ τελευταία εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ κῦρος εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κορέτζο. Ὑπῆρξε μήπως αὐτὸ μία εὐνοϊκὴ εὐκαιρία, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἡ αἰτία τοῦ πρώτου ἐγκλήματος ; Εἶχεν ἡ Τσαντσοῦλι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προδιαγράψει τὴν τύχην τοῦ θύματός της ;

Ἡ δευτέρα ὑπόθεσις εἶναι ἡ ἀληθοφανεστέρα.

Ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον δίχως νὰ παραμελήσῃ καμμίαν λεπτομέρειαν ἀλλὰ μὲ εὐφυᾶ ἐγκληματικότητα καὶ νοσηρὰν φαντασίαν.

Κατ' ἀρχὰς ἐπληροφόρησεν ἐμπιστευτικῶς τὸ θῦμα της, ὅτι κάποιος γέρων ἀπὸ τὴν Πόλα, ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ πλούσιος τῆς εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ, ὥστε νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του εἰς τὸ πλευρὸν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία θὰ τοῦ εἶχε προσφέρει τὴν στοργήν της. Καὶ ἡ Τσαντσοῦλι ἤρχισε νὰ συντάσῃ φανταστικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐπεδείκνυεν εἰς τὴν εὔπιστον γεροντοκόρην, τὴν ὁποίαν καὶ κατώρθωσε τέλος νὰ πείσῃ, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ μετέβαινεν εἰς Πόλαν διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν μέλλοντα σύζυγόν της. Ἡ Σέττι ὑπηρετοῦσα τὸ συναίσθημα τῆς ἀνέσεώς της, ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια. Ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν της εἴς τινας φίλας της καὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπέστρεφε «μὲ τὸ ἀμάξι». Ἔβαψεν ξανθὰ τὰ «λευκὰ» πλέον μαλλιά της ἐπώλησε τὸ σπίτι καὶ τ' ἄλλα περιουσιακὰ στοιχεῖα της καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸ Κορέτζο ἐπῆγε φυσικὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν Κυρίαν Τσαντσοῦλι, ἡ ὁποία τὴν εἶχε τόσον βοηθήσει εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων της. Ἦτο ἡ 10 πρωϊνὴ τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1939, ὅταν ἡ ἀτυχὴς Σέττι ἀνήρχετο τὰ τρία πατώματα τῆς κατοικίας τῆς δολοφόνου. Ἔγινε δεκτὴ εἰς τὸ μαγειρεῖον χωρὶς ἐπισημότητα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο εὔχαρις λόγῳ τῆς στενῆς φιλίας, ἡ ὁποία συνέδεε τὰς δύο γυναῖκας. Ἡ Τσαντσοῦλι προσέφερε καφὲ εἰς τὴν γεροντοκόρην, τὴν ὁποίαν συγχρόνως συνεβούλευσε νὰ γράψῃ μόλις φθάσῃ εἰς τὴν Πόλαν ὄχι μόνον εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας φίλας της, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παρεξηγήσουν τὴν σιωπήν της ὡς ὁμολογίαν μιᾶς ἀποτυχίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ προὐκάλη τὴν ἱλαρότητα. Ἡ γεροντοκόρη ἀγράμματος, μόλις ἠδύνατο νὰ κρατῇ ἕνα κονδυλοφόρον. Ἡ Τσαντσοῦλι τῆς ἐπρότεινε νὰ τῆς ἑτοιμάσῃ πρὶν ἀναχωρήσῃ δελτάρια καὶ ἐπιστολὰς καὶ προσεφέρθη νὰ τῆς ὑπαγορεύσῃ τὰ κείμενά των. Προσέθεσε μάλιστα, ὅτιν ὅταν ἔφθανεν εἰς Πόλαν θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς ταχυδρομήσῃ ἐκεῖθεν. Ἡ Σέττι ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ τὴν πρότασιν τῆς φίλης της, ἡ ὁποία τὴν ἀπήλ-

λασσεν ἔτσι μιᾶς δυσχεροῦς πνευματικῆς προσπαθείας καὶ ἤρχισε μάλιστα νὰ γράφῃ τὰ ὑπαγορευόμενα. Μία δύο ἐπιστολαί, ἕνα δύο δελτάρια ἕτοιμα. Καὶ τὸ θῦμα ἐμειδία μὲ τὴν ἀθῷαν αὐτὴν ἀπάτην εἰς βάρος τῶν φίλων της. Μειδιῶσα ὑπέγραφε καὶ τὸ τελευταῖον δελτάριον. Καὶ τότε ἀπέθανε. Μὲ ἕνα κτύπημα πελέκεως, τὸ ὁποῖον τῆς κατέφερεν ἀπὸ τὰ ὀπίσω ἡ Τσαντσοῦλι ἔθετε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ὄνειρα τῆς Σέττι. Ἓν καὶ μόνον καλῶς κατανεχθὲν κτύπημα ἤρκεσεν. Ἡ δολοφόνος μετέφερε τότε τὸ πτῶμα εἰς τὸ συνεχόμενον μὲ τὴν κουζίναν δωμάτιον, τὸ ἐξέδυσε καὶ μὲ πριόνι καὶ μερικὰ ἀκονισμένα μαχαίρια ἔκοψε τὸ πτῶμα εἰς ἐννέα τεμάχια. Ἔχυσε τὸ αἷμα της εἰς μεγάλην λεκάνην. Εἶχε διηγηθῆ εἰς τὰς φίλας της, ὅτι ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ μεγάλην ποσότητα σάπωνος ἐκείνη τὴ χρονιά. Αἱ οἰκονόμοι Ἰταλίδες κατασκευάζουν σαπούνι ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὐδεμία τῶν γειτονισσῶν ἐξεπλάγει βλέπουσα τὸ μεγάλο καζάνι τῆς Τσαντσοῦλι νὰ βράζῃ ἀπὸ πρωΐας. Περιεῖχε δὲ τοῦτο 25 λίτρας ὕδατος καὶ 7 κιλὰ καυστικῆς σόδας. Ἔβρασε μέσα τὰ 9 τεμάχια τοῦ πτώματος, τὰ ὁποῖα ἔγιναν κατόπιν δυσώδης πολτός, τὸν ὁποῖον ἐξηφάνισεν εἰς σκοτεινὸν πηγάδι. Μετὰ τὴν πῆξιν ἐχρησιμοποίησε τὸ συλλεγὲν ἐντὸς τῆς λεκάνης αἷμα πρὸς κατασκευὴν γλυκισμάτων μὲ σοκολάτα, τὰ ὁποῖα προσέφερεν εἰς τὰ παιδιά της καὶ τὰς φίλας της.

Ἡμέρας τινὰς βραδύτερον ἡ Κυρία Τσαντσοῦλι ἔστειλε τὸν εἰκοσαετῆ υἱόν της εἰς τὴν Πόλα καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ ταχυδρομήσῃ ἐκεῖθεν μερικὰς ἐπιστολὰς καὶ δελτάρια. Διὰ νὰ δικαιολογήσῃ δὲ τὸ ταξίδιόν του, τοῦ ἐζήτησεν νὰ διακανονίσῃ διαφόρους ὑποθέσεις της. Ὁ νεανίας φοιτητὴς τῆς Σχολῆς Τεχνῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἔπραξε κατὰ τὰ λεγόμενα τῆς μητρός του, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν σκοτεινῶν της σχεδίων. Οἱ φίλοι τοῦ θύματος ἔλαβον λοιπὸν γράμματα καὶ δελτάρια διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου. Ἡ γεροντοκόρη δὲν εἶχεν οἰκογένειαν καὶ οἱ ἄλλοι τὴν ἐλησμόνησαν γρήγορα. Καὶ ἡ Τσαντσοῦλι ἐκέρδισε 30.000 λιρεττῶν ποσὸν σημαντικώτατον διὰ τὸ ἔτος 1939.

***

Ἡ Φρατζέσκα Σοάβι, χήρα, ἐτῶν 55, δημοδιδασκάλισσα ἐξελέγη ὡς τὸ δεύτερον θῦμα. Ἔζη μόνη, ἦτο πτωχὴ καὶ συνετηρεῖτο δίδουσα μαθήματα εἰς τὸ Κορέτζο. Ἦτο φίλη στενὴ τῆς Τσαντσοῦλι καὶ συνηντᾶτο συχνὰ μετ' αὐτῆς.

Μίαν ἡμέραν ἡ Τσαντσοῦλι ἔρριψε τὰ χαρτιὰ εἰς τὴν δημοδιδασκάλισσαν, τὴν ὁποίαν διεβεβαίωσεν, ὅτι ἡ τελευταία αὐτὴ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ θέσιν εἴς τι παρθεναγωγεῖον τῆς Πλακεντίας διὰ μέσου ἱερέως τινός, γνωστοῦ τῆς δολοφόνου.

Ἡ Φραντζέσκα Σοάβι οὔτε εὔπιστος οὔτε ρωμαντικὴ ἦτο, ὅπως ἡ ἀτυχὴς Σέττι. Μολαταῦτα ἐπίστευσε τὴν ἱστορίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐσκάρωσεν ἡ Τσαντσοῦλι. Αἱ ἐπακολουθήσασαι ἐνέργειαι βραδεῖαι καὶ σώφρονες, κατέληξαν εἰς τὸ προκαθωρισμένον ἀποτέλεσμα.

Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1946 ἡ Σοάβι ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν της, ἀφοῦ εἶχε προηγουμένως ρευστοποιήσει τὸ ὑπόλοιπον τῶν πτωχικῶν της ὑπαρχόντων καὶ μὲ τὴν βαλίτσαν ἀνὰ χεῖρας ἐπῆγε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν φίλην της. Ἐγένετο δεκτὴ ὅπως καὶ ἡ γεροντοκόρη εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τὸ παράδοξον καζάνι ἔβραζεν. Ἔπιε τὸ σύνηθες κύπελλον καφέ. Πῶς τώρα ἤχθη εἰς τὸ νὰ γράψῃ ἓν τοὐλάχιστον προχρονολογημένον δελτάριον; Μυστήριον παρέμειναν τὰ χρησιμοποιηθέντα πρὸς κατάπεισιν τοῦ θύματος μέσα. Διότι ἡ Σοάβι, ὅπως καὶ τὸ κατωτέρω τρίτον κατὰ σειρὰν θῦμα ἐγνώριζεν ἀρκετὰ γράμματα, ὥστε νὰ μὴ φοβᾶται τὰ γραμματικὰ σφάλματα καὶ τὰ σχετικὰ ἐπιχειρήματα. Τινὲς ὑποστηρίζουσιν, παρὰ πᾶσαν λογικήν, τὴν ὑποβολὴν τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ ἀκόμη τὴν μαύρην μαγείαν. Ὁπωσδήποτε μετά τινα δευτερόλεπτα ἔπιπτε νεκρά, ὑπὸ τὸ καίριον κτύπημα πελέκεως. Τὸ δεύτερον τοῦτο θῦμα ὀλίγα ἀπέδωκε, μόνον τρεῖς χιλιάδες λιρέττες. Ἡ ἐξαφάνισις τῆς κυρίας Σοάβι παρῆλθεν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ περισσότερον ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὴν τῆς γεροντοκόρης. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε τί τὸ ρωμαντικόν, ἢ τὸ ἑλαρόν, ἀλλ' ἐπρόκειτο

ἁπλῶς καὶ μόνον περὶ ἐκπαιδευτικοῦ ἀλλαζούσης τόπον διαμονῆς. Ἄλλως τε ἡ Σοάβι εἶχεν ἐλαχίστας φίλας καὶ ὅταν τὸ δελτάριον ἀπὸ τὴν Πλακεντίαν ἦλθε περίπου ἕνα μῆνα βραδύτερον, αὐταὶ εἶχον ἤδη λησμονήσει τὴν Σοάβι.

***

Ἀλλ' αἱ τρεῖς χιλιάδες λιρεττῶν ἐξηντλήθησαν γρήγορα καὶ ἡ Λεονάρντα Τσαντσοῦλι ἤρχισε τὰ διαβήματά της πρὸς ἀνεύρεσιν τρίτου θύματος. Καὶ τοῦτο ἦτο ἡ χήρα κάποιου καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς πρώην δραματικὴ ἀοιδός, ἡ Βιρτζίνια Κατσόπο. Τρεῖς μόλις μῆνας μετὰ τὸ δεύτερον ἔγκλημα, καὶ τὸ τρίτον ἦτο ἕτοιμον.

Ἡ Βιρτζίνια Κατσόπο ἐφαίνετο μεγαλυτέρα τῆς πραγματικῆς της ἡλικίας ἐνῷ πράγματι διῆγε τὸ 53 ἔτος. Μὴ δυναμένη ὅμως νὰ ὑποφέρῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς, ἐζήτει νὰ εὕρῃ ἐργασίαν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Κορέτζο. Ἡ Λεονάρντα Τσαντσοῦλι προσεποιήθη, ὅτι προσεπάθει νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ μετά τινας ἑβδομάδας τῆς ἀνεκοίνωσεν μὲ μεγάλην μυστικότητα, ὅτι τῆς εἶχεν ἀνεύρει ἐργασίαν εἴς τι καπνεργοστάσιον τῆς Φλωρεντίας. Ἡ πρώην ἀοιδὸς ἐνεθουσιάσθη. Ἦτο καλὴ ἐργασία καὶ καλῶς ἀμειβομένη, ἡ ὁποία θὰ τῆς ἐπέτρεπε μάλιστα νὰ ζήσῃ καὶ εἰς μεγάλην πόλιν.

Διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ ὅμως νὰ τηρήσῃ τὸ πρᾶγμα μυστικὸν ἡ Τσαντσοῦλι τῆς εἶπεν ὅτι εὗρε τὴν θέσιν αὐτὴν δι' ἐνὸς ἄλλοτε ἐραστοῦ της ἐργαζομένου ἐκεῖ καὶ εἰς τὸ τμῆμα κατασκευῆς ὑλικοῦ. Ἐὰν κανείς, προσέθηκεν ἡ δολοφόνος, ἐμάνθανεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν, ὅτι αὐτὴ ἡ Τσαντσοῦλι εὗρε τὴν θέσιν ἐκείνην ὁ σύζυγος καὶ τὰ παιδιά της δικαίως θὰ ὑπωπτεύοντο ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος δεσμὸς ὑφίστατο ἀκόμη.

Ἡ Κυρία Κατσόπο βαθέως εὐγνώμων, ὑπεσχέθη νὰ τηρήσῃ τὸ μυστικόν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τὸ ἐξομολογηθῇ εἰς δύο τῶν στενοτέρων φίλων της καὶ μάλιστα δι' ἐπιστολῆς εἰς τὴν γυναικαδέλφην της, ἡ ὁποία διέμενεν εἰς τὴν Νότιον Ἰταλίαν.

Ἡ Λεονάρντα Τσαντσοῦλι, ἡ ὁποία ἠγνόει τὰς ἐμπιστευτικὰς αὐτὰς ἀνακοινώσεις τοῦ μέλλοντος θύματός της προέβη εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου της. Τὴν 30ὴν Νοεμβρίου τοῦ 1940 τὸ τρίτον αὐτὸ θῦμα ἐφονεύετο ὑπὸ τὰς ἰδίας περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας καὶ τὰ δύο ἄλλα. Ἡ Τσαντσοῦλι ἐφήρμοζε ἰδίαν καὶ ἀπαράλλακτον μέθοδον. Μὲ τὰ κάπως ἄφθονα λείψανα τῆς πρώην ἀοιδοῦ κατεσκεύασεν τώρα δύο μεγάλα καὶ ὡραῖα τεμάχια ἀρωματικοῦ σάπωνος, ἐνῷ μὲ τὰ λείψανα τῆς ἀτυχοῦς δημοδιδασκαλίσσης εἶχε κατασκευάσει ὡραιοτάτας λαμπάδας. Τὸ τρίτον θῦμα της ἀπέδωκε 35.000 λιρεττῶν περίπου εἰς ὁμολογίας καὶ μετοχὰς ὡς καὶ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἡ Βιρτζίνια Κατσόπο πάντοτε ἔφερεν.

Μετὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔγκλημα ἡ συμπεριφορὰ τῆς δολοφόνου, ἡ ὁποία μέχρι τότε ἦτο πολὺ προσεκτική, μετεβλήθη. Ἤρχισε νὰ δαπανᾷ χρήματα κατὰ τρόπον ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν κοινωνικήν της θέσιν, νὰ δανείζῃ χρήματα, νὰ προσφέρῃ δῶρα. Κατεσκεύασε μίαν περίεργον «καρδίαν» ἀπὸ τσιμέντον εἰς τὸ κενὸν ἐσωτερικὸν τῆς ὁποίας ἐτοποθέτησε τὰ κοσμήματα τῆς Βιρτζίνια Κατσόπο. Ἀργότερον παρέδωκε τὴν «καρδίαν» εἴς τινα φίλον Σπιναμπίλλο ὀνόματι μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπικινδύνου φυλακτοῦ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ κρύψῃ καὶ νὰ μὴ δείξῃ εἰς κανένα.

Ἐν τούτοις ἡ ἐξαφάνισις τῆς πρώην ἀοιδοῦ δὲν παρῆλθεν ἀπαρατήρητος, ὅπως ἡ τῶν ἄλλων δύο θυμάτων. Ἡ Κατσόπο δὲν ἐστερεῖτο γνωριμιῶν, ἐξ ἄλλου εἶχεν ἀφίσει ἐκκρεμεῖς, ὑποθέσεις τινάς, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ εἶχε διακανονίσει κατὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀναχώρησίν της. Εἶχε θεαθῇ ν' ἀνέρχηται εἰς τὴν οἰκίαν Τσαντσοῦλι, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ἐξέρχηται αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς αἱ φλυαρίαι τῶν γυναικῶν τῆς γειτονιᾶς καὶ ἔπειτα αἱ πληροφορίαι μερικῶν φίλων της.

Δύο ἐκ τῶν φίλων τῆς Κατσόπο προέβησαν εἰς ἐρεύνας καὶ διεπίστωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ποὺ αὕτη διήρχετο τὰς ὥρας τῶν τελευταίων πρὸ τῆς ἐξαφανίσεώς της ἡμερῶν. Αἱ ἔρευναι ἐκεῖναι ἐκλονίσθησαν ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δελτάριον ταχυδρομιμένον ἐκ Φλωρεντίας ἔφθασεν εἰς Κορέτζο. Ἀλλὰ ἡ γνησιότης του ἐτέθη

ὑπὸ ἀμφισβήτησιν. Ἀλλὰ ἡ ἐν Ἀβελλῖνο τῆς Νεαπόλεως διαμένουσα γυναικαδέλφη ἦλθεν εἰς Κορέτζο, ἔκπληκτος ἐκ τῆς μακρᾶς σιωπῆς τῆς συγγενοῦς της.

Αἱ ὑπόνοιαι καὶ αἱ εἰκασίαι τοῦ κοινοῦ ἔγιναν συγκεκριμέναι, ἀνευρέθη, ὅτι ὑπῆρχε σχέσις μεταξὺ τῆς Βιρτζίνιας καὶ τῶν δύο ἄλλων γυναικῶν. Τέλος ἡ ἐξαφάνισις τῶν τριῶν ἐκείνων γυναικῶν ἐγένετο ἀφορμὴ ἀρχῆς διενεργείας ἀνακρίσεων.

Κάποιος ἐνωμοτάρχης τῶν καραμπινιέρων ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγὴν τούτων, ἀλλ' ἡ Τσαντσοῦλι, μὴ ἔχουσα ἐπὶ τριακονταετίαν ἀναμιχθῆ εἰς ἄλλα ἀδικήματα ἐκτὸς ἀπὸ κλοπὰς πουλερικῶν καὶ ποδηλάτων, καὶ ἀπὸ τὰς περὶ τῆς ἀθῳότητος της διαμαρτυρίας ἐπείσθη ὅτι αὕτη κατεσκεύαζε σαπούνι. Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες τοῦ Κορέτζο δὲν παρεδέχθησαν τὴν ἠττάν των καὶ ἐξηκολούθησαν τὰς ἐρεύνας.

Κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ἐν Μιλάνῳ μίαν ἄλλοτε θεραπαινίδα τῆς Τσαντσοῦλι, ἡ ὁποία εἶχε ἰδεῖ τὸ θῦμα νὰ εἰσέρχηται εἰς τὴν οἰκίαν ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ἐξέρχηται. Μὲ τὸ νέον αὐτὸ στοιχεῖον ἐπανέλαβον τὴν κατηγορίαν των ἐνώπιον τῆς πόλεως τοῦ Ρέτζιο. Ὁ Ἀστυνόμος Σεράο, ἔμπειρος ἀστυνομικός, ὀλιγώτερον δὲ σκεπτικιστὴς ἀπὸ τὸν καραμπινιέρο, ὁ ὁποῖος ἐδίσταζεν ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα τῆς διαπράξεως παρομοίου ἐγκλήματος ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ πόλει, ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγὴν ἐρευνῶν καὶ ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Τσαντσοῦλι εἶχε παίξει ρόλον εἰς τὸ δρᾶμα τῆς ἐξαφανίσεως τῶν τριῶν ἐκείνων γυναικῶν.

Διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ σύλληψις, ὑπεβλήθη ἐκ μέρους τραπέζης τινὸς ἔνστασις ἐπί τινος ἀποδεικτικοῦ συναλλάγματος ἐπ' ὀνόματι Βιρτζινίας Κατσόπο. Ἐπρόκειτο περὶ συστημένου ἀποδεικτικοῦ, προσαχθέντος ὑπὸ ἱερέως, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε λάβει ἐκ μέρους ἐμπόρου τινὸς ὀνομαζομένου Σπιναμπίλλο.

Ἱερεὺς καὶ ἔμπορος πάραυτα συλληφθέντες, ὑπεβλήθησαν εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ ἔμπορος ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν κυρίαν Τσαντσοῦλι ὡς δάνειον. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἔνδειξις, ἡ ὁποία καὶ ἐπεβαβαίωνε τὰς ὑπονοίας. Τώρα ἦτο πλέον δυνατὴ ἡ σύλληψις τῆς γυναικός.

Κατ' ἀρχὰς ἡ δολοφόνος δὲν ὡμολόγησεν. Ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὰ πάντα. Εἰς τὸν ἔμπορον Σπιναμπίλλο εἶχεν ἐμπιστευθῆ καὶ τὴν ἀπὸ τσιμέντο «καρδίαν», ἡ ὁποία περιεῖχε τὰ κοσμήματα τῆς Βιρτζίνια. Τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἠνοίχθη καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἐντὸς φυλασσομένων ἀποτέλεσε συντριπτικὴν ἀπόδειξιν. Λεπτομερεῖς ἔρευναι κατέστησαν ἐν συνεχείᾳ δυνατὴν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν συνεργατῶν τῆς πρώην ἀοιδοῦ. Αἱ ἀποδείξεις ἐπολλαπλασιάζοντο. Παρὰ ταῦτα ἡ δολοφόνος ἠρνεῖτο τὰ πάντα, ἰσχυριζομένη, ὅτι ἡ Κατσόπο ἀναχωροῦσα τῆς εἶχε δωρήσει κοσμήματα καὶ ἐνδύματα. Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης ὁ Σεράο προέβη εἰς τὴν σύλληψιν καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Τσαντσοῦλι, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπηγγέλθη κατηγορία ἐπὶ συνεργασίᾳ. Αὐτὸς εἶχε σταλῆ ὑπὸ τῆς μητρός του, διὰ νὰ ταχυδρομίσῃ τὰ γράμματα τῶν θυμάτων της.

Ἡ σύλληψις τοῦ υἱοῦ ἐσήμαινε τὴν συνθηκολόγησιν τῆς μητρός. Αἱ πρῶται της ὁμολογίαι ὑπῆρξαν ἀνακριβεῖς καὶ συγκεχυμέναι. Κατηγόρησε τὸν ἔμπορον Σπιναμπίλλο ὡς συνεργόν της καὶ εἰς τὰ τρία ἐγκλήματά της καὶ τὸν ἱερέα ὡς σύμβουλον καὶ καθοδηγητήν της εἰς αὐτά. Κατηγοροῦσα αὐτούς, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν τὴν σύλληψίν της ἤλπιζε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν υἱόν της. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος παρουσίασεν ἀκλόνητον ἄλλοθι, ὁ δ' ἱερεὺς ἀπηλλάγη ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τοῦ προγενεστέρου βίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁλοκληρωτικῶς ἀφιερωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ νέος παρέμεινεν ὑπὸ κράτησιν παρὰ τὰς διαμαρτυρίας του, ἰσχυρίζετο δέ, ὅτι ἠγνόει ὅλην τὴν ἐγκληματικὴν δρᾶσιν τῆς μητρός του. Ὑπῆρχεν ἐναντίον του βαρεῖα προκατάληψις. Εὑρίσκετο ἐν Κορέτζο κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῶν ἐγκλημάτων, μετέβη ἐξ ἄλλου εἰς τοὺς τόπους, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν τὰ θύματα. Μίαν ἡμέραν κάποια ὑπηρέτρια τὸν εἶχεν ἰδεῖ, νὰ ρίπτῃ εἰς τὸν ποταμὸν ὀγκώδες δέμα, περιέχον ἀναμβιβόλως τεμάχια πτώματος.

Ὁ υἱὸς δὲν ἠρνεῖτο καθόλου τὰ γεγονότα ἐκεῖνα. Εἶχε ταχυδρομίσει τὰς ἐπιστολάς. Ναί ! Εἶχε ρίψει τὸ δέμα τὸ ὁποῖον ἀνέδιδε δυσοσμίαν, ἐκεῖ εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ τὸ ἔπραξε διὰ νὰ ὑπακούσῃ τὴν μητέρα του καὶ χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὸ περιεχόμενόν του. Ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχεν ὕποπτον δρᾶσιν, ἀλλ' ἐξετέλει τὰς ἀποστολάς, τὰς ὁποίας ἐκείνη τοῦ ἀνέθετε χωρὶς νὰ προβάλῃ ἀρνήσεις ἢ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἦτο νέος δειλός, ἀφοσιωμένος εἰς τὴν μελέτην.

Ἕνας νέος—διεκήρυξε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης—δὲν κρίνει ποτὲ τὴν μητέρα του. Δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι ἐνίοτε ἡ μήτηρ του διέπραττε κάτι τὸ παράνομον, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν ποτέ, ὅτι διέπραττεν ἔγκλημα. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ οὔτε τώρα ἂν δὲν τὸ ὡμολόγει ἡ ἰδία, διότι ἡ Τσαντσοῦλι πράγματι ὡμολόγησε τὰ πάντα.

Ἡ ἀνάκρισις διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐζητοῦντο οἱ πιθανοὶ συνένοχοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ διεξήγετο τότε ὁ πόλεμος τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἡ Λεονάρντα Τσανστοῦλι ἔγραψε πλέον τῶν χιλίων σελίδων ἀπομνημονεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα διηγεῖτο ὁλόκληρον τὸν βίον της. Δέκα ἑπτὰ φορὰς ἔμεινεν ἔγκυος κατὰ τὴν εἰκοσαετίαν τοῦ ἐγγάμου βίου της, καθ' ὃν ἀπέκτησε δώδεκα τέκνα, ἐξ ὧν τὰ ὀκτὼ ἀπεβίωσαν. Ἔζησε τότε μὲ τὸν φόβον νὰ ἰδῇ τὰ τέσσαρα ἐπιζήσαντα πληττόμενα ἀπὸ τὴν τρομερὰν κατάραν, τὴν ὁποίαν ἡ θνήσκουσα μήτηρ της ἐξηκόντισεν ἐναντίον της. Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά της ὡμίλει περὶ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν της, τῶν ψυχικῶν βασάνων της, τῆς πεποιθήσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο, ὅτι διὰ νὰ σώσῃ τὰ τέκνα της, ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ ὡς θυσίαν ἀνὰ μίαν ζωὴν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων της εἰς κάποιαν ἀνοικτείρμονα θεότητα. Μίαν ζωήν, διὰ τὴν ζωὴν ἑκάστου τῶν τεσσάραν τέκνων της. Διηγήθη τὴν πρετοιμασίαν ἑκάστου τῶν τριῶν ἐγκλημάτων της.

Δὲν τὴν ἐπίστευσαν. Δύο ἰατρικαὶ πραγματογνωμοσύναι εὑρέθησαν ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας. Ἡ μία ἐνηργήθη ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Σαπορίτι, διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἀμβέρσῃ Φρενοκομείου τῶν ἐγκληματιῶν ὁ ὁποῖος ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ Λεονάρντα Τσαντσοῦλι ἦτο παράφρων καὶ εἶχε τὸ ἀκαταλόγιστον τῶν πράξεών της· ἔπασχεν ἐκ μητρικῆς ἐλεφαντιάσεως, ἦτο θῦμα παρακρούσεως, ἐπεδίδετο εἰς τὴν μαύρην μαγείαν, τὸν ἀποκρυφισμὸν καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐπὶ σκοπῷ ἐξιλεώσεως ἀνθρωποθυσίαν.

Ὁ ἕτερος τῶν πραγματογνωμόνων, ὁ Καθηγητὴς Κρόμα, ἐξοχότης ἀναμφισβήτητος περὶ τὰ ἰατροδικαστικά, ἐβεβαίου ἐν τῇ πραγματοπογνωμοσύνῃ του τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκδύσεως, τοῦ τεμαχισμοῦ τοῦ σώματος καὶ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξαφανίσεώς του ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ τῆς μιᾶς ὥρας καὶ 40' καὶ ἄνευ συνενόχου. Διότι ἡ τύχη ἠθέλησεν, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πρώτου ἐγκλήματος ἡ ὑπηρέτρια νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἐπὶ διάστημα μιᾶς τοὐλάχιστον ὥρας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μέχρι τοῦ τέρματος τῆς δίκης ὁ υἱὸς τῆς δολοφόνου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀναγκαῖος συνεργός. Πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Καθηγητοῦ Κρόμα, ἡ δολοφόνος ἡ ὁποία εἶχε κατασκευάσει σαπούνι ἐχρειάσθη ν' ἀποδείξῃ τὴν δεξιοτεχνίαν της ἀποκόπτουσα εἰς 9 τεμάχια ἕνα πτῶμα τοῦ νεκροτομείου τοῦ Ρέτζιο, παρουσίᾳ ἰατρῶν καὶ δικαστῶν. Ἐχρειάσθησαν 12' εἰς τὴν Τσαντσοῦλι διὰ νὰ τερματίσῃ τὸ μακάβριον ἐκεῖνο ἔργον. Ὁ καθηγητὴς Κρόμα ἀπέσυρε τὴν ἔκθεσίν του.

Οἱ δικασταὶ ἠπόρησαν μὲ τὴν εἰδικὴν παραφροσύνην τῆς γυναικὸς καὶ τὴν κατεδίκασαν, ὡς μία τῶν τερατωδεστέρων φονισσῶν τοῦ αἰῶνος, εἰς τριακονταετῆ δεσμὰ καὶ τριετῆ παραμονὴν ἐν Ἀσύλῳ παραφρόνων ἐγκληματιῶν. Αἱ κατὰ τοῦ υἱοῦ της ἐνδείξεις ἀνετράπησαν, δι' ὃ οὗτος ἀφέθη ἐλεύθερος, κατ' ἀρχὰς μέν, λόγῳ ἀμφιβολιῶν, εἶτα δὲ ἀπηλλάγη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου πάσης ὑπονοίας περὶ ἀναμίξεως εἰς τὰ ἐγκλήματα.

Καὶ ἡ νέα αὕτη καταδίκη, ἅρτι ἐκδοθεῖσα, παρὰ τὴν ἐν τῷ Φρενοκομείῳ συνταχθεῖσαν αὐτοβιογραφίαν εἶναι, ὡς ἡ ἐπιτύμβιος πλὰξ ἐπὶ τοῦ μνήματος καὶ ἡ ὁποία τίθεται ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ, ἐπὶ μιᾶς ζώσης νεκρᾶς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Τῆς 15ης Μαΐου 1959

«Ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ ἀναληφθείσῃ προσπαθείᾳ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἀποβλέπει, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν καλυτέραν ὀργάνωσιν τῆς διοικήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν δημιουργίαν ἐμψύχου ὑλικοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ ὑψηλὸν αἴσθημα εὐθύνης καὶ θὰ εἶναι ἀφωσιωμένον εἰς τὸ καθῆκον. Μόνον ἡ ὀργάνωσις, δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς προσδοκίας μιᾶς διοικητικῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ ὁποία εἶναι κυρίως πρόβλημα ἱκανῶν προσώπων. Διότι ἡ στάθμη τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ὀργάνων της. Εἶναι συνεπῶς ὑπερτάτη ἡ ἀνάγκη ὅπως τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους ἀποκτήσουν τὸ ηὐξημένον τοῦτο αἴσθημα εὐθύνης καὶ καθήκοντος ἀπέναντι τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐξασφάλισις τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ παράγοντος θὰ συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεων ἐν γένει τοῦ κοινοῦ μετὰ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ δικαιολογίας, γεγονὸς εἶναι ὅτι μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἐπικρατεῖ πνεῦμα δυσπιστίας πρὸς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς ὅτι τὸ Κράτος κωλυσιεργεῖ καὶ δὲν φέρεται στοργικῶς πρὸς τοὺς πολίτας. Ὑποστηρίζεται ἐπίσης ὅτι, ἡ γραφειοκρατικὴ νοοτροπία ἔχει ἐξελιχθῇ εἰς μέσον ταλαιπωρήσεως τοῦ κοινοῦ. Ὡς ἐκ τούτου ἀντὶ τῆς φιλικῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς σχέσεις Κράτους καὶ πολίτου, ἔχει δημιουργηθῇ μεταξὺ αὐτῶν ψυχικὴ διάστασις μὴ ἐποικοδομοῦσα, ὡς εἶναι εὐνόητον, εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος.

Ἐπιθυμοῦντες ὅπως ἐκλείψῃ τὸ ταχύτερον ἡ ἀπαράδεκτος αὕτη κατάστασις παρακαλοῦμεν ὅπως καταβληθῇ μία γενικωτέρα προσπάθεια ἐκ μέρους ὅλων τῶν Κρατικῶν ὀργάνων, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου ἱεραρχικοῦ κλιμακίου, πρὸς γεφύρωσιν τοῦ ὑφισταμένου χάσματος καὶ δημιουργίαν κλίματος ἐμπιστοσύνης μεταξὺ κοινοῦ καὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Κατὰ πρῶτον δέον νὰ ἐξαλειφθῇ παντελῶς ἡ σφαλερὰ νοοτροπία τοῦ «ὑπαλλήλου—αὐθέντου» καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ αὕτη διὰ τῆς νοοτροπίας τοῦ «ὑπαλλήλου—ὑπηρέτου» τοῦ κοινοῦ. Εἰς τὸ δημοκρατικόν μας πολίτευμα ὅλαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἐκ τοῦ Ἔθνους, δηλαδὴ ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ συνεπῶς αὐθέντης εἶναι τὸ ἀπρόσωπον αὐτὸ κοινόν, ὑπηρέτης δὲ αὐτοῦ ὁ ὑπάλληλος. Εἰς τὸ πρόσωπον συνεπῶς τοῦ οἱουδήποτε πολίτου ὁ ὁποῖος ἀπευθύνεται πρὸς ὑμᾶς δὲν πρέπει νὰ βλέπετε τὸν «αἰτοῦντα», ἀλλὰ τὸ μέλος τοῦ κυριάρχου λαοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖτε τὴν ἐξουσίαν σας, ὁ ὁποῖος συνεισφέρει εἰς τὰ δημόσια βάρη, ἐν οἷς καὶ αἱ δαπάναι διὰ τὴν λειτουργίαν ἐν γένει τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν καὶ ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τούτου, δικαιοῦται νὰ τύχῃ ἀποτελεσματικῆς, ταχείας καὶ προθύμου ἐξυπηρετήσεως ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ αἰτήματός του, ἐντός, βεβαίως, τῶν ὁρίων τῶν κειμένων νόμων.

Πρώτιστον συνεπῶς καθῆκον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ λειτουργῶν—καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς δὲν μειώνει, ἀλλὰ ἐξαίρει τὴν θέσιν αὐτῶν—εἶναι νὰ ὑπηρετοῦν τὸ κοινόν.

Ἐκ τῆς βασικῆς ταύτης τοποθετήσεως πηγάζουν ὡρισμένοι κανόνες συμπεριφορᾶς ἔναντι τῶν πολιτῶν, τοὺς κυριωτέρους τῶν ὁποίων θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ὑπενθυμίσωμεν διὰ τῆς παρούσης καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀξιοῦμεν ὅπως θεμελιωθῇ ἐφεξῆς ἡ συμπεριφορὰ ὑμῶν ἔναντι τῶν πολιτῶν :

1. Ἅπαντες ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου, ὀφείλετε νὰ εὑρίσκεσθε

εἰς τὰς θέσεις σας, κατὰ τὰς ὥρας ὑποδοχῆς τοῦ κοινοῦ. Ἀποτελεῖ ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πολίτας, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείπουν τὰς ἐργασίας των διὰ νὰ προσέλθουν κατὰ τὰς καθωρισμένας ὥρας εἰς τὰς ὑπηρεσίας διὰ τὰς ὑποθέσεις των καὶ προκαλεῖ εὔλογον δυσφορίαν εἰς αὐτοὺς ἡ ἀπουσία τοῦ ἁρμοδίου εἰς συμβούλια, συσκέψεις κ.λ.π. Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καθ' ἃς καλεῖσθε ὑπὸ ἀνωτέρου σας δέον νὰ συντομεύητε κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἀπουσίαν σας, ἐπιστρέφοντες δὲ νὰ δικαιολογῆτε ταύτην εἰς τοὺς ἀναμένοντας πολίτας.

2. Ὀφείλετε νὰ ὑποδέχεσθε φιλοφρόνως τοὺς πολίτας εἰς τὸ γραφεῖον σας. Οὕτω δέον νὰ προσφέρετε κάθισμα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τοιαύτη εὐχέρεια, εἰς τοὺς ἀναμένοντας, κατὰ προτίμησιν δὲ εἰς τοὺς γηραιοτέρους, ἀσθενεστέρους κ.λ.π. νὰ προσαγορεύετε πάντας ἀνεξαιρέτως εἰς τὸν πληθυντικὸν καὶ νὰ συμπεριφέρεσθε ἐν γένει πρὸς αὐτοὺς μὲ εὐγένειαν καὶ καλὴν διάθεσιν. Πέραν δηλαδὴ τῶν ξηρῶν τύπων τῆς ἐθιμοτυπίας νὰ ἐπιδεικνύετε ἔμφυτον καλωσύνην.

3. Ἰδιαιτέρως εὐγενεῖς δέον νὰ εἶσθε πρὸς τοὺς οἰκονομικῶς, σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀσθενεστέρους, ὅπως π.χ. ἀπόρους, θύματα πολέμου, χήρας, γέροντας. Τὸ βοήθημα, ἡ προστασία, ἡ πρόνοια καὶ ἄλλα μέτρα τὰ ὁποῖα προβλέπουν οἱ κείμενοι νόμοι ὑπὲρ αὐτῶν δὲν παρέχονται ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς Πολιτείας, καὶ δὲν ἀποτελοῦν εὐεργασίαν, ἀλλὰ ἐκπλήρωσιν καθήκοντος αὐτῆς.

4. Ὁ προσερχόμενος εἰς τὸ Γραφεῖον σας πολίτης δέον νὰ τύχῃ ἀμέσου προσοχῆς καὶ ἐξυπηρετήσεως. Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ παρατηρουμένη ἐνίοτε κατάστασις, καθ' ἣν ὁ πολίτης ἀναμένει ἱστάμενος ἐπὶ μακρὸν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, χωρὶς ὁ τελευταῖος οὗτος οὐδὲ τὸ βλέμμα κἂν νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτόν μέχρις οὗ τελειώσι ὑπηρεσιακήν τινα ἀπασχόλησιν ἢ συνδιάλεξιν μετὰ συναδέλφων του. Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καθ' ἃς εἶναι ἀδύνατος ἡ ἄμεσος διακοπὴ τῆς περὶ ἄλλην τινα ὑπηρεσιακὴν ὑπόθεσιν ἀπασχολήσεώς σας, δέον νὰ ζητῆτε συγγνώμην διὰ τὴν ἐπιβαλομμένην μικρὰν καθυστέρησιν.

5. Κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς ὑπὸ τοῦ πολίτου ἀναπτυσσομένης ὑποθέσεώς του δέον νὰ καταβάλλητε ἀμέριστον προσοχὴν εἰς τὰς ἐκτιθεμένας ὑπ' αὐτοῦ ἀπόψεις καὶ εἰλικρινῆ προσπάθειαν κατανοήσεως αὐτῶν.

6. Κατὰ τὴν ἀκρόασιν καὶ ἐξέτασιν ὑφ' ἡμῶν παντὸς αἰτήματος δὲν πρέπει νὰ θεωρῆτε ἑαυτὸν ἢ καὶ νὰ ἐμφανίζεσθε ὡς ἀντίδικος τοῦ πολίτου, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὡς εἰλικρινὴς συμπαραστάτης αὐτοῦ, νὰ ἐπιδιώκητε τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν νόμων.

7. Εἰς περίπτωσιν ἀρνητικῆς τυχὸν ἀπαντήσεως, δέον νὰ προσπαθῆτε μὲ ὑπομονὴν καὶ προσήνειαν νὰ ἐξηγήσητε εἰς τὸν πολίτην διατὶ δὲν εἶναι κατὰ νόμον δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ αἰτήματός του, οὕτως ὥστε ἀπερχόμενος οὗτος νὰ μὴ ἔχῃ ὡς συμβαίνει συνήθως, τὸ συναίσθημα τῆς πικρίας ὅτι τὸ Κράτος καὶ οἱ ὑπάλληλοί του ἀδιαφοροῦν ἢ ἀντιδικοῦν, ἀλλὰ νὰ ἀποκομίσῃ τοὐλάχιστον τὴν εὐχάριστον ἐντύπωσιν καὶ ἱκανοποίησιν, ὅτι ἔτυχε τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ κατανοήσεως.

8. Κατὰ τὰς διδομένας εἰς τοὺς πολίτας ἀπαντήσεις εἴτε προφορικῶς, εἴτε καὶ γραπτῶς δέον νὰ καταβάλλητε προσπάθειαν ὅπως χρησιμοποιῆτε λεκτικὸν καὶ διατύπωσιν ἐν γένει, ὄχι μόνον φιλόφρονα, ἀλλὰ καὶ κατανοητὴν ἀπὸ τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεσθε. Οὕτω δέον νὰ ἀποφεύγητε π.χ. τὴν ξηρὰν ἀπαρίθμησιν διατάξεων νόμων, τὴν χρῆσιν ἐξεζητημένων λέξεων (καίτοι ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐπισήμῳ μεταξὺ ὑπηρεσιῶν ἀλληλογραφίᾳ), τὴν σχοινοτενῆ διατύπωσιν κ.λ.π.

9. Εἰς τὰ αἰτήματα τῶν πολιτῶν δέον νὰ δίδητε σαφεῖς καὶ συγκεκριμένας ἀπαντήσεις, ἀποφεύγοντες τὰς ἀοριστίας καὶ ἀναβολάς, ὁσάκις ἰδίᾳ πρόκειται περὶ ἁπλῶν θεμάτων διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ μελέτη καὶ ἔρευνα.

10. Ἐπὶ ἐγγράφως ὑποβαλλομένων αἰτήσεων καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὴ

ἢ ἄμεσος ἀπάντησις ἢ ἱκανοποίησις τοῦ αἰτήματος δέον, ἀμέσως, ὅπως γνωστοποιεῖτε ἐγγράφως τὴν λῆψιν τῆς αἰτήσεως ἢ ἀναφορᾶς, προσδιορίζοντες κατὰ προσέγγισιν τὸν ἀπαιτηθησόμενον χρόνον πρὸς περαίωσιν τῆς ὑποθέσεως ἢ συγκέντρωσιν τῶν τυχὸν ἀπαιτουμένων συμπληρωματικῶν στοιχείων.

11. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν εἶσθε ἀναρμόδιος δέον ἀμέσως νὰ παραπέμπητε τὸν πολίτην εἰς τὸν ἁρμόδιον ὑπάλληλον καὶ νὰ τοῦ παρέχητε πλήρεις καὶ σαφεῖς ὁδηγίας πρὸς εὔκολον ἀνεύρεσιν αὐτοῦ.

12. Τέλος δέον νὰ κρατῆτε ὑπὸ σημείωσιν οἱασδήποτε παρατηρήσεις ἢ σχόλια τοῦ κοινοῦ ἀφορῶντα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας σας, ἵνα ἐν καιρῷ εἰσηγηθῆτε ἁρμοδίως τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς καὶ καλυτέραν ἐν γένει ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ.

Τ' ἀνωτέρω δὲν καλύπτουν ὅλας τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας, εἰς τοὺς ἀσκοῦντας διοικητικὰ ἔργα δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισύρουν ἢ ὄχι τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πολίτου. Ἡ ἑδραίωσις τῆς δημοσίας ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν διοίκησιν θὰ ἐπιτευχθῇ τότε μόνον, ὅταν, εἰς τὰς ποικίλας καθημερινὰς ἐπαφὰς μὲ τοὺς πολίτας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπὶ τοσοῦτον πυκνωθῇ λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν Κρατικῶν ἁρμοδιοτήτων, ἐκδηλοῦται ὑπὸ παντὸς κρατικοῦ λειτουργοῦ, σταθερῶς, πνεῦμα ἀνωτέρας ἀντιλήψεως τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον νὰ ὁδηγῇ εἰς τὴν δημιουργίαν ψυχικῆς ἐπαφῆς καὶ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς συνεργασίας τῶν πολιτῶν.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐτονίσθη, κύριον ἔργον τῶν Κρατικῶν ὀργάνων εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ συνόλου καὶ ἡ προάσπισις τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τοῦ ἔργου αὐτοῦ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς στάθμης τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Δὲν πρέπει νὰ παροράται τὸ γεγονός, ὅτι, δὲν εἶναι μόνον τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα προσδιορίζουν τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον· ἐπηρεάζεται τοῦτο σοβαρῶς καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν παρεχομένων ὑπὸ τοῦ Κράτους ὑπηρεσιῶν. Ἀποτελεῖ συνεπῶς, ὑπέρτατον καθῆκον ὅπως, οἱ πολῖται ἀνακτήσουν τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Χώρας καὶ δημιουργηθοῦν μεταξὺ πολιτῶν καὶ Κρατικῶν ὀργάνων σχέσεις ὁμαλώτεραι καὶ πρακτικώτεραι. Σημειοῦμεν ὅτι διὰ νομοθετικοῦ μέτρου, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν μέτρων ἀναδιοργανώσεως τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, θὰ ὀργανωθῇ σύστημα ἀντικειμενικῆς καὶ ταχείας ἐξετάσεως τῶν παραπόνων τῶν πολιτῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐρεύνης παραπόνων ὀφειλομένων εἰς κακὴν συπεριφορὰν δημοσίων ὀργάνων, διότι πιστεύομεν ὅτι οἱ Κρατικοὶ λειτουργοὶ θὰ ἐνστερνισθοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς παρούσης καὶ θὰ ἀποδυθοῦν εἰς ἅμιλλαν διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«Αὕτη ἐστὶν ἡ κλῖμαξ ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Αὐτὴ εἶναι ἡ Παναγία, ἡ Παρθένος, ἡ Θεοτόκος, ἡ Ἁγνὴ Μαρία τῆς Γαλιλαίας, ποὺ παρόμοια σὰν κι' αὐτὴ δὲν θὰ βρῇ ὁ ἄνθρωπος ὅπου κι' ἂν ψάξῃ, ὅσο κι' ἂν ἐρευνήσῃ.

Τὴν ὕμνησαν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ πιστοὶ στὴν οὐσία τῆς ζωῆς. Ποιὸ νἆναι ὅμως τὸ μυστικὸ ποὺ ἔκανε τὰ χείλη τῶν ἀνθρώπων νὰ ψάλλουν ὅ,τι ὑψηλότερο καὶ πιὸ εὐγενικό, ὅ,τι πιὸ πνευματικό, λιτὸ κι' ἀπέριττο παρουσίασε ἡ Ἐπίγεια πνοή; Νἆναι ὁ κύκλος τῆς περιπέτειας ποὺ ἔζησε ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ Θεϊκοῦ μηνύματος ὡς τὴ στερνή Της πνοή; Νἆναι μόνο τὸ φέρσιμο τοῦ Θεανθρώπου στὴ γῆ ἀπ' Αὐτὴν καὶ τίποτα περισσότερο;

Στ' ἀλήθεια, τὸ δέος ποὺ δοκιμάζει ὁ καθένας μπροστὰ στὸ μαρτύριο καὶ τὸ ψυχικὸ δρᾶμα τῆς Παναγίας, δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ δοθῇ. Καὶ στὸ σημεῖο τοῦτο, στὸ σταθμὸ τῆς Χριστιανοσύνης ποὺ ἀνοίγει τὸ μεγάλο κεφάλαιο Π α ν α γ ί α, βρίσκει ὁ στοχαστὴς πὼς πραγματικὰ ἡ πίστη στὸ Θεάνθρωπο ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη φιλοσοφία τῶν αἰώνων· μιὰ ἀταίριαστη φιλοσοφία ἀγάπης, συμπόνιας, ἐλπίδας καὶ εἰρήνης ποὺ δόνησε τὰ θεμέλια τῆς ἀνθρωπότητας γιὰ νὰ θεμελιώσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἕναν ὁλότελα καινούργιο κόσμο.

Ἄσπιλη, ἀμόλυντη, ἁγνὴ κόρη τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας, ἔχει μιὰ συνηθισμένη ἱστορία ὡς κάποια στιγμὴ τοῦ βίου, ἀφοῦ γεννήθηκε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ μεγάλωσε στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Μὰ ἀλλοιώτικη γίνεται ἡ ἱστορία τῆς φτωχῆς Μαρίας ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ δέχεται τὸ φοβερὸ Θεϊκὸ μήνυμα : «... Εὐλογημένη σύ, γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου!» Σύ, Μαριάμ, ἐκλέγεσαι ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ φέρῃς στὸν κόσμο τὸν Υἱόν μου τὸν Ἰησοῦ. Σύ, Μαρία, θὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ Ἰωσὴφ ἀλλὰ ὄχι καὶ γυναίκα του. Σὺ θὰ γεννήσῃς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, θὰ εἶσαι μητέρα τοῦ Θεοῦ μὰ ταὐτόχρονα θὰ εἶσαι καὶ Παρθένος. Θ' ἀποστερηθῇς τὶς Χαρὲς τοῦ Ὑμέναιου καὶ θὰ μπῇς στὴν πιὸ συγκλονιστικὴ ἀσκητική. Νύμφη ἀνύμφευτος θὰ εἶσαι, Μαρία. Σὺ θὰ ἔχῃς γυιό, καὶ ὅμως γυιὸ δὲν θἄχῃς. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ σοῦ δώσουν γωνιὰ στεγασμένη νὰ γεννήσῃς τὸ Θεϊκὸ καρπό σου καὶ θὰ καταφύγῃς στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Ὕστερα ὁ ἀνθρώπινος οἶκτος θὰ σὲ ἀγνοήσῃ καὶ θὰ φύγῃς κυκλωμένη στὴν Αἴγυπτο, πάνω σ' ἕνα ταπεινὸ ζέβρο. Θὰ ζήσῃς κατατρεγμένη, Μαρία, στὴν ἐξορία καὶ ὅταν γυρίσῃς στὴν πατρίδα θ' ἀκούσῃς πολλὲς φορὲς τὸν Υἱό σου νὰ λέῃ πὼς ἄλλος εἶναι ὁ πατέρας του, πὼς δὲν ἔχει σπίτι Αὐτὸς πουθενά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ναό, πὼς τίποτα δὲν συνδέει Ἐκεῖνον κι' Ἐσένα. Κι' ὅταν δωδεκαετῆ τὸν χάσῃς καὶ τὸν εὕρῃς στὸ Ναό, οὔτε ἐσὺ οὔτε ὁ Ἰωσὴφ θὰ καταλάβετε τὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς πῇ. Ἀκόμα, πάνω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ θὰ τὸν ἀκούσῃς νὰ λέῃ, τὴν ὥρα ποὺ παλεύει μὲ τὸ θάνατο, πὼς γυιός σου εἶναι ὁ Ἰωάννης καὶ πὼς Ἐσὺ εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ Ἰωάννη...

Ὅμως, ὁ κύκλος τῆς περιπέτειας ποὺ ἀνοίγει μὲ τὸ φοβερὸ ἀρχαγγελικὸ μήνυμα δὲν τὴν τρομάζει. Θὰ προσφέρῃ τὴν ἁγνή της παρθενικότητα στὸ μυστήριο τῆς Θείας Ἐνανθρωπίσεως, θὰ γίνῃ πραγματικὰ ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Λίγο ἀργότερα ποὺ θὰ

ἐπισκεφθῆ στὰ ὄρη τῆς Ἰουδαίας τὴν Ἐλισσάβετ, θὰ θεμελιώσῃ πρώτη αὐτὴ τὸν καινούργιο κόσμο τῆς Χριστιανικῆς φιλοσοφίας μὲ τὴν ταπείνωση, τὴν πίστη καὶ τὴν εὐχαριστία :

«Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον καὶ ἀγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ
» Θεῷ τῷ σωτῆρι μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐ-
» τοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νοῦ μακαριοῦσι μὲ πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ
» μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ».

Θὰ ἐπακολουθήσουν ὕστερα τὰ γεγονότα ὅπως τὰ ἔγραφε τὸ Θεῖο πεπρωμένο. Θὰ πονέσῃ ὅσο κανένας ἄλλος ἄνθρωπος, θὰ λυπηθῆ καὶ σπάνια θὰ χαρῆ στὴ ζωή. Καὶ ἡ φοβερὴ πορεία τοῦ βίου θὰ τερματίσῃ στὴ Γεθσημανῆ—ἐκεῖ ποὺ τερμάτισε καὶ ἡ πορεία τοῦ Υἱοῦ της—μέσα στὴ γαλήνη καὶ τὴ φυσικὴ ὁμορφιά, ὅπου καὶ θὰ ψελλίσῃ τὰ στερνὰ πονεμένα λόγια της :

«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ Χωρίῳ,
κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ υἱέ, καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα...».

***

Τὴν Κοίμηση τῆς Ἁγνῆς κόρης διαλαλοῦν τὰ σήμαντρα στὸ Δεκαπεντάγουστο. Ἕνωσε τὸ Θεὸ μὲ τὸν ἄνθρωπο ἡ ταπεινὴ παρθένα ἐδῶ κάτω στὴ γῆ καὶ ὕστερα ἀνέβηκε στοὺς Οὐρανούς. Πολλὰ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσε στὸ διάβα Της, τόσα πολλὰ ποὺ ἄνθισαν ξερότοποι καὶ δροσίστηκαν πετεινὰ τ' οὐρανοῦ. Καὶ παντοῦ, ὅπου γῆς Χριστιανισμός, ἡ ἅγια μορφή Της κυριάρχησε στὶς καρδιὲς καὶ στὸ νοῦ, σκόρπισε ρίγη ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἔδωσε ὁμορφιὰ στὸν πόνο καὶ στὴ λύπη.

Ἄλαλα ἔμειναν μονάχα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀλήθειας ὑμνήθηκε μὲ χίλια δυὸ διακοσμητικὰ πετράδια τοῦ λόγου καὶ σ' ὅλες τὶς καρδιὲς βρῆκε τὴ θέση ποὺ τῆς ἅρμοζε. Ἔμεινε στὴν ψυχὴ καὶ στὴ φαντασία τὸ σύμβολο τῆς ἀγνότητος, τῆς ὁμορφιᾶς, τῆς ἀγάπης, τῆς συμπόνιας, τῆς καλωσύνης. Αὐτὴ στάθηκε τῶν πολεμουμένων βοήθεια, τοῦ λαοῦ καταφύγιον, ἡγιασμένος Ναὸς καὶ παράδεισος λογικός, καύχημα παρθενικό, μεγάλη Μάννα ὅλων ὅσοι πιστεύουν στὴν ἀληθινὴ πίστη. Δέθηκε μὲ τὴν ἅγια μορφή της ὅ,τι τὸ Ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μέχρι σήμερα καὶ στὴ σκέπη τῆς Θείας ὁμορφιᾶς Της γεννήθηκαν κι' ἀναπτύχθηκαν τόσες καὶ τόσες προσδοκίες, παλμοὶ τοῦ Γένους καὶ ἰδανικά, στοχασμοὶ καὶ πεπρωμένα. Τὸ θαῦμα τῆς πίστης στὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἔδωσε τὴ νίκη στὸν Ἑλληνισμό, σκόρπισε τὴν ἀλήθεια στὰ σκοτάδια καὶ σφυρηλάτισε ἰδανικὰ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν οἱ γενεὲς τοῦ χτές, τοῦ σήμερα καὶ τοῦ αὔριο. Οἱ φωτεινοὶ σταθμοὶ ποὺ ἔδωσαν τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο, τὴν ἐξέγερση τοῦ εἴκοσι ἕνα, τὸ ἀλβανικὸ Ἔπος , τὴ νίκη τῶν ἄθεων στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι, μαρτυροῦν ἀπόλυτα γιὰ τὴ Θεϊκή της ὑπόσταση καὶ τὴ θέση ποὺ τῆς ἔταξαν οἱ Ἕλληνες στὴν καρδιά τους. Γιατί, ποιὸς θ' ἀμφισβητήσῃ τάχα πὼς οἱ Βυζαντινοὶ δὲν ἔσωσαν τὸν Ἑλληνισμὸ μὲ τὴν ἀκράδαντη πίστη τους στὴν Παναγία. Ποιὸς θ' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ τόλμημα τοῦ εἴκοσι ἕνα δὲν ὀφείλεται κατὰ μεγάλο μέρος στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ ὅτι σ' Αὐτὴν στηρίχθηκε ἡ ἐπιτυχία του. Ποιὸς θ' ἀγνοήσῃ πὼς τὸ Δεκαπενταύγουστο τοῦ σαράντα, τὴν ὥρα ποὺ τορπιλλιζόταν τόσο ὕπουλα καὶ ἄτιμα ἡ «Ἕλλη» δὲν στράφηκαν ὅλων τὰ μάτια στὴ Παναγία, ὅπως σ' Αὐτὴν στράφηκαν καὶ τὸ μουχρωμένο ἐκεῖνο πρωϊνὸ τῆς εἴκοσι ὀκτὼ τοῦ Ὀκτώβρη. Καὶ ποιὸς θ' ἀμφισβητήσῃ πὼς ὁ ἐπάρατος δαίμονας τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἔφυγε κυνηγημένος μὲ τὴν ἅγια ρομφαία της ἀπὸ τὰ μαρτυρικὰ ὑψώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ βορρᾶ τὸν Αὔγουστο τοῦ χίλια ἐνεακόσια σαράντα ἐννιά, δέκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ σήμερα...

Κάποιο δάκρυ θὰ σταλάξουν ἀναρίθμητα μάτια στὴ θύμηση τῆς πορείας Της. Μύρια χείλη θὰ ψελλίσουν τὸ ἅγιό Της ὄνομα καὶ οἱ καρδιὲς θὰ δονιστοῦν ὅταν ἡ σεπτὴ μορφὴ ἀτενισθῆ σὲ κάποιο ζωκλήοι, σὲ κάποιο χαμόσπιτο, σὲ Ναὸ μὲ χλιδή,

μέσα σὲ κάποιο τρεχαντήρι. Τὸ ὅραμα θὰ ξαναφέρῃ στὴ θύμηση τὴ λησμονημένη κόρη μπροστὰ στὸν πόνο, καὶ τὸ τάμα, ἡ ἐπίκληση, θ' ἀκουστοῦν ἀπὸ παντοῦ στὴ βασανισμένη ἐποχή μας γιὰ νὰ τονίσουν τὰ λόγια τοῦ ψαλμῳδοῦ :

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου...».

***

Πέρα ἀπ' τὸ σύνολο τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἀπὸ τοὺς ψαλμῳδοὺς καὶ τοὺς ἁγιογράφους, ἡ ἀλύγιστη πίστη στὴ Θεοτόκο καθρεφτίζεται σὰν κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὸν ὑπαίθριο λαό μας. Στὴ λαογραφικὴ ποίηση ἡ Παναγία κατέλαβε πρωταρχικὴ θέση στὴν καρδιὰ τοῦ βοσκοῦ, τοῦ ἀγρότη καὶ τοῦ ψαρᾶ, τῆς ἄσοφης μάννας καὶ τῆς ἄπραγης κόρης τοῦ βουνοῦ καὶ θάλασσας. Στάθηκε ξεχωριστὴ ἡ ζωγραφιὰ σάν, μὲ φόντο τὸν Αὔγουστο, τὸ μῆνα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῆς φαντασίας ποὺ στὴν καρδιά του γιορτάζεται τὸ σιωπηλὸ ἀνέβασμα τῆς Μεγαλόχαρης στοὺς οὐρανούς, ὁ λαὸς τραγούδησε τὴν Παναγιά του καὶ τὴν ἔκαμε συμπαραστάτη σ' ὅλες τὶς μορφὲς τοῦ βίου. Τὴν τραγούδησε μὲ τὸν πόνο τὸ σωματικὸ καὶ τὸν ψυχικό, τὴν τραγούδησε μὲ τὸ καρδιοχτύπι καὶ τὸ πλήγωμα ποὺ φέρνει ὁ ἔρωτας, τὴν ὕμνησε μὲ τὴν ἔφεση τὴν ἀνθρώπινη γιὰ μοναστικὴ ζωὴ καὶ λησμόνια τῆς ἐγκόσμιας χαρᾶς. Αὐτὴν τραγούδησε στὴν ἀπόγνωση κι' Αὐτὴν ὕμνησε στὴν ἀπελπισία καὶ στὸ γλυκοχάραμα τῆς προσμονῆς. Λίγα λαϊκὰ δίστιχα ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς λαϊκῆς πίστης, θὰ μᾶς δώσουν κάθε λογῆς συναισθήματα : (1)

«Ὦ Παναγιά μου Τηνιακιὰ μὲ τὰ χρυσᾶ καντήλια,
γιάνε καὶ 'μὲ τὸν πόνο μου νὰ σοῦ τὰ κάνω χίλια!».

*

«Ἄχ Παναγιά μου Δέσποινα μὲ τὸ πλατὺ μεϊντάνι,
τὴ νιότη μου τὴν ἔταξα στὴν χάρη σου τουλμπάνι».

*

«Παρθένα μου ποὖσαι ψηλά, ἔμπα καὶ σὺ στὴ μέση,
νὰ πάρω ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ γιατ' ἄλλος δὲ μ' ἀρέσει».

*

«Ὦ Παναγιά μου Κουτσουριώτισσα(2) ρίξε νερὸ καὶ χιόνι,
νὰ γιάνῃς τὴν καρδούλα μου πῶχει καημοὶ καὶ πόνοι».

*

«Βοήθα Παναγία μου, δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω,
βοήθα σὺ Παρθένα μου, λιγάκι ν' ἀνασάνω».

Τὴν ἀπεραντωσύνη τῆς ἀγάπης του γιὰ τὴν Παναγία μᾶς τὴ φανερώνει ὁ ἁπλοϊκὸς λαὸς μὲ τὸ πλῆθος τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων ποὺ κυκλοφοροῦν μέχρι τὶς ἡμέρες μας. Δὲν ὑπάρχει τόπος, σὲ στερηὰ καὶ θάλασσα, ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ κάτι νὰ

(1) Πολλὰ λαϊκὰ δίστιχα γιὰ τὴν Παναγιά, ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ Δεκαπενταύγουστου κλπ. βρίσκονται στὸ λαογραφικὸ ἔργο «**Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο**» ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» ἀπὸ 'Ιούνιο 1957 μέχρι 'Απρίλιο 1959. (Τεύχη 98—143).

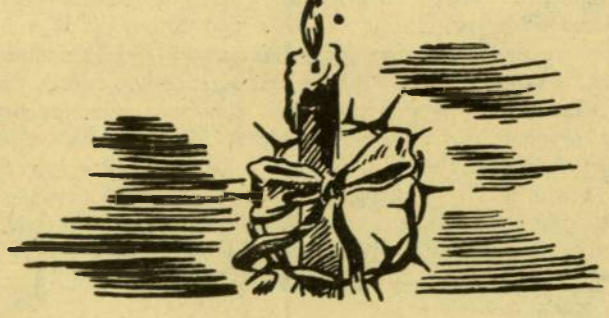
(2) «Κουτσουριώτισσα» λέγεται ἡ ἐκκλησιὰ τῆς Παναγιᾶς πάνω ἀπὸ τὴν 'Αμυγδαλιὰ Δωρίδος. Ὅπως πολλὲς ἐκκλησιὲς καὶ μοναστήρια—τῆς Παναγιᾶς τοῦ Προυσσοῦ ἔξαφνα στὴν Εὐρυτανία—πανηγυρίζει κι' αὐτὴ στὶς 15 καὶ 23 Αὐγούστου καὶ παρουσιάζει μεγάλο τουριστικὸ ἐνδιαφέρον.

διηγηθῇ γιὰ τὴν Παναγιά του. Μὲ τ' ὄνομα τῆς Παναγίας Δέσποινας βαφτίζονται οἱ ἄνθρωποι, μὲ τ' ὄνομα τῆς Παναγίας βαφτίζονται τὰ λουλούδια, μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα γίνεται ἡ ἐπίκληση γιὰ τὴ διάσωση μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Ὅρκοι γιὰ αἰώνια πίστη, ἀγάπη κι' ἀφοσίωση γίνονται στ' ἅγιο τῆς Παρθένας ὄνομα καὶ ἀναρίθμητα εἶναι τὰ τάματα στὶς Ἐκκλησιές Της κάτω ἀπὸ τὴν πίεση κάποιας συμφορᾶς. Γραφικὸ ὅσο καὶ ὀδυνηρὸ εἶναι τὸ θέαμα ἐκείνων ποὺ ὀδεύουν στὸ τάμα σὲ κάποιο ξωκκλήσι, κι' ἂν δὲν ἐμπνεύστηκαν μὲ τοῦτο οἱ ποιηταὶ κι' οἱ ζωγράφοι ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι, μόνο γιατὶ τοὺς ἔλειψε ἡ ἀληθινὴ παρόρμηση τῆς Τέχνης : ἡ πίστη στὸν ἄνθρωπο καὶ στὴν οὐσία τῆς ζωῆς.

Ἀλήθεια, καὶ πόσα ὄνειρα τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ δὲν ἀφύπνισαν πότε χαρούμενο καὶ πότε ἔντρομο τὸν ἄνθρωπο. Μέσα κεῖ στὶς τρικυμισμένες θάλασσες, πάνω στὴν ὥρα τῆς συμφορᾶς, Ἐκείνη ἄδραξε τὸ πηδάλιο καὶ τράβηξε τὸ καράβι στὴν ξηρά. Καὶ μέσα στὸ ὄργιο τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, στὴν ἀναβροχιὰ ἢ στὴν πλημμύρα, Ἐκείνη ἦρθε ἀνάλαφρη μὲ κάποια ἀγριολούλουδα γιὰ νὰ κοπάσουν οἱ καταιγίδες, νὰ σταματήσουν οἱ ἀναβροχιὲς καὶ νὰ μὴ στερέψῃ ἡ ἐλπίδα. Στῆς παρθένας τὰ στήθη, Αὐτὴ ἔσπειρε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν γαληνότητα γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ ἄπιστου ἀγαπημένου καὶ Αὐτὴ ἔκαμε ν' ἀνθίσῃ στὴν καρδιὰ ἡ ἀγάπη ποὺ ὁδήγησε στὴν ἐπιστροφή. Ἔπειτα, Αὐτὴ ἦρθε κοντὰ στὸ ἄρρωστο παιδάκι τῆς μάννας τῆς ἀπελπισμένης —πρώτη Αὐτὴ Μητέρα ἀνάμεσα στὶς μητέρες ὅλου τοῦ κόσμου—καὶ μὲ τὸ ὑπέρλαμπρο φῶς τῆς παρθενικῆς ἁγνείας της ἔδιωξε μακρυὰ τὸ δαίμονα τῆς φθορᾶς. Καὶ πάνω στὸ περήφανο ἄτι της, Αὐτὴ καλπάζει ἀνάμεσα στὶς κοιλάδες καὶ τὶς βουνοκορφές, στὶς θάλασσες καὶ τὶς ἀκρογυαλιές, δίπλα ἀπόνα ὁδοιπόρο ἢ πλάϊ σ' ἕνα πλεούμενο, ἐνάντια στὸν ἄνεμο καὶ στὴ μπόρα ἢ ἀντάμα μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή. Κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ κάποιο κρῖνο, μέσ' ἀπὸ τὶς θυμωνιὲς καὶ τ' ἀγριολούλουδα, πάνω ἀπ' τ' ἀφρισμένα κύματα καὶ τὶς ψηλὲς βουνοκορφές, χύνοντας πάντα κάποιο δάκρυ καὶ στέλνοντας παντοῦ τὴ χάρη της, μιὰ χάρη Θεϊκὴ κι' ἀνθρώπινη μαζί, ποὺ ἀνακουφίζει, καὶ ὁδηγεῖ, καὶ σώζει. Γιατὶ εἶναι Αὐτὴ τῶν κατατρεγμένων ἡ γαλήνη, τῶν ἀπελπισμένων μοναδικὴ ἐλπίδα, ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν...

Ἁγνὴ Παρθένε, Χαῖρε...

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ-ΑΘΗΝΩΝ

— ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ —

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου
κ. **ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β΄

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

Μὲ τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» ὁ Σοφοκλῆς συνεχίζει τὴν ἀνάπτυξη τοῦ δραματικοῦ μύθου τῶν Λαβδακιδῶν, παρουσιάζοντας τὸν Οἰδίποδα σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς τραγικώτερες μορφὲς ὅλων τῶν αἰώνων. Δύσκολα πολὺ θὰ μποροῦσε ἡ ἀνθρώπινη φαντασία νὰ συλλάβῃ ὅλη τὴν τραγικότητα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα του, κι' ἔγινε ὕστερα ἕνας ἀπαίσιος αἱμομείκτης παίρνοντας γιὰ γυναίκα τὴ μητέρα του.

Ὅμως, ὅπως καὶ τότε, ἔτσι καὶ τώρα ὁ Οἰδίπους κρίνεται σὰν ἀκούσιος ἁμαρτωλός. Ἔκανε τὸ φόνο τοῦ πατέρα του Λαΐου ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ εὑρισκόμενος ἐν ἀμύνῃ, ὅπως ἐν ἀγνοίᾳ του νυμφεύθηκε καὶ τὴ μητέρα του Ἰοκάστη, εὑρισκόμενος σὲ πραγματικὴ πλάνη. Καὶ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ δράματος τὸν ἔκανε νὰ τυφλωθῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ νὰ φύγῃ τυφλὸς ἀπὸ ὀδύνη ἀπ' τὴν Θήβα, ἐνῶ ἡ Ἰοκάστη ἔβαλε μόνη της τὸ βρόχο στὸ λαιμό της.

Ὁ Ἀλέξης Μινωτῆς στὸ ρόλο τοῦ τυφλοῦ Οἰδίποδος Τυράννου.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος κύκλος τῆς τραγῳδίας τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου. Τυφλὸς καὶ ἐξόριστος ὁ δυστυχισμένος βασιληᾶς φτάνει ἱκέτης στὴν Ἀθήνα, ἔχοντας γιὰ ὁδηγό τὴν κόρη του Ἀντιγόνη. Τὸ ἀρχοντικὸ παράστημα τοῦ τυφλοῦ βασιληᾶ κάνει ἀμέσως ἐντύπωση σ' ἕναν ξένο, ποὺ τὸν πληροφορεῖ ὅτι βρίσκεται στὸν Κολωνὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ μάλιστα στὸ ἱερὸ τῶν Εὐμενίδων. Καὶ τὸν προτρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ ἐκεῖ γιατὶ μέσα στὸ ἄλσος τῶν Εὐμενίδων δὲν πάτησε πόδι ἀνθρώπου ἀκόμα.

Κοινὸ θὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ τὸ θέμα τοῦ Σοφοκλῆ μὲ τοῦ Αἰσχύλου: Ὁ Οἰδίπους καταφεύγει σὰν τὸν Ὀρέστη στὴν Ἀττικὴ γῆ, γιὰ νὰ προσπέσῃ ἱκέτης στὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶ. Ἀκόμα θὰ κάνῃ ἱκεσία στὶς νύμφες Εὐμενίδες γιατὶ σύμφωνα μὲ τὸ χρησμὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, θὰ τοῦ παράσχουν φιλοξενία. Θὰ παρουσιασθῇ στὸ ἱερὸ τοῦ Κολωνοῦ καὶ ὁ χορὸς τῶν γερόντων κατόπιν, εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν ξένο, καὶ θὰ μάθῃ ὅτι ὁ τυφλὸς ζητιᾶνος εἶναι ὁ Οἰδίπους, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν νὰ μὴ γεννηθῇ σύμφωνα μὲ τὸ χρησμὸ τῆς Πυθίας, ἀφοῦ θὰ γινόταν πρόξενος συμφορῶν. Θὰ ἀκούσῃ ἀκόμα ὁ χορὸς πῶς γεννήθηκε ὁ τυφλὸς βασιληᾶς ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του ξέχασαν τὸ χρησμὸ κάποια νύχτα βακχικῶν ὀργίων. Ὕστερα θὰ εἰδοποιήσῃ τὸ δικό του βασιληᾶ, τὸν Θησέα, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν ἀκούσιο ἁμαρτωλὸ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἂν θὰ τὸν δεχτῇ στὴν πόλη του.

Ἐνῶ περιμένουν ὅλοι τὴν ἄφιξη τοῦ Θησέα, παρουσιάζεται ἡ Ἰσμήνη, ἡ ἄλλη κόρη τοῦ Οἰδίποδα, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ Θήβα. Πληροφορεῖ τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της πῶς τὰ δύο ἀδέλφια της, ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς, βρίσκονται σὲ ὀξυτάτη διαμάχη καὶ ὅτι ὁ Πολυνείκης, χάνοντας τὸ θρόνο τῶν Θηβῶν, κατέφυγε στοὺς Ἀργείους. Ἐκεῖ ἔκαμε συμμαχία μὲ τὸν βασιληᾶ Ἄδραστο, ποὺ ἔγινε πεθερός

του, πῆρε ἰσχυρὸ στρατὸ μὲ ἕξη ἀργείους ἄρχοντες καὶ ἔχει ἐκστρατεύσει ἐναντίον τῆς πατρίδας του καὶ τοῦ βασιληᾶ ἀδελφοῦ του. Τοὺς πληροφορεῖ ἀκόμα ἡ 'Ισμήνη πὼς χρησμὸς τοῦ 'Απόλλωνος ὥρισε ὅτι νικητὴς ἀπὸ τὰ δύο ἀδέλφια θὰ βγῆ ἐκεῖνος ποὺ θὰ πάρῃ μαζί του τὸν Οἰδίποδα. Δὲν εἶναι αὐτὰ ὅμως ποὺ μεγαλώνουν τὴν τραγικότητα τοῦ τυφλοῦ Οἰδίποδος. Καὶ ἄλλα δεινὰ θ' ἀκούσῃ σὲ λίγο, ὅταν καταφθάνῃ ὁ θεῖος του Κρέων, ποὺ μὲ παραπειστικὰ λόγια τοῦ ζητεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ μαζί του στὴ Θήβα. Θὰ τὸν διώξῃ ἀγανακτισμένος ὁ Οἰδίπους καὶ θ' ἀρνηθῆ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μὰ ἐκεῖνος σ' ἀντίποινα θὰ φευγατίσῃ μὲ τοὺς ἀκολούθους του τὴν 'Αντιγόνη καὶ τὴν 'Ισμήνη γιὰ τὴ Θήβα.

Καὶ τὸ δρᾶμα προχωρεῖ. 'Ο τυφλὸς Οἰδίπους μένει χωρὶς τὴ χειραγωγό 'Αντιγόνη του τώρα καὶ ὁ Θησεύς, ὠργισμένος γιὰ τὴν πράξη τοῦ Κρέοντος, στέλνει στρατιῶτες νὰ διασώσουν τὶς δύο ἀδελφές. Ἔξω ἀπὸ τὴν 'Ελευσῖνα, ὁ στρατὸς τοῦ Θησέα προλαβαίνει τὶς κόρες τοῦ Οἰδίποδα καὶ συνοδεύει τὸν Κρέοντα στὴν πόλη, γιὰ νὰ λογοδοτήσῃ. Μὰ ἡ 'Αντιγόνη στὴν ἐπιστροφὴ ξεχωρίζει ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὸν Πολυνείκη. Ἔρχεται καὶ ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του νὰ πάρῃ μαζί του τὸν Οἰδίποδα καὶ νὰ δυνηθῆ ἔτσι νὰ νικήσῃ τοὺς Καδμείους. 'Ο πατέρας βασιληᾶς, στὸ ἄκουσμα τῆς ἐπιθυμίας του ἀρνεῖται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ διώχνει τὸν Πολυνείκη. Οἱ ἀπόπειρες γιὰ τὴν προδοσία γεννοῦν τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν καὶ ἀκούγεται ξαφνικὰ μεγάλη βροντή, ποὺ ὁ Οἰδίπους τὴν ἐξηγεῖ σὰν κάλεσμα τῶν θεῶν νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ νὰ πεθάνῃ. Σὲ παράκλησῃ τοῦ Οἰδίποδα ἔρχεται ὁ Θησέας, ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ στὸν τόπο ὅπου μέλλεται νὰ πεθάνῃ. Ἕνας ἄγγελος σὲ λίγο θὰ πληροφορήσῃ τοὺς γέροντες μὲ πόσο θαυμαστὸ τρόπο πέθανε ὁ Οἰδίποδας, συντροφεμένος στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ἀπὸ τὸν Θησέα. Καὶ οἱ ἄμοιρες ἀδελφές, ἡ 'Αντιγόνη καὶ ἡ 'Ισμήνη, θὰ παρακαλέσουν τὸν Θησέα νὰ τὶς στείλῃ στὴ Θήβα, μήπως προλάβουν τὸ αἱματοκύλισμα τῶν ἀδελφιῶν τους, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ δρᾶμα μὲ θυσίες στὸ ἄλσος τῶν Νυμφῶν καὶ σπονδὲς στὶς Εὐμενίδες. Θὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ τὴν ἴδια θρησκευτικὴ περισυλλογὴ καὶ γαληνότητα, μιὰ ἀνάταση τοῦ ψυχικοῦ κόσμου πρὸς τὸ θεῖον, ὅμοια μὲ ἐκείνη ποὺ παρουσιάζει ὁ Αἰσχύλος στὸ τέλος τῆς 'Ορέστειας.

***

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ» γράφηκε ἀπὸ τὸν Σοφοκλῆ στὰ ἐνενῆντα του χρόνια καὶ ἀποτελεῖ τὸ κύκνειο ἆσμα τοῦ μεγάλου μας τραγικοῦ. Λέγουν ὅτι τὸ ἔγραψε γιὰ νὰ διαψεύσῃ τὸ γυιό του, ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι ὁ πατέρας του, στὰ ἐνενῆντα του χρόνια εἶχε ξαναμωραθῆ. Γιὰ πρώτη φορὰ διδάχθηκε στὰ 401 π.Χ. 'Ακόμα πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι γιὰ πολλούς, ὁ μῦθος τοῦ Οἰδίποδος εἶναι ἐφεύρεση τῶν τραγικῶν μόνον. Μία μεγάλη μερίδα συγγραφέων ὑποστηρίζει παράλληλα ὅτι ὁ Οἰδίπους δὲν πέθανε στὴν 'Αθήνα ἀλλὰ στὴ Θήβα, ὅπου καὶ ἐτελοῦντο ἐπιτάφιοι ἀγῶνες πρὸς τιμήν του. Ἄλλοι μυθογράφοι ὑποστηρίζουν ὅτι καμμιὰ πόλις δὲν προσέφερε τόπο γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ Οἰδίποδος, πλὴν τῆς μικρᾶς 'Ετεωνοῦ — ὅπου ἐλατρεύετο ὡς ἥρωας σ' ἕνα ἱερὸ ἀφιερωμένο στὴ Δήμητρα—καὶ ἡ ὁποία ἐζήτησε προηγουμένως τὴν γνώμη τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ὅμως ἐδῶ οἱ ἄπειρες ἐκδοχὲς οἱ σχετικὲς μὲ τοὺς γάμους καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τὸν θάνατο τοῦ Οἰδίποδος, ἀφοῦ πρόθεσή μας εἶναι νὰ δώσουμε μόνον τὴ συνέχεια τοῦ μύθου τῶν Λαβδακιδῶν ἀπὸ τὸν Σοφοκλῆ. (1)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πρὶν ἀπὸ τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» καὶ συγκεκριμένως τὴν ἄνοιξη τοῦ 441 π.Χ., στὶς γιορτὲς τῶν Μεγάλων Διονυσίων, ὁ Σοφοκλῆς ἐδίδαξε τὴν «'Αντιγόνη». Καὶ τοῦτο τὸ θέμα εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν θρύλων—τῶν τόσο ἀλληλο-

(1) Μπορεῖ ὅμως ὁ ἀναγνώστης νὰ βρῆ περισσότερες λεπτομέρειες στὴν τραγωδία: «Οἰδίπους Τύραννος» τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν», τεῦχος 54, Γ' τόμος.

συγκρουομένων μεταξύ των—ποὺ ἀναφέρονται στὴν πόλη τῶν Θηβῶν καὶ στὰ δεινὰ τῆς δυναστείας τῶν Λαβδακιδῶν.

Τὸ σχετικῶς περίεργο ἐδῶ εἶναι πὼς ὁ Σοφοκλῆς, ἀν καὶ ἔγραψε σὰν κύκνειο ἆσμα του τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ», τοποθετεῖ τὴν «Ἀντιγόνη» του, σὰν συνέχεια τῆς τραγῳδίας αὐτῆς πρὶν πολλὰ χρόνια. Συγκεκριμένως, ἡ «Ἀντιγόνη» ποὺ γράφηκε πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ», ἀναφέρεται στὴ συνέχεια τούτου. Ἡ λύση τοῦ μυστηρίου ἀνάγεται μόνον στὴν ὀργιώδη φαντασία τοῦ μεγάλου μας τραγικοῦ.

Θὰ τὸ κατανοήσουμε καλύτερα τοῦτο παρακολουθῶντας τὴν ἀνάπτυξη τοῦ μύθου: Χηρεύει λοιπὸν ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Πολυνείκη καὶ τοῦ Ἐτεοκλῆ, τῶν γυιῶν τοῦ Οἰδίποδος. Μόνος διάδοχος ἀπομένει τώρα ὁ Κρέων, ὁ ἀδελφὸς τῆς βασιλομήτορος Ἰοκάστης καὶ θεῖος τῶν δύο ἀδελφῶν ποὺ ἀλληλοεξοντώθηκαν, ὑπερασπίζοντας ἀτομικὲς καὶ προδοτικὲς φιλοδοξίες (2). Θέτοντας τέρμα στὴ δυναστεία τῶν Λαβδακιδῶν, ὁ Κρέων, γίνεται βασιληᾶς καὶ ἐκδίδει τὴν πρώτη διαταγή, κατὰ τὴν ὁποία ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ θανάτου σὲ ὁποιονδήποτε, νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Πολυνείκη. Καὶ ἡ ἀπαγόρευση αὐτὴ βγαίνει γιατὶ ὁ Πολυνείκης ἦρθε μὲ ξένους συμμάχους, τοὺς Ἀργείους, νὰ πολεμήσῃ τὴν πατρίδα.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει τὸ κύριο δρᾶμα ποὺ καὶ σήμερα προκαλεῖ θυελλώδεις συζητήσεις καὶ ἀντίμαχα συναισθήματα: Ἡ Ἀντιγόνη, ἀπὸ σεβασμὸ στοὺς ἄγραφους θεϊκοὺς καὶ κοσμικοὺς νόμους καὶ ἀπὸ ἀδελφικὴ στοργὴ παρακινουμένη, ἔχει ἀποφασίσει νὰ θάψῃ τὸ νεκρὸ τοῦ Πολυνείκη. Στὴν ἀπόφαση αὐτὴ δὲν βρίσκει σύμφωνη τὴν Ἰσμήνη, τὴν ἀδελφὴ ποὺ σέβεται τοὺς γραπτοὺς νόμους καὶ ὑποχωρεῖ στὸ καθιερωμένο δίκαιο, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι δὲν θὰ βοηθήσῃ τὴν Ἀντιγόνη στὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου της. Ὡστόσο, ὁ Βασιληᾶς Κρέων, ποὺ πανηγυρίζει μὲ τὸ λαὸ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοὺς Ἀργείους, ἐπαναλαμβάνει καθημερινῶς τὴν ἀπαγόρευση γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ Πολυνείκη. Καὶ κάποια μέρα μπαίνει ὁ φύλακας γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πὼς ἄγνωστο χέρι ἔρριξε χῶμα στὸ νεκρὸ καὶ τὸν ἐρράντισε μὲ νεκρικὲς χοές...

Ὁ μῦθος διχάζεται στὸ σημεῖο αὐτό, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ ἀκολουθήσουμε τὴν ἑρμηνεία τοῦ Σοφοκλῆ: Ἀπειλεῖ λοιπὸν ὁ Κρέων, ἔξω φρενῶν στὸ ἄγγελμα τοῦ φύλακα, ὅτι ἂν δὲν ἀνακαλύψουν τὸν παραβάτη τῆς διαταγῆς του θὰ στρέψῃ τὴν ὀργή του ἐναντίον ὅλου τοῦ Θηβαϊκοῦ λαοῦ. Θὰ ἐξυμνηθῇ ἐδῶ ὁ πολυμήχανος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, θὰ φιλοσοφήσουν οἱ Θηβαῖοι γέροντες τοὺς ἄγραφους νόμους καὶ κάποιος θὰ ὁδηγήσῃ στὸν Κρέοντα τὴν Ἀντιγόνη, γιὰ νὰ τὴν καταγγείλῃ πὼς αὐτὴ ἔθαψε τὸ νεκρό. Ἀποθεώνεται ὁ ψυχισμὸς καὶ ἡ αἰσθαντικότητα τοῦ αἰώνιου ἀνθρώπου τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σὰν ἡ Ἀντιγόνη μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτηση τοῦ Κρέοντος πὼς ἐγνώριζε τὴ διαταγή του κι' ὅτι τὴν παράκουσε γιὰ νὰ φανῇ συνεπὴς στὶς ἀνώτερες ὑποχρεώσεις ποὺ ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους τὸ ἄγραφο Δίκαιο. Ἀποθεώνεται καὶ ἡ ψυχικὴ ἔξαρση τῆς Ἰσμήνης, ποὺ μὲ τὴ γενναιοφροσύνη τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἀδελφή της, παρουσιάζεται καὶ προτείνει τὸν ἑαυτό της, ὡς συνένοχο στὴν πράξη τῆς Ἀντιγόνης. Ἤρεμα ὅμως καὶ στωϊκά, ἡ Ἀντιγόνη τὴν διαψεύδει καὶ ἡ Ἰσμήνη ξεσπᾷ σὲ θρήνους στὸν Κρέοντα νὰ λυπηθῇ τὴν ἀδελφή της. Ἀδυσώπητος ὁ θεῖος—βασιληᾶς θὰ διατάξῃ τώρα νὰ συλλάβουν καὶ τὶς δύο καὶ θὰ τὶς καταδικάσῃ σὲ θάνατο, ἐνῷ ὁ λαὸς θὰ φιλοσοφήσῃ τὴν ἀστάθεια τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας.

Στὰ ἁπαλὰ αἰσθήματα τῆς «Ἀντιγόνης» ὅμως, ὁ Σοφοκλῆς κάνει τόπο καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ Ἀντιγόνη εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Αἵμωνα, τὸν μοναχογυιό τοῦ Κρέοντα ποὺ ἔρχεται νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ τὴν σωτηρία της. Θὰ βρισθῇ ὁ Αἵμων ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποὺ παραφέρεται ἀπὸ τὴν ὀργὴ γιὰ τὸ παράκουσμα τῆς διαταγῆς του, κι' ἀφοῦ μάταια θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν μεταπείσῃ, θὰ φύγῃ τρελλὸς ἀπὸ ὀδύνη.

(2) Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ μυθογράφοι ἀναφέρουν ὅτι ὁ Οἰδίππους καὶ ἡ Ἰοκάστη ἦταν στεῖροι καὶ ὅτι ἡ γέννηση αἱμομικτικῶν παιδιῶν εἶναι ἐφεύρεση τῶν τραγικῶν.

'Απὸ τὸν Κρέοντα δίνεται χάρη στὴν 'Ισμήνη, ἀλλὰ ἡ 'Αντιγόνη θὰ τιμωρηθῇ ὁπωσδήποτε μὲ θάνατο καὶ μάλιστα μαρτυρικό: Θὰ ταφῇ ζωντανή.

Τὸ τέλος τῆς τραγῳδίας μαστιγώνει τὰ συναισθήματα καὶ δημιουργεῖ πολλαπλὲς συγκινήσεις. Ὁ Κρέων ἐξαναγκάζεται ἀπὸ τὶς ἀπαίσιες προρρήσεις τοῦ μάντη Τειρεσία καὶ τὶς συμβουλὲς τῶν γερόντων, νὰ μεταβάλῃ γνώμη. Δίνει διαταγὴ νὰ ταφῇ ὁ Πολυνείκης καὶ νὰ μὴ θανατωθῇ ἡ 'Αντιγόνη, μὰ ὅμως εἶναι ἀργά. Τὰ δεινὰ ποὺ ἐπακολουθοῦν εἶναι πάρα πολλὰ τώρα. Ἡ 'Αντιγόνη θανατώνεται πρὶν φθάσει ἡ βασιλικὴ διαταγὴ ποὺ τὶς χαρίζει τὴ ζωή, ὁ Αἵμων αὐτοκτονεῖ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἡ βασίλισσα Εὐρυδίκη, ἡ μητέρα τοῦ Αἵμωνα, αὐτοκτονεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ θλίψη γιὰ ὅσα ἔγιναν.

ΚΥΚΛΩΨ

Μὲ τὸ σατυρικὸ δρᾶμα «Κύκλωψ» κλείνει καὶ ὁ κύκλος τῆς προσφορᾶς τῶν τριῶν τραγικῶν ποιητῶν μας στὸ ἐφετεινὸ φεστιβάλ, γιὰ νὰ ἀνοιχθῇ ὁ κύκλος τῆς κωμῳδίας τοῦ 'Αριστοφάνη. Δὲν εἶναι βέβαιο ποιᾶς τετραλογίας ἔργο εἶναι τὸ σατυρικὸ τοῦτο δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδη, ἀλλὰ οὔτε καὶ πότε πρωτοπαίχθηκε. Εἰκάζεται πάντως, ὅτι διδάχτηκε μεταξὺ τοῦ ἔτους 438—428 π.Χ.

Στὸν «Κύκλωπα», ζωντανεύει ὁ Εὐριπίδης μὲ τὸν ἀπαράμιλλο κωμικό του οἶστρο, τὸ γνωστὸ ἐπεισόδιο ποὺ διηγεῖται ὁ Ὅμηρος στὴν Ι' Ραψῳδία τῆς 'Οδύσσειας. Πρόσωπα ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ φανταστικὰ ὁ Κύκλωπας καὶ οἱ Σάτυροι μὲ τὰ Σατυρόπουλα, ὅπως καὶ ὁ Σιληνός, συνδυάζουν γιὰ τὸ σημερινὸ θεατὴ τὸ γνωστὸ καὶ τὸ ἄγνωστο μὲ πειστικὴ ζωντάνια καὶ μεθοδικότητα. Ἕνας χείμαρρος τραγουδιῶν, μαζὶ μὲ τὸν χυμώδη ὀργασμὸ τῆς δημοτικῆς γλώσσας, κάνουν τὰ ἀπίθανα ὄντα τοῦ «Κύκλωπα» ἀνάερα καὶ εὐτράπελα· τὰ μεταμορφώνουν σὲ μιὰ πραγματικὴ σύγχρονη ἀνθρώπινη ρωμέϊκη συντροφιά, ποὺ στὰ καμώματά τους γεμίζουν οἱ κερκίδες ἀπὸ τὸ πληθωρικὸ γέλιο τοῦ σύγχρονου Ἕλληνα θεατή.

Ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὁ «Κύκλωψ» εἶναι τὸ μόνο σατυρικὸ δρᾶμα ποὺ δὲ θάφτηκε μέσα στοὺς αἰῶνες, θὰ καταλάβῃ περισσότερο τὸ πνεῦμα δημιουργίας κωμικοτραγικῶν καταστάσεων ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ τὴν ἀπήχηση ποὺ εἶχε τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης στοὺς αἰῶνες ποὺ μεσολάβησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Στοιχεῖα καὶ αὐθεντικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ σατυρικὸ δρᾶμα γενικὰ δὲν μποροῦμε σήμερα νὰ βροῦμε, ἐκτὸς καὶ καταπιαστοῦμε ἀπὸ ἐλάχιστες φράσεις τοῦ 'Αριστοτέλη, ἀπὸ κάποιο ἐδάφιο τοῦ 'Αριστόξενου, ἀπὸ λιγοστὲς πληροφορίες τοῦ Πλουτάρχου. Μοναδικὴ σίγουρη πηγή, ὅπως γράφει κι' ὁ 'Αλέξης Σολωμός, μένουν τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα, μὲ πρῶτο ἀνάμεσά τους τὸ λεγόμενο «τοῦ Πρόνομου» ποὺ ἀποθανατίζει μιὰ ὁλόκληρη σκηνὴ ἀπὸ σατυρικὸ δρᾶμα. 'Αλλὰ ἡ εἰκονικὴ ἀναπαράσταση μᾶς δίνει τὴν ὄψη μονάχα καὶ ὄχι καὶ τὴν πράξη.

Κοινὰ πρόσωπα στὰ σατυρικὰ δράματα καὶ στὶς κωμῳδίες, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἔβαζαν θεούς, ἡμίθεους καὶ μυθικοὺς ἥρωες. Σὰν πλαίσιο στὶς παραστάσεις αὐτὲς ἔβαζαν κληρονομιὲς ἀπὸ τὶς πρῶτες πάνδημες γιορτές, ὅπως λ.χ. στὸν «Κύκλωπα» τοὺς Σάτυρους, ποὺ βάλθηκαν νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ χορεύουν ὅπως ἀκριβῶς οἱ πιστοὶ τοῦ Διόνυσου στὶς διάφορες βακχικὲς ἑορτές. 'Αργότερα, οἱ ἑορτασταὶ ὑποδύονταν τοὺς πρώτους βακχευτὲς ντυμένοι μὲ προβιὲς τ ρ ά γ ω ν, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἐδημιούργησε τὸν ὅρο τ ρ α γ ῳ δ ί α.

Συντροφιὰ μὲ τὸν «Ὅμηρο», ἀλλὰ περισσότερο μὲ τὸν Εὐριπίδη, θὰ παρακολουθήσουμε τὸν «Κύκλωπα» στὶς διάφορες κακοτυχίες του. 'Απὸ τὸν Σιληνὸ θὰ μάθουμε πῶς βρέθηκε αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του, οἱ Σάτυροι, στοὺς βράχους τῆς Αἴτνας νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατα τοῦ Κύκλωπα Πολύφημου. Ταξίδευε, μᾶς ἀφηγεῖται ὁ Σιληνός, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Βάκχο—ποὺ τὸν εἶχαν κλέψει οἱ Τυρρηνοί, παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν Ἥρα—καὶ βρέθηκε τσακισμένος ἀπὸ τὰ κύματα στὶς ἀκτὲς τῆς 'Ιταλίας. Ἔτσι

ζοῦσε βοσκὸς αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του, στὰ πρόβατα τοῦ Πολύφημου, ἀλλὰ μιὰ ἡμέρα, γυρίζοντας οἱ Σάτυροι γυιοὶ του ἀπὸ τὴ βοσκὴ βλέπουν ἀραγμένο τὸ καράβι τοῦ 'Οδυσσέα. Σὲ λίγο κατορθώνει ὁ 'Οδυσσέας μὲ τοὺς συντρόφους του ν' ἀνταλλάξουν μ' αὐτοὺς κρασὶ μὲ τρόφιμα. Φτάνει καὶ ὁ Πολύφημος, ποὺ πληροφορεῖται ἀπὸ τὸ Σιληνὸ τὴν παρουσία τῶν 'Ελλήνων καὶ ἐνθουσιάζεται γιὰ τὸ πλούσιο γεῦμα ποὺ θὰ κάνῃ μὲ τὶς σάρκες των. Τὰ ὅσα ἐπακολουθοῦν ὕστερα εἶναι τόσο γνωστὰ σὲ ὅλους: 'Ο Πολύφημος θὰ τυφλωθῇ ἀπὸ τὸν 'Οδυσσέα μὲ πανουργία καὶ κατόπιν θὰ κυνηγήσῃ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ὡς τὴν παραλία. 'Εκεῖ θὰ μάθῃ ὁ Κύκλωπας ποιὸς εἶναι ὁ ξένος μὲ τοὺς συντρόφους του—ἡ ἱστορία τῶν Τρωϊκῶν τοῦ εἶναι γνωστή—καὶ θὰ φέρῃ στὸ νοῦ του ἕναν παληὸ χρησμό, ποὺ ἔλεγε πὼς θὰ τυφλωθῇ ἀπὸ κάποιον ποὺ θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν Τροία....

***

Πρὶν μποῦμε στὴν περιοχὴ τῆς κωμῳδίας τοῦ 'Αριστόφάνους, πρέπει νὰ ἀναφερθοῦμε γιὰ λίγο στὴν ὅλη ποίηση τῶν τριῶν τραγικῶν μας, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Εὐριπίδη καὶ τοῦ Σοφοκλῆ. 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ ἐντύπωση ποὺ μένει στὸν καθένα ὕστερα ἀπὸ μία πρόχειρη ἀνάγνωση τῶν ἀρχαίων τραγῳδιῶν, εἶναι πάντα δυσάρεστη καὶ ὀδυνηρή. 'Αποτρόπαια δράματα συγκλονίζουν βασιλικοὺς οἴκους, αἱματοκυλισμένες ἱστορίες διαγράφονται στὸν κοινωνικὸ βίο τῶν ἀνθρώπων, αἱμομειξίες, φόνοι, μοιχεῖες, δονοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη—θεατῆ. Καὶ διερωτᾶται μὲ δίκαιη ἀγανάκτηση ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν πολυσκοτισμένο νοῦ: Ποῦ εἶναι ὁ ἀθάνατος 'Ελληνικὸς πολιτισμός; Ποῦ βρίσκεται τὸ «καλὸν κἀγαθὸν» τοῦ Σωκράτους καὶ τὸ δυσθεώρητο ὕψος τῆς τελειότητος στὸ ὁποῖον ἔτειναν νὰ φθάσουν καὶ ἔφθασαν κατὰ κάποιο τρόπο οἱ πρόγονοί μας;

"Αν ὅμως, ἐξετάσῃ ὁ ἀναγνώστης βαθύτερα τὰ νοήματα τῶν τραγῳδιῶν τῶν τριῶν τραγικῶν μας, βλέπει καθαρὰ πὼς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους οἱ πρόγονοί μας ἀντιμετώπιζαν τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης ἔχοντας γιὰ τοῦτο μιὰ βαθειὰ ψυχολογία καὶ κάποιον ἀπύθμενο, ἀπαράμιλλο, ἀνθρωπισμό. Καὶ γιὰ τὰ δεινὰ αὐτὰ τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης ἐπινοοῦσαν τὸν μῦθο, ἕνα σωρὸ φανταστικοὺς μύθους, ποὺ μ' αὐτοὺς ἀντιμετώπιζαν τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς διαβιώσεως, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ παντοτεινοῦ ἀνθρώπου.

'Εντύπωση θὰ μᾶς κάνῃ πάντοτε ὁ ρεαλισμὸς καὶ οἱ τολμηρὲς καταστάσεις τῶν τριῶν τραγικῶν μας. 'Η λεπτότητα στὴν ψυχολογία ἔπειτα, τὰ ἀνώτερα ἰδανικά, ἡ ψυχικὴ μεγαλοπρέπεια μὲ τὶς δυσθεώρητες σφαῖρες τοῦ μεγαλείου της, ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τὸ ἀκρότατο σημεῖο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, ἡ ἀπογύμνωση ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη αἰδὼ καὶ ἀξιοπρέπεια, θὰ βρίσκωνται γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ βαθειὰ τυπωμένα στὸν καθένα. Καὶ τὸ κυριώτερο, ἡ σφραγίδα στὸ ὅλο συμπέρασμα, θὰ εἶναι ἡ ἀδρότητα τῆς ζωγραφιᾶς στὰ ἀνθρώπινα πάθη, σ' ἐκεῖνα τὰ πάθη ποὺ ξεγυμνώνονται καὶ σαρκάζουν στὶς συμφορὲς ποὺ μαστίζουν τὴν ἀνθρώπινη γενεά, ἀπὸ ἀρχῆς τῆς γενέσεως. Πολὺ σωστὰ εἰπώθηκε—καὶ ἔχει ἀποδειχθῇ—ὅτι κανένας μέχρι σήμερα δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ ὕψος τοῦ λόγου τῶν τριῶν τραγικῶν μας, μὲ μοναδικὴ ἐξαίρεση τὸν μεγάλο "Αγγλο δραματουργὸ Σαίξπηρ ποὺ ἀκολούθησε πιστὰ τὰ ἴχνη των καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. («"Αμλετ», «Τρικυμία», «Βασιληᾶς Λήρ», «"Οπως σᾶς ἀρέσῃ»).

(Συνεχίζεται)

ΙΔΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τὸν συνήντησα κατὰ τὰς 11 τὸ πρωῒ στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους, ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο. Ἦταν ἕνας σεβαστὸς ἡλικιωμένος κύριος ποὺ μοῦ φάνηκε καὶ λίγο χλωμός. Ἐστάθηκα καὶ μὲ διακριτικότητα τὸν ἠρώτησα.

—Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτε;

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης καὶ μὲ συμπαθητικὴ φωνή, ἀπήντησε:

—Ἂν δὲν σᾶς κάνει κόπο, βοηθήσετέ με νὰ πάω μέχρι τὸ Ταμεῖο Συντάξεων. Εἶναι λίγα βήματα, ἀλλὰ γιὰ μένα... μοῦ φαίνεται σὰν νὰ πρόκειται ν' ἀνέβω στὸ Λυκαβητό...

—Εὐχαρίστως!, ἔσπευσα νὰ τὸν διακόψω. Κατὰ σύμπτωση καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν βγῆκε ἡ σύνταξι τοῦ θείου μου, ἑπομένως δὲν μοῦ κάνει κανένα κόπο. Τὸν ἐκράτησα ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὰ ἐπάνω. Φθάσαμε καὶ ἀνεβήκαμε στὸ Ταμεῖο. Ἐκεῖ τὸν ἄφισα στὴ θυρίδα ποὺ πληρωνώτανε καὶ ἐγὼ προχώρησα στὸ κεντρικὸ γραφεῖο μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ πρωτοκόλλου στὸ χέρι, γιὰ νὰ ρωτήσω ἂν ἦλθε ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴ σύνταξι τοῦ συγγενοῦς μου. Πῆρα ἀρνητικὴ ἀπάντησι καὶ γύρισα στὸν ἡλικιωμένο κύριο. Μόλις εἶχεν εἰσπράξει τὴ σύνταξί του καὶ σὰν μὲ ξαναεῖδε κοντά του μὲ φανερὴ χαρὰ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ τόνο τῆς φωνῆς του μοῦ εἶπε :

—Ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Θὰ σᾶς περίμενα πάντως. Τελειώσατε τόσο γρήγορα; Ἐγὼ δὲν καθυστέρησα γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος συνταξιοῦχος. Ἔρχομαι ἐπίτηδες 5—6 μέρες ἀργότερα γιὰ νὰ μὴ στριμόχνουμε.

Τοῦ ἀπήντησα πὼς δὲν εἶχαν ἔλθει ἀκόμη τὰ χαρτιὰ τοῦ θείου μου, καὶ ἤμουν καὶ ἐγὼ ἕτοιμος νὰ φύγουμε. Ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα πέτσινο χαρτοφύλακα ποὺ ἀπὸ πρὶν βαστοῦσε καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὴν ἔξοδο. Σὰν κατεβήκαμε καὶ ἐφθάσαμε τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, μὲ ἐκάλεσε νὰ μοῦ προσφέρῃ καφέ, «γιὰ νὰ γνωρισθοῦμε καλύτερα» ὅπως εἶπε.

Παρὰ τὴν ἄρνησί μου, ἐπέμενε, καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι, ἐδέχθηκα. Καθήσαμε σ' ἕνα ἐκεῖ καφενεδάκι καὶ ἀφοῦ παρήγγειλε τοὺς καφέδες, γύρισε μὲ εὐγένεια καὶ μοῦ εἶπε:

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς συστηθῶ καὶ νὰ μοῦ πῆτε καὶ σεῖς τὸ ὄνομά σας. Εἶναι τόση ἡ εὐχαρίστησίς μου, γιὰ τὴ καλωσύνη σας καὶ τὴν πρόθυμη βοήθειά σας ποὺ δὲν ξεύρω πῶς νὰ ξεϋποχρεωθῶ. Εἶμαι παληὸς Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων· ὁ Διευθυντὴς Κ.Δ.

—Χαίρω πολύ, ἀπήντησα, ὑποκλιθείς. Ἐγὼ λέγομαι Ε. Π. καὶ εἶμαι τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας. Ἡ οἰκογένειά μου μένει στὴν Πάτρα· ἀπὸ ἐκεῖ καταγόμαστε. Ὁ πατέρας μου ἐμπορεύεται.

—Ἄ! ἔκαμε μὲ ἐνθουσιασμό. Στὴν Πάτρα πέρασα τὰ ὡραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Ὑπηρέτησα Ἀστυνόμος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐκεῖ τοῦ Σώματος. Ἔμεινα 5—6 χρόνια τότε. Τὶ εὐτυχισμένα χρόνια... Ἐκύτταζε ἀφῃρημένα πρὸς τὸ δρόμο γιὰ λίγα λεπτὰ ἀναπολῶντας τὰ περασμένα. Ἔπειτα συνέχισε μὲ κάποια μελαγχολία.

—Τότε τὸ εἶχα γιὰ παιχνίδι νὰ γυρίσω δύο φορὲς τὴν ἡμέρα τὴν περιφέρειά

μου, καὶ νὰ ἐπιθεωρῶ τοὺς σκοπούς, ἀλλὰ τώρα, τὰ βρογχικά, ἡ καρδιὰ καὶ οἱ ἀρθρι-τισμοί, δὲν μ' ἀφίνουν ν' ἀνέβω λίγο ἀνήφορο. Ἂς εἶναι· αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.

Καὶ γυρίζοντας πάλι στὶς ἀναμνήσεις του συνέχισε μὲ ζωηρότητα.

—Οἱ Πατρινοὶ μᾶς ὑποδέχθηκαν τότε μ' ἐξαιρετικὴ ἀγάπη καὶ μὲ τὴν ἀλάν-θαστη διαίσθηση τοῦ λαοῦ μας, ἀντελήφθησαν ἀμέσως ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι μία πρόοδος. Ἔδειξαν ὄχι μόνο βαθειὰ κατανόησι γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀστυνομι-κῶν μέτρων ποὺ πρωτοεισαγάγαμε, ἀλλὰ κατέβαλαν καὶ ἰδιαίτερη προσπάθεια νὰ βοη-θήσουν πραγματικὰ τὸ Σῶμα καὶ τὸ θεσμὸ στὰ πρῶτα βήματά τους. Θυμᾶμε πολὺ καλὰ πὼς ὁ πατέρας σας, πρωτοστατοῦσε πάντοτε σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῶν πολιτῶν γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νέων μεθόδων ἀστυνομεύσεως τῆς πό-λεως. Ὁμολογῶ ὅτι εἶσθε καὶ σεῖς ἀντάξιός του...

—Μὰ δὲν ἔκαμα τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τὸν διέκοψα. Ἦταν καθῆκον μου νὰ βοηθήσω ἕνα κύριο σὰν καὶ σᾶς. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξωμε συζήτησι, εἶπα, κυττάζοντας τὴ πέτσινη, σάκκα του, ποὺ φαίνονταν φουσκωμένη ἀπὸ χαρτιὰ ἢ βιβλία.

—Τί ἔχετε στὸ χαρτοφύλακά σας, συγγράφεται τίποτε;

—Ὄχι! ἔχω κάτι σπουδαιότερο, ἀπήντησε μ' ἕνα τρόπο λίγο μυστικοπαθῆ, ποὺ κίνησε λίγο τὴν περιέργειά μου.

—Δηλαδή;

—Εἶναι δύο παλαιότεροι τόμοι ἑνὸς ἀστυνομικοῦ περιοδικοῦ. Ἦσαν ἄδετοι καὶ τοὺς πῆρα σήμερα μαζί μου νὰ τοὺς δώσω στὸ βιβλιοδετεῖο. Τ' «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» τὰ ξέρετε;

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἐπῆρε τὴ σάκκα του ἔβγαλε δύο δεματάκια, ἄνοιξε τὸ ἕνα καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ.

Ἦταν ἕνα περιοδικὸ σὲ σχῆμα σχολικοῦ τετραδίου μὲ 50—60 σελίδες. Ἐντύ-πωσι μοῦ ἔκαμε τὸ σοβαρὸ ἐξώφυλλό του, ποὺ τὸ κοσμοῦσε τὸ σῆμα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων—αὐτὸ ποὺ φέρουν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ πηλήκιό τους. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ περιεχόμενο, ἐνῷ ὁ συνομιλητής μου, ὅπως ἀντελήφθηκα, μὲ παρακολου-θοῦσε μὲ κάποια ἀνυπομονησία, περιμένοντας νὰ τοῦ διατυπώσω βέβαια τὴν κρίσι μου, σὰν φιλόλογος ποὺ σπουδάζω.

—Πρώτη φορὰ τὸ βλέπω, εἶπα σηκώνοντας γιὰ λίγο τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ περιο-δικό. Οὔτε σὲ βιβλιοπωλεῖα οὔτε στὰ περίπτερα τὸ ἔχω ἰδῆ ἐκτεθειμένο.

—Κυκλοφορεῖ μόνον μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ὀλίγων ἄλλων, ὑποθέτω, συνδρομητῶν.

—Φαίνεται, πραγματικὰ πολὺ καλό, συνέχισα καὶ ἀσφαλῶς θὰ συντελῇ πολὺ στὴν ἀνύψωσι τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν μας.

—Ἄ! Αὐτὸ περίμενα ν' ἀκούσω! εἶπε, μὲ ἱκανοποίησι ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ συνέχισε: «Γιὰ μένα, ὅπως καὶ γιὰ ὅλους ὅσοι ὑπηρέτησαν » καὶ ὑπηρετοῦν στὴν Ἀστυνομία, τὸ περιοδικὸ αὐτό, ὅπως καὶ ἡ Ἐκπομπὴ τῆς » Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, στὸ ραδιόφωνο κάθε Παρασκευὴ μεσημέρι ποὺ εἶναι μία » ἀπαραίτητη ψυχαγωγία, τονώνουν ἀφάνταστα τὸ ἠθικό μας, κρατοῦν ψηλὰ τὰ ἰδα-» νικὰ μὲ τὰ ὁποῖα ξεκινήσαμε, πρὶν σαράντα περίπου χρόνια καὶ φυλάνε ζυλότυπα » τὰς παραδόσεις τοῦ Σώματος, στὶς ὁποῖες στηρίξαμε τὴν ἐπιτυχία του».

Μιλοῦσε μὲ φανατισμὸ ἱεροκήρυκα καὶ μὲ μία ἰδιαίτερη ζέση, πού, ὁμολογῶ, μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι. Πραγματικά, ἐσκέφθηκα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁλόκληρος ἀφωσιωμένος στὸ ἐπάγγελμά του. Τοῦ ἐπέστρεψα εὐλαβικὰ τὸ τεῦχος ποὺ μοῦ εἶχε δώσει. Τὸ πῆρε, τὸ τίλιξε προσεκτικὰ μὲ τ' ἄλλα καὶ ἐπανατοποθέτησε τὸν τόμο στὴ σάκκα του. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸ γκαρσόνι, σηκώθηκε καὶ προχώρησε μόνος του. Λὲς καὶ τὸν εἶχαν τονώσει ἰδιαίτερα, ὅσα πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶχεν εἰπῆ.

Σὰν ἔφθασε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μὲ μία ἐπι-βλητικὴ χειρονομία, σταμάτησε ἕνα ταξί. Ἔπειτα γυρίζοντας σ' ἐμένα καὶ δίνοντάς μου μία κάρτα του ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, μοῦ εἶπε:

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

'Ελάβομεν τὴν ἀπὸ 7 'Ιουλίου 1959 ἐπιστολὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Δημ. Κορέσση, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως καὶ δημοσιεύομεν:

«Πρὸς πλήρη κατανόησιν ὡρισμένων σημείων τοῦ δημοσιευθέντος ἄρθρου εἰς τὸ τεῦχος τῆς 1ης 'Ιουλίου 1959 περὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς Scotland Yard ἐνόμισα σκόπιμον νὰ σᾶς γράψω τὴν παροῦσαν.

Εἰς τὴν 'Αγγλίαν, ὡς γνωστόν, πλεῖστα ζητήματα ρυθμίζονται κατὰ τὰ ἀπὸ αἰώνων ἰσχύοντα ἔθιμα. Οὕτω ἀπὸ τὸ ὄνομα μιᾶς ὁδοῦ ἢ τὴν τοποθεσίαν ἑνὸς ἀκινήτου δίδεται καὶ ἡ ὀνομασία ἑνὸς θεσμοῦ ἢ μιᾶς ὑπηρεσίας, ἑνὸς σώματος κλπ.

Εἰς τὸ Λονδῖνον, (εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ περιφήμου Covent Garden, ὑπάρχει ἡ ὁδὸς Μπόου (Bow Street, εἶναι μία μικρὰ τοξοειδὴς ὁδὸς Bow=τόξον), ὅπου ἀπὸ αἰώνων ὑπῆρχεν ἕνα Κρατικὸν κτίριον, χρησιμοποιούμενον ὡς Δικαστήριον καὶ 'Αστυνομικὸν Κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἤδη λειτουργεῖ τὸ Κεντρικὸν 'Αστυνομικὸν Δικαστήριον τοῦ Λονδίνου (Chief Metropolitan Police Coust) καὶ ἐδρεύει καὶ ἓν 'Αστυνομικὸν Τμῆμα.

Εἰς τὸ κτίριον τοῦτο ἐστεγάσθη καὶ ἡ πρώτη κάπως ὠργανωμένη 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία, ἡ ὁποία, περὶ τὰ μέσα τοῦ 8ου αἰῶνος, (1750) ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ συσταθῇ διὰ τὴν φρούρησιν τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ διαμορφοῦται εἰς συγχρονισμένην πόλιν, ἀπὸ τὸ ὄνομα δὲ τῆς ὁδοῦ ὠνοματίσθη καὶ τὸ Δικαστήριον καὶ ἡ 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία. Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς ἀνετέθη εἰς τὸν εἰδικῶς διορισθέντα δικαστὴν τῆς Bow Hseet ὀνόματι Senry Fielding, ἄνδρα τίμιον καὶ ἱκανόν, ὅστις καὶ διεχειρίζετο τὰ διατεθέντα χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ. Ἦτο ἡ πρώτη ἀστυνομικὴ δύναμις, ἡ ἀμειβομένη ὑπὸ τοῦ Κράτους. Αἱ προηγούμεναι, ἐξηρτῶντο οἰκονομικῶς εἴτε ἀπὸ συντεχνίας, εἴτε ἀπὸ Κοινότητας ἐχούσας ἀνάγκην ἰδιαιτέρας φρουρήσεως. Ὁ Henry Fielding ἔδειξε πράγματι ὀργανωτικὰς ἱκανότητας, οὐχὶ συνήθεις. Τὴν ὅλην ὅμως προσπάθειαν συνεπλήρωσεν ἐπιτυχῶς ὁ διαδεχθεὶς τοῦτον, μετὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του (ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 50 περίπου ἐτῶν), ἑτεροθαλὴς ἀδελφός του, Sir Jihn Fielding, διακριθεὶς τόσον ὡς Δικαστής, ὅσον καὶ ὡς ὀργανωτὴς τῆς νέας 'Αστυνομίας. Οὗτος μάλιστα ἦτο τυφλός, ἡ ἀναπηρία του ὅμως αὕτη κατ'οὐδὲν ἐμπόδιζεν τὴν ἀπρόσκοπτον διεξαγωγὴν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Ὅταν ἐδίκαζεν ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ λεπτοῦ μεταξίνου ὑφάσματος (οἱ ἄλλοι δικασταί, ὡς καὶ οἱ δικηγόροι φέρουν καὶ λευκὴν περρούκαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις), ἡ δὲ τοιαύτη ὄψις τοῦ σωματώδους καὶ ἠρέμου λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος ἦτο πράγματι ἐπιβλητική, ἂν καὶ κάπως δραματική. 'Ελέγετο περὶ αὐτοῦ, ὅτι πολλάκις, ἀνεγνώριζε τὸν ὑπότροπον κακοποιόν, ἐκ μόνου τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς του ('Ιστορία τῆς 'Αστυνομίας ἐν 'Αγγλίᾳ W. L. Melville Lee σελ. 157). Ὁ Sir John Fielding συνέστησε καὶ τὸν κλάδον τῆς 'Εφίππου 'Αστυνομίας, προωρισμένην τότε διὰ τὴν φρούρησιν τῶν προαστείων.

Ὅταν δυνάμει τοῦ περιφήμου νόμου τοῦ Πὴλ (Peel's Aet) ἱδρύθη τὸ 1830 ἡ Μητροπολιτικὴ 'Αστυνομία τοῦ Λονδίνου, αἱ διάφοροι αὐταὶ ἀστυνομικαὶ δυνάμεις

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Θὰ πάρω αὐτὸ τὸ ταξὶ νὰ πάω στὸ βιβλιοδετεῖο καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ σπίτι μου, δείχνοντας τὴν κάρτα του ποὺ ἦταν σημειωμένη καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ σπιτιοῦ του καὶ συνέχισε:

«Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περάσετε νὰ σᾶς δοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μάλιστα νὰ » εἶναι Παρασκευὴ ν'ἀκούσουμε μαζὶ καὶ τὴν 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας. Θὰ μὲ » ὑποχρεώσετε..».

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισα μὲ ἰδιαίτερη ἐκτίμησι. 'Αντελήφθηκα ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων προώδευσε, γιατὶ στηρίχθηκε σὲ στελέχη τόσο βαθειὰ ἀφωσιωμένα σ' αὐτόν.

Ω.

ἀπερροφήθησαν ὑπὸ τοῦ νέου Σώματος, τοῦ ὁποίου ὁ βασικὸς νεωτερισμὸς ἦτο, ὅτι δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἄλλην τινὰ ἀρχήν, ἀλλὰ διετέλει ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἡ θέσις ἔνθα ᾠκοδομήθη τὸ μέγαρον τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας ἐκαλεῖτο «Scotland Yatd» (αὐλὴ ἢ πλατεῖα τῆς Σκωτίας) καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐδόθη καὶ εἰς τὸ οἰκοδόμημα καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, τμῆμα τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ τὸ περίφημον C.I.D. (Criminal Invertigation Departement) ἀνάλογον μὲ τὴν εἰδικήν μας Ἀσφάλειαν, ὅπερ ἐστεγάσθη εἰς ἀνεγερθὲν πλησίον οἰκοδόμημα ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα New Scotland Yard.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία ἔχει δικαιοδοσίαν τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου μόνον, πλὴν μικροῦ μέρους, ὅπου τὸ ἐμπορικὸν καὶ—κυρίως—τὸ Τραπεζιτικὸν Κέντρον τῆς πόλεως (Χρηματιστήριον κλπ.) τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα City, τὸ ὁποῖον ἀστυνομεύεται ὑπὸ ἰδίου μικροῦ Σώματος ἀποκαλουμένου City Police («Ἀστυνομία τοῦ Ἄστεως» κατὰ τὸν μεταφραστὴν τοῦ ἄρθρου. Τὸ Σῶμα τοῦτο κατ' οὐδὲν διαφέρει τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας πλὴν τοῦ, ὅτι τὸ «σῆμα τῆς ὑπηρεσίας», τὸ ὁποῖον φέρεται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ἀριστερᾶς περιχειρίδος τοῦ χιτωνίου, φέρει 3 ἐρυθρὰς ραβδώσεις ἀντὶ τῶν κυανῶν τοῦ «σήματος» τῶν ἀνδρῶν τῆς Scotland Yard.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς «δρομεῖς» τῆς ὁδοῦ Μπόου ἐπρόκειτο πράγματι περὶ ὑπηρεσίας ἡ ὁποία ἠσχολεῖτο διὰ τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν, κατὰ συνέπειαν διετίθετο πρὸς τοῦτο μὲ ταχύτητα, ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς πράξεως, σχετικῶς βεβαίως μὲ τὰς ἑκάστοτε κρατούσας συνθήκας. Ἡ λέξις «Punners» ἔχει βέβαια τὴν ἔννοιαν τοῦ τρέχοντος ἢ σπεύδοντος κάπου, εἰς τὴν Ἀγγλίαν χρησιμοποιεῖται ὅμως καὶ προκειμένου περὶ ἀγγελιοφόρου, προσκόπου, καὶ εἰσπράκτορος ἀκόμη, δηλαδὴ ἀτόμου κινουμένου μὲ ταχύτητα οὐχὶ τὴν συνήθη, καὶ εἶναι εὐνόητον διατὶ οὗτοι ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ τὴν «πτερωτὴν ὁμάδα» (δηλαδὴ ὀρθώτερον τὴν «πετῶσαν ὁμάδα»—Flying squadron), ἡ ὁποία, ὅπως καὶ σήμερον λέγομεν «ἐπετάγετο» ἀμέσως ὅπου παρίστατο ἀνάγκη».

Μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς
Δ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

Μὲ τὸ ΚΖ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα στοὺς Δελφούς

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Δ. ΣΧΟΙΝΗ**

Στὸν κύκλο τῶν ἐκδρομῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, τὸ ΚΖ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, στὶς 4 Ἰουνίου, ἔκαμε τὴ δικιά του ἐκδρομή, στοὺς Δελφούς.

Δὲν ἦταν ἐκδρομὴ γιὰ γλέντι, ἀλλὰ ἦταν ἐκδρομὴ περισσότερο μορφωτικὴ καὶ λιγώτερο ἐκδρομὴ ἀναπαύσεως. Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ κάνει ἐντύπωση. Γιατὶ ὁ διοργανωτής της καὶ Διοικητὴς τοῦ ΚΖ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμος Α' κ. Θεοχαράκης Νικόλαος, ξέρει νὰ διοργανώνῃ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τόσες λεπτομέρειες, ποὺ προξενοῦν κατάπληξη. Δὲν ἄφισε κανέναν ἄλλο νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν διοργάνωσή της. Ὅλοι μας περιμέναμε νὰ δοῦμε τὶ θὰ πετύχῃ. Καὶ πέτυχε τὸ ἄριστο.

Στὶς 6 τὸ πρωΐ, μπρὸς ἀπὸ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ξεκίνησε τὸ «πούλμαν». Ὁ ἀνάλογος ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τμήματος καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των ἦσαν 40. Ὅλοι θέλανε νὰ λάβουν μέρος στὴν ἐκδρομή. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό; Ἔχουμε τόσες ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν κοινωνία, νὰ κλείσουμε τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα γιὰ νὰ πᾶμε ἐκδρομή, εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ τυχεροὶ λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴ καὶ οἱ ὑπόλοιποι στὴν ἄλλη. Δύο καθίσματα ὅμως ἔμειναν κενὰ στὸ πούλμαν.

—Γιὰ ποιούς εἶναι ; ρώτησα μὲ τρόπο τὸν Διοικητή.

—Μὴ βιάζεσε καὶ θὰ δῇς, ἦταν ἡ ἀπάντησή του.

Ὁ πρῶτος μας σταθμός, ἡ Ἐλευσίνα. Μαζί μας εἴχαμε τὸν τ. Ἀστυνόμο Α' κ. Νικόλαο Πρασσᾶ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ κατετάγησαν στὴν Ἀστυνομία Πόλεων, Καθηγητὴ τῆς Θεολογίας σήμερα. Μᾶς ξενάγησε στὸ χῶρο τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ἀνέπτυξε τὴ σημασία των καὶ ξεκινήσαμε. Ὁ ἄλλος σταθμός μας, ἡ Θήβα. Ἕνας καφὲς στὸ καφενεῖο ποὺναι μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἕνα εὐλαβικὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου ποὺ τὴν ἀρχή του τὴν ἔκανε ὁ Διοικητὴς καὶ ὁ κ. Πρασσᾶς καὶ δρόμο πάλι γιὰ τὴ Λιβαδειά. Ὁ κ. Πρασσᾶς ἀνέπτυξε ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τοῦ λεωφορείου τὴ σημασία τῆς μεγάλης μορφῆς τοῦ Ἐπαμεινώνδα, ἐνῷ ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Εὐάγγελος Ἐπανωμεριτάκης, διασκέδαζε τοὺς ἐκδρομεῖς μὲ τὰ ὡραῖα του ἀνέκδοτα.

Οἱ κάμποι τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Κωπαΐδος, ἦσαν καταπράσινοι. Ποὺ καὶ ποὺ θέριζαν τὸ κριθάρι καὶ ὁ κ. Θεοχαράκης βρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ σύντομη, ἀλλὰ μεστὴ ἀπὸ νοήματα ἱστορικὴ ἀνασκόπιση τοῦ χώρου ποὺ διερχόμασταν, τοῦ γεμάτου ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἱστορία.

...«...Δὲν ὑπάρχει γωνιὰ Ἑλληνικῆς γῆς, ἡ ὁποία νὰ μὴν ἔχῃ νὰ διηγηθῇ καὶ μίαν ἔνδοξο σελίδα ἱστορίας. Αὐτὴ ὅμως ἡ γῆ, ἡ εἰρηνικὴ αὐτὴ καὶ καταπράσινη γῆ, ἡ ποτισμένη σήμερα μὲ τὸν τίμιο ἱδρώτα τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ, ἡ εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Θεὸ αὐτὴ γῆ, εἶναι ἡ πλέον ἔνδοξος τῆς μακραιωνίου ἱστορίας μας. Εἶναι ἡ γῆ ἡ ποτισμένη μὲ τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς διὰ νὰ μὴ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς βαρβάρους νὰ καταλύσουν τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμό...».

Ἡ Λειβαδιὰ ἦταν ἕνας ἄλλος ὀλιγόλεπτος σταθμός. Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ὡραία αὐτὴ ἐπαρχιακὴ πόλη, πήραμε σειρὰ στὴν ἀτέλειωτη φάλαγγα τῶν πούλμαν καὶ τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων, πρὸς τὸν δρόμο τῆς Ἀράχωβας καὶ τῶν Δελφῶν. Στὴν Ἀράχωβα δὲ σταματήσαμε. Ἔπρεπε νὰ προλάβουμε τὸ Μουσεῖο τῶν Δελφῶν ἀνοικτό, γιατὶ κλείνει στὶς 12 $^{1}/_{2}$ καὶ ἀκόμη γιὰ νὰ πάρουμε σειρὰ στὴν ἐπίσκεψή του. Τὸ προλάβαμε. Βρεθήκαμε ἀνάμεσα σὲ ἐκπροσώπους ὅλων σχεδὸν τῶν φυλῶν

καὶ σὲ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. Οἱ Ἑλληνικὲς πόλεις εἶχαν στείλει τοὺς μαθητάς των. Καὶ οἱ ξένες Χῶρες τοὺς ἀντιπροσωπευτικούς των τύπους. Συνεσταλμένες ἐπαρχιωτοπουλες μαθήτριες τῶν Γυμνασίων, ποὺ μὲ τὶς ὁλόμαυρες ποδιές των σοῦ θύμιζαν χῆρες καὶ ὀρφανὰ στὴ γραμμή, ἔβλεπαν καὶ θαύμαζαν τὶς Ἀθηναίησες συναδέλφους των. Γυμνασιόπαιδα τῶν Ἀθηνῶν μὲ ὕφος «μπλαζὲ» σὲ κυττοῦσαν μὲ περιφρόνηση. Ξερακιανὲς Ἀγγλίδες σταματημένες στὰ δύο μέτρα μπόϊ, ξεφυσοῦσαν γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνῷ ὁ «τσιτσερόνε τους μὲ ἀγγαρεία συνέχιζε τὴν ξενάηση... «The spirit of Delfi...». Ροδοκόκκινες Γερμανιδοῦλες ὁλόξανθες, σταματοῦσαν μπρὸς στὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου μὲ θαυμασμό. Σκανδηναυοὶ παίδαροι μὲ γυμνὸ στῆθος καὶ κοντὸ παντελόνι, ροφοῦσαν μὲ ἡδονὴ τοῦ ἥλιου τὶς ἀκτῖδες διαβάζοντας τὸν «Μπλὲ Ὁδηγό». Ἀμερικανοὶ μασῶντας τὰ ποῦρα των, ὑπελόγιζαν τὰ ἐκθέματα σὲ δολλάρια. Γαλλιδοῦλες ἀέρινες, κομψές, μὲ ἀνασηκωμένη μυτούλα, χαριτωμένες καί... ἐλαφρὰ ντυμένες, σοῦ θύμιζαν τὶς ἀρχαῖες ἱέρειες. Πραγματικὸ κέντρο συναδελφώσεως τῶν Λαῶν οἱ Δελφοί!!! Καὶ ὁ «ὀμφαλὸς τῆς γῆς» δὲ θἄβρισκε πιὸ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ στηθῇ.

Ὁ χωροφύλαξ τοῦ Τουρισμοῦ, εὐγενέστατος, πρόθυμος καὶ ἄψογος στὴν ἐμφάνιση μᾶς ξενάγησε καὶ μέσα στὸ Μουσεῖο καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἀρχαιολογικὸ χῶρο. Τὸν εὐχαριστοῦμε. Στὴ Κασταλία πηγή, κάτω ἀπὸ τὰ βαθίσκια καὶ πανύψηλα πλατάνια, κάτσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε. Στὴ θύμησή μας ἦρθε ὁ Σικελιανὸς μὲ τὴ βροντερή του φωνὴ ποὺ θύμιζε τὶς βροντὲς τοῦ ἀέρα ὅταν περνᾷ μὲ ὁρμὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν Ροδίνη καὶ τὴν Ὑάμπεια.

Μὰ ἡ ὥρα περνάει καὶ μεῖς ξεχαστήκαμε. Τὴν πρώτη φορὰ μπρὸς στὸν Ἠνίοχο. Τὴ δεύτερη δῶ πέρα. Καὶ τὸ πούλμαν ξαναπῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀράχωβα. Δὲ μιλοῦσε κανείς. Θὲς γιατὶ πεινοῦσαν, θὲς γιατὶ ἦσαν μαγεμένοι ἀπὸ τὴ φύση καὶ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἀθάνατο πνεῦμα ποὺ τοὺς γέμιζε τὴν ψυχή, δὲν ἔβγαζαν μιλιά. Ὡς καὶ τὰ παιδιὰ ποὖχαμε μαζὶ καὶ αὐτὰ σωποῦσαν.

—Μὰ ποὺ πᾶμε;

—Πᾶμε γιὰ φαγητό, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Διοικητοῦ. Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Αἰνιγματικὴ ἡ ἀπάντηση. Καὶ ἀκόμη πιὸ αἰνιγματικὸ τὸ χαμόγελο ποὺ τὴν συνόδευε.

Περάσαμε τὴν Ἀράχωβα καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας.

—Βάζω στοίχημα ὅτι θὰ φᾶμε στὴ Λειβαδιά, ἀκούστηκε ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. ... (μὴ ζητᾶτε ὄνομα) νὰ λέῃ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἑπτανησιακή του προφορά, γεμᾶτος ἀνησυχία γιὰ τὴν ἀπόσταση καὶ τὸ χρόνο.

Κάποιος τὸν πείραξε. Γύρισε ἀπὸ τὸ κάθισμά του πίσω πρὸς τὸν κ. Ἀνθυπαστυνόμο καὶ τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά.

—Ἄκουσα ὅτι θὰ φᾶμε στὴ Θήβα.

—Τὶ λὲς κύριε Μιχαλίτση!!! Μέχρι τὴ Θήβα νύχτωσε. Καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἀρχίσουν νὰ κλαῖνε. Εἶναι ἀστεῖα αὐτά;

—Πᾶρε ἕνα παξιμάδι νὰ κρατηθῇς.

—Ὢχ ἀδερφέ, ὤχ ἀδερφέ. Ἄσε με.

Κείνη τὴ στιγμὴ τὸ πούλμαν ἔκοψε τὸ δρόμο του, ρολάρισε ἥσυχα, σταμάτησε. Μπρός μας καὶ λίγο ἀριστερά, ἕνα τραπέζι στρωμένο, γιὰ σαράντα ἄτομα, κάτω ἀπὸ μεγάλα πλατάνια. Στολίδια του, λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Μιὰ πίπιζα καὶ ἕνα ντακούλι, σκορποῦσαν Ἑλληνικὲς μελῳδίες. Δύο ἄνδρες μὲ ὁλοκόκκινα φέσια χόρευαν τσάμικο... Ἦταν ἡ ὑποδοχή μας.

—Νά, βλέπεις αὐτοὺς ποὺ χορεύουν; μοῦπε ὁ Διοικητής μου. Εἶναι οἱ δύο κενὲς θέσεις τοῦ πούλμαν.

Ἀργότερα κατάλαβα. Ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς εἶχε στείλει δύο ἀδειούχους ὑπαλλήλους. Τὸν ἀρχιφύλακα κ. Βασίλη Κουρκουτὰ καὶ τὸν ἀστυφύλακα κ. Κάππα Κωνσταντῖνο. Παρέα τους ἦταν τρία σφαγμένα ἀρνιά.

Καὶ κεῖ, στοὺς πρόποδες τοῦ Παρνασσοῦ, στὸ χάνι τοῦ Ζεμενοῦ, στήθηκε τὸ τραπέζι. Ἕνα τραπέζι γνήσιο 'Ελληνικὸ μὲ ὀβελία, φέτα Παρνασσοῦ καὶ ἀγνὸ 'Αραχωβίτικο κοκκινέλι. Δύο ὑπέργηροι 'Αραχωβῖτες μὲ ἄσπρια γένια, ποὺ θύμιζαν ἀρχαϊκὸ Δία, γαλήνιοι καὶ ἐνθουσιώδεις μὲ τὶς χαρακτηριστικὲς φορεσιές τους καὶ τὰ τσαρούχια ποὺ οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τὰ βγάλουν ἀπὸ πάνω τους, μᾶς παράστεκαν. 'Ο ἕνας ὁ μπάρμπα Γιαούρτης μὲ τὴ πίπιζα καὶ ὁ ἄλλος ὁ μπάρμπα Μαυρεπὴς μὲ τὸ νταούλι, σκόρπιζαν τοὺς ἁπλοὺς ρυθμοὺς τῶν ἀθάνατων 'Ελληνικῶν χορῶν ποὺ ἀντιλαλοῦσαν ὡς πάνω στὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασσοῦ. Τὰ καραούλια καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ Καραϊσκάκη στὸ ἴδιο μέρος, τοὺς ἴδιους ἤχους ἀπὸ τὰ ἴδια ὄργανα ἄκουσαν, τὰ ἴδια τραγούδια τῆς λεβεντιᾶς τραγούδησαν, τοὺς ἴδιους χοροὺς ἔσυραν. Καὶ μεῖς ὅλοι μας, ὅλοι χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεση, φέραμε τὴ «γύρα» μας, ἐνῷ ὁ μπάρμπα Μαυρεπὴς βαστοῦσε στὸ νταούλι του τὸν ρυθμὸ μὲ μιὰ σπάνια ἀκρίβεια. 'Αλλοίμονο σ' ὅποιον καθόταν. 'Ο Διοικητὴς τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ στὸ... χορό. 'Αλλὰ ἕνα μικρὸ διάλειμμα στὸ γνήσιο 'Ελληνικὸ γλέντι. Εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή. 'Η ἐκδρομὴ δὲν εἶναι μόνο γλέντι. Εἶναι καὶ μόρφωσις. Περισσότερο

Μιὰ πίπιζα καὶ ἕνα νταούλι σκορπίζουν ἑλληνικὲς μελωδίες.

Καὶ κεῖ, στοὺς πρόποδες τοῦ Παρνασσοῦ, στήθηκε τὸ τραπέζι...

μόρφωσις καὶ λιγώτερο γλέντι. Ἔτσι ὁ τ. 'Αστυνόμος κ. Ηρασσᾶς μίλησε γιὰ 20' λεπτά, μὲ θέμα «'Ελληνικὰ ἔθιμα καὶ Χριστιανισμός»... «Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνη-» θοῦμε τὰ 'Ελληνικά, τὰ γνήσια 'Ελληνικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα εἶναι συνυφασμένα μὲ » τὸν Χριστιανισμό. Διότι ἂν τὰ ἀπαρνηθῶμεν, ἀπαρνούμεθα τὴν θρησκείαν μας...». Μετὰ πάλι χορὸς μὲ ἀθάνατους 'Ελληνικοὺς ρυθμούς. Πολλὲς κοῦρσες μὲ ξένους περιηγητὰς πέρασαν ἀπὸ δίπλα μας παίρνοντας τὸ δρόμο γιὰ τοὺς Δελφούς. Ὅλοι τους σταματοῦσαν γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἔριχναν μιὰ ματιά. Μὰ βιαζόντουσαν γιὰ νὰ προλάβουν τοὺς Δελφούς. Τὸ πνεῦμα τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος τῶχαν σπουδάσει κι' ἔτρεχαν νὰ τὸ συναντήσουν. Τὸ πνεῦμα τῆς νεώτερης 'Ελλάδος τοὺς εἶναι ἄγνωστο. Δὲ φρόντισε κανεὶς νὰ τοὺς τὸ διδάξῃ. Καὶ ὅπου τὸ συναντοῦν σήμερα στὴν 'Ελλάδα, στέκονται γιὰ λίγο περίεργοι, ρίχνουν μιὰ ματιὰ καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Μόνον ἕνας ἔμεινε κοντά μας. 'Ο Σουηδὸς Χάνς Ἔλβισσον. Ἕνα ἀγνὸ παιδὶ 25 χρονῶν ἀπὸ τὴ Στοχόλμη, κατάξανθος, μὲ γένεια καὶ κοντὰ πανταλόνια, λάτρης τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου 'Ελληνικοῦ πνεύματος.

—Λατρεύω τὴν 'Ελλάδα, μᾶς εἶπε. Καὶ εἶναι ἡ δεύτερη χρονιὰ ποὺ ἔρχομαι φέτος. Ὅσο περισσότερο γνωρίζω τὴν 'Ελλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας, τόσο περισσότερο θέλω νὰ μένω κοντά τους.

Τσούγκρισε μαζί μας τὸ ποτήρι του καὶ δοκίμασε τὸν ὀβελία μας. Ὅταν θὰ ἔφευγε μὲ τὸ μικρό του Σιτροέν, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι ἀμίλητος. Διάβασα, ἢ μοῦ φάνηκε πῶς διάβασα στὰ μάτια του ἕνα βουβὸ παράπονο. «Γιατὶ νὰ μὴ γεννηθῶ Ἕλληνας;...).

Μὰ ἡ ὥρα πέρασε. Τὰ ἔλατα ἄρχισαν νὰ σκουραίνουν. Τὸ δειλινὸ σκορπίστηκε. Μπρὸς λοιπὸν γιὰ τὸ γυρισμό. 'Ο κ. Κουρκουτᾶς, ὁ ἀρχιμάγειράς μας εἶχε ἀντιρρήσεις.

—Μὴ φεύγετε, ἔχω γιαούρτη ἑτοιμάσει.

Τὴν γευτήκαμε καὶ μὲ τὴν καρδιά μας τὸν συνεχάρημεν. Δὲν εἶναι μόνον ἄριστος 'Αρχιφύλαξ, εἶναι καὶ ἄξιος μάγειρας. Συγχαρητήρια καὶ σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἄξιο βοηθό του.

Τὸ πούλμαν πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. 'Ο κ. Μιχαλίτσης ἀνέλαβε μὲ τὰ σπαρταριστά του ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν πολύχρονον καὶ γεμάτη ἐπεισόδια ἀστυνομική του ζωὴ νὰ σκορπάῃ τὴν εὐθυμία. Μὰ σὰν κουράστηκε νὰ λέῃ, ἡ κυρία Βερονικιάτη μὲ νοσταλγικὲς ρομάντζες μᾶς ξανάφερε στὸ νοῦ ξεχασμένες ἀλλὰ γλυκὲς ἀναμνήσεις. Βρέθηκα σὲ μιὰ στιγμὴ κοντὰ στὸ κ. Διοικητή. Καὶ ὁ κ. Θεοχαράκης σὲ σχετική μου ἐρώτηση ἔκανε ἀπολογισμὸ σχετικὰ μὲ τὸ σκοπὸ καὶ τὴ χρησιμότητα τῶν ἐκδρομῶν. «Πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο—εἶπε—ἀλλὰ καὶ πρὶν λίγα χρόνια ἀκόμη, ἐπίστευαν ὅλοι ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Τουρισμοῦ στὴ Χώρα μας, ἦταν ἔργο μόνον τῶν εἰδικῶς μὲ τὸν Τουρισμὸν ἀσχολουμένων. Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. 'Απεδείχθη ὅτι τὸ ἔργο αὐτό, εἶναι ἔργον ὅλων περίπου τῶν Δημοσίων 'Υπηρεσιῶν, περισσότερο ὅμως εἶναι ἔργο τῆς 'Αστυνομίας, ἀφοῦ ἡ 'Αστυνομία ἀσχολεῖται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μὲ θέματα λεπτῆς κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως τῶν πολιτῶν καὶ γίνεται ἔτσι καθοδηγητὴς τοῦ κοινοῦ. 'Η ἡγεσία τοῦ Σώματος συνέλαβε τὸ νόημα τῆς τουριστικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν ἀνδρῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ κατενόησε, ὅτι κάθε ἄνδρας τοῦ Σώματος, εἶναι καὶ ἕνας παράγων ἀναπτύξεως τοῦ Τουρισμοῦ. Ἔτσι ὑπερπήδησε τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Κανονισμοῦ ποὺ δὲν προβλέπει τὶς ἐκδρομὲς ὡς μέσον τουριστικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ βρῆκε τρόπο ὥστε, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θέρους, αἱ διάφοραι 'Υπηρεσίαι καὶ ἰδίως τὰ Τμήματα Τάξεως, νὰ ἐκτελοῦν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφορες ἐκδρομὲς σὲ χώρους Τουριστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ 'Αστυφύλαξ, ὁ 'Αρχιφύλαξ, ὁ 'Υπαστυνόμος τοῦ Τμήματος Τάξεως, γίνεται ἕνας «τουρίστας» καὶ ἀποκτᾶ συνείδηση περιηγητοῦ. Βλέπει πῶς τοῦ συμπεριφέρονται στὸ ἑστιατόριο, στὰ μουσεῖα, στὴ διαδρομὴ καὶ συγκρίνει. 'Απὸ τὴ σύγκριση αὐτὴ πάντα κερδισμένη βγαίνει ἡ τουριστικὴ διαπαιδαγώγηση καὶ ὁ κάθε ὑπάλληλος, δίχως στεῖρες ὑποδείξεις καὶ διδασκαλίες, ἀναλαμβάνει πλέον μόνος του τὴ ρύθμιση ὅλων τῶν ζητημάτων εὐταξίας, κοσμιότητος, εὐγενείας, καλῆς συμπεριφορᾶς, σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου καὶ ἀκόμη τῆς ρυθμίσεως τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἀτόμου ἐν σχέσει πρὸς τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἄνεση τῶν πολλῶν, στὴν περιφέρεια τοῦ Τμήματός του. Ἂν τοῦ συμπεριεφέρθησαν καλά, ἂν τὸν μετεχειρίσθησαν μὲ εὐγένεια, ἂν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ προσέφεραν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, τότε ὁ κάθε ἀστυνομικὸς συνειδητοποιεῖ τὸν καλὸ τρόπο συμπεριφορᾶς καὶ ἀποβάλλει τὸν τρόπο ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν εὐγένεια, τὴν εὐταξία καὶ τὴν κοσμιότητα». Αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ κατάλαβα πόσο δίκαιο εἶχε.

...'Η 'Αθήνα σὲ λίγο φάνηκε. 'Η ὡραία μας ἐκδρομὴ τελείωνε. 'Απὸ αὔριο θὰ ἀρχίζαμε ἔξη—δέκα, λαμβάνω τὴν τιμήν, ἀναφέρω καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σχετικά...

Σᾶς συνιστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, σὰν περάσετε νὰ πᾶτε στοὺς Δελφούς, στὸ Χρυσὸ ἢ στὴν Ἄμφισσα, νὰ σταματήσετε στὸ χάνι τοῦ Ζεμενοῦ. Ὄχι γιὰ νὰ θυμηθῆτε ἐμᾶς τοὺς ἀνωνύμους ποὺς περάσαμε ἀπὸ κεῖ, ὅπως χιλιάδες ἄλλοι ἐκδρομεῖς πρὶν ἀπὸ μᾶς καὶ ἔπειτα ἀπὸ μᾶς. 'Αλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαύσετε τὸ γνήσιο 'Ελληνικὸ τοπίον καὶ νὰ φέρετε στὴ μνήμη σας τὸν μεγάλο Ἕλληνα Στρατηγὸ τὸν Καραϊσκάκη. Θὰ νοιώσετε αὐτὸ ποὺ νοιώσαμε καὶ μεῖς. 'Απέραντη ὑπερηφάνεια νὰ γεμίζῃ τὴ ψυχή μας.

ΔΗΜ. ΣΧΟΙΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀνακρέοντος.

Πάροδος Ἀρύβου 6, στὸν Προφήτη Ἠλία Παγκρατίου.

Ὁ Ἀνακρέων γυιὸς τοῦ Σκυθίνου, (ἄλλοι ὀνομάζουν τὸν πατέρα του Παρθένιο, Ἀριστόκριτο, Εὔμηλο) ἦτο λυρικὸς ποιητὴς τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Τεὼ τῆς Ἰωνίας. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου, Πολυκράτους, καθὼς καὶ τοῦ Ξανθίππου, πατρὸς τοῦ Περικλέους.

Λεπτὸς στὸ σκῶμμα ἀλλὰ καὶ δηκτικός, λέγεται ὅτι πέθανε πνιγμένος ἀπὸ μιὰ ρόγα σταφύλι.

Ἀναλάτου Μάχης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γουβέλη 6, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Ἀνάλατος, εἶναι τοποθεσία μεταξὺ τοῦ Φαληρικοῦ Δέλτα καὶ Ἁγ. Σώστη. Στὸ μέρος αὐτὸ ἔγινε ἡ γνωστὴ «μάχη τοῦ Ἀναλάτου» τὸν Κυριακὴ 24 Ἀπριλίου 1827 καὶ στὴν ὁποία νικήθηκαν αἱ Ἑλληνικαὶ δυνάμεις. Κείνη ἡ ἡμέρα θεωρεῖται σὰν ἀποφρὰς ἡμέρα. Ἡ μάχη ἔγινε ὡς ἑξῆς :

Οἱ ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως ἀγωνισταί, πολιορκημένοι ἀπὸ τὸν Κιουταχή, ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀγωνίζωνται ὑπεράνθρωπα. Ὁ Καραϊσκάκης, Ἀρχιστράτηγος τότε τῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων, εἶχε καταστρώσει σχέδιο ἀπελευθερώσεως τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἀκροπόλεως, πλὴν ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ, γιατὶ τραυματίσθηκε σὲ μιὰ μικροσυμπλοκὴ, ὑπέκυψε ἀργότερα στὸ τραῦμα του. Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ Κόχραν, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν Ἑλλήνων ὁπλαρχηγῶν, ἤθελε νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τοῦ Καραϊσκάκη.

Τὸ σχέδιο ὅμως γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ἤθελε καὶ τὸν ἐμπνευστή του. Παρ' ὅλα αὐτά, ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις. Ἡ δυσφορία ὅμως τῶν ἄλλων ὁπλαρχηγῶν, γιὰ τὴν ἀνάδειξι τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα ὡς ἀντικαταστάτου τοῦ Καραϊσκάκη, καθὼς καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ Κόχραν ὑποδαυλισθεῖσα διχόνοια, συνετέλεσε σὲ ἐπιζήμια ἄμιλλα τῶν ἀγωνιστῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀλόγιστης αὐτῆς ἄμιλλας ἦτο νὰ ὑποστοῦν οἰκτρὴ ἧττα τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, γιατὶ ἔλλειπε ὁ ἰθύνων νοῦς.

Σκοτώθηκαν ἢ πνίγηκαν κατὰ τὴν ἀποχώρησι, περὶ τοὺς 800—1.500. Ἐκεῖ σκοτώθηκαν διαλεκτοὶ ὁπλαρχηγοὶ ὅπως οἱ Λάμπρος καὶ Φῶτος Βέϊκος, Ἀθανάσιος Ντούσκας Μπότσαρης, Κώστας Τζαβέλλας κ.ἄ. Ὁ Κιουταχῆς γιόρτασε τὴ τρανή του νίκη, στέλνοντας στὸ Σουλτᾶνο τὰ δέρματα 200 κεφαλῶν αἰχμαλώτων ποὺ ἀποκεφάλισε. Ἔστειλε ἐπίσης καὶ τὸ αὐτὶ τοῦ Δ. Καλλέργη, ὁ ὁποῖος αἰχμαλωτισθείς, ἀφέθηκε ἐλεύθερος, ἀφοῦ κατεβλήθησαν βαρύτατα λύτρα.

Ἀνανίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμφείας 24, στοῦ Γκύζη.

Ὁ Ἀνανίας, Μητροπολίτης Λακεδαίμονος, γεννήθηκε τὸ 1710 κι' ἔγινε Ἐπίσκοπος Δημητσάνης τὸ 1750, ἀργότερα δὲ τῆς Λακεδαίμονος μὲ ἕδρα τὸν Μυστρᾶ. Σταθερὸς χαρακτήρας φιλοπρόοδος καὶ δραστήριος κληρικὸς ἐξέχων, ἀνέπτυξε σπουδαία Ἐθνικὴ δρᾶσι. Σκοτώθηκε ἀπὸ τουρκικὸ ἀπόσπασμα, στὴ Δυτικὴ πόρτα τῆς Μητροπόλεως τοῦ Μυστρᾶ. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ἀληθινὰ, ἐθνικὴ ἀπώλεια.

Ἀναξαγόρα.

Πάροδος Σωκράτους 37, στὴ Δημαρχία Ἀθηνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν ἐκ Κλαζομενῶν Ἕλληνα φιλόσοφο τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος. Ὁ Ἀναξαγόρας ἀσχολήθηκε μὲ τὴν φιλοσοφία, τὴν γεωμετρία καὶ τὴν Ἀστρονομία. Σὲ ἡλικία 40 χρονῶν, ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα, ἔγινε στενὸς φίλος τοῦ Περικλέους. Στὴν Ἀθήνα, ἔμεινε περίπου 30 χρόνια, μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου.

Μὲ τὸν κλονισμὸ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Περικλέους κατηγορήθηκε γιὰ ἀθεϊστικὲς διδασκαλίες, εἰσήχθη σὲ δίκη καὶ φυλακίστηκε τὸ 430 π.Χ. Τὸ 428-27, βρίσκεται στὴ Λάμψακο, ὅπου καὶ πέθανε.

Ἡ ὕλη κατὰ τὸν Ἀναξαγόρα, εἶναι ἀγέννητη καὶ ἄφθαρτη ποιοτικὰ διαφορωτάτη, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ παντοειδῆ κατὰ ποιότητα καὶ ἄπειρα κατὰ τὸ πλῆθος σωματίδια, τὰ ὁποῖα διατηροῦν πάντοτε τὶς ποιοτικές των ἰδιότητες. Κατ' αὐτὸν ἡ ἀρχικὴ πρὸς κίνησιν ὥθησις, ποὺ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα ἁρμονικὴν διάταξιν τῶν ὅλων, ὀφείλεται στὸ νοῦ.

Ὁ Ἀναξαγόρας θεωροῦσε τὴ γῆ πεπλατυσμένη. Πρῶτος αὐτὸς κάμνει λόγον γιὰ τὴν ὕπαρξι ἄλλου κόσμου, κατοικουμένου ἀπὸ ἀνθρώπους. Στὴν προσπάθειά του νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μηχανικὴ διάταξι τοῦ σύμπαντος, ἀνεκάλυψε τὴν φυγόκεντρο δύναμι. Φαίνεται πὼς ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὸν τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰσηγητὰς τῆς πειραματικῆς ἔρευνας. Πίστευε, ὅτι κέντρον τῶν αἰσθήσεων εἶναι ὁ ἐγκέφαλος.

Αὐτὸς πρῶτος ἔθεσε ζήτημα συζητήσεως τοῦ τελεολογικοῦ προβλήματος καὶ θεωρεῖται σὰν ἱδρυτὴς τῆς νεολογικῆς φιλοσοφίας. Μεγάλος στοχαστὴς μὲ παρατηρητικότητα καὶ ἐπινοητικότητα, ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητα, ἕνας σπουδαῖος φιλόσοφος καὶ ἐρευμητὴς τῶν ἐπιστημῶν.

Ἀναξάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γούβας 4, στὸν Ἁγ. Ἰωάννη Βουλιαγμένης.

Ὁ Ἀνάξανδρος ἦτο βασιλεὺς τῆς Σπάρτης 13ος τῆς σειρᾶς τῶν Ἀγιαδῶν. Κατὰ τὸ διάτημα τῆς βασιλείας του ἔγινε ὁ Δ' Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ἀναξάρχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χερσίφρονος 5, στὴ Γούβα.

Ὁ Ἀνάξαρχος, ὀπαδὸς τῆς ἀτομικῆς Σχολῆς τοῦ Δημοκρίτου, διδάσκαλος τοῦ Πύρρωνος, ἤκμασε κατὰ τὸν Ε' π.Χ. αἰώνα. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ συνώδευσε αὐτὸν στὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἀσίας. Βρῆκε οἰκτρὸ θάνατο, ἀπὸ τὸν τύραννο τῆς Κύπρου Νικοκρέοντα.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ ὑπαρχιφύλαξ Βατάγγελος Σπυρίδων καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Κυριαζόπουλος Σταῦρος, Στρατίκης ἢ Σακαρνέζης Σεραφείμ, Λεβεντόπουλος 'Ανδρέας, Βλάσσης Εὐάγγελος, Κανελλόπουλος Βασίλειος, Σκαλιστήρας Κωνστ., Παγάτης Παναγ., Κοντᾶς 'Ηλίας, Βασιλάκος Παναγ. καὶ Τσοτάκος Νικόλαος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: 'Αγγελόπουλος Βασ., Παραδάκης Διονύσιος, Παπαγεωργίου Φιλόλαος, Νικολόπουλος Λεων., Καραγιαννάκης Μάρκος καὶ Τρουμπετάρης Νικόλαος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον καὶ 2) 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Καραχάλιον 'Ιωάννην καὶ Παπασταφίδαν 'Αγγησίλαον, διότι καθοδηγήσαντες ἐπιδεξίως τοὺς ἀσχοληθέντας μὲ τὴ σύλληψιν τοῦ ἐπικεκηρυγμένου εἰς λῃστὴν κομμουνιστοῦ Τρικκαλινοῦ Γεωργίου, ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) 'Αστυνόμον Α' κ. Παπασπυρόπουλον Κωνστ. 2) 'Υπαστυνόμον Α' κ. Κουρῆν Νικόλαον, 3) 'Ανθυπαστυνόμον κ. Κοκκινάκην Λουκᾶν, 4) ἀρχιφύλακας: Θαλάσσην Γεώργιον, Καραχάλιον Μιχαὴλ καὶ Πέτραν Παντελῆν καὶ 5) ἀστυφύλακας: Κουκουλομάτην Κυρ., Σαμαρᾶν Κωνστ., Θεριστόπουλον 'Αλκιβ., Σταματελόπουλον Δημήτρ., 'Ελαφρὸν Σπυρίδωνα, Μήλιον 'Ηλίαν καὶ Παναγιωτάκον 'Ανδρέαν, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἀνωτέρω ἐπικεκηρυγμένου λῃστοῦ Τρικκαλινοῦ.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Υπαστυνόμον Α' κ. Πετρόπουλον Εὐθύμιον, διότι ἐπὶ καταγγελθείσης αὐτῷ κλοπῆς 34.000 δραχμῶν ἐκ καταστήματος, ἐνεργήσας ταχέως καὶ μεθοδικῶς κατώρθωσε ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν δράστην τῆς ἐν λόγῳ κλοπῆς. Κατέσχεν τὰ κλοπιμαῖα χρήματα, ἅτινα ἀπεδόθησαν εἰς τὸν παθόντα.

—Δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Αστυν. Διευθυντὴν Β' κ. Παπασταφίδαν 'Αγγησίλαον καὶ 2) 'Αστυνόμον Α' κ. Διακουμῆν 'Ηλίαν, διότι χειρισθέντες ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς ὑπόθεσιν συμμορίας κακοποιῶν διαπραξάντων σοβαρὰς διαρρήξεις οἰκιῶν καὶ ἀπόπειραν λῃστείας καὶ κατευθύναντες ἐπιτυχῶς τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπ' αὐτῶν ὑπαλλήλων συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ σύλληψιν τῶν μελῶν τῆς συμμορίας. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀπενεμήθη ἀμοιβὴ καὶ εἰς τοὺς: 1) 'Υπαστυνόμον Α' κ. Γιαλαμᾶν Δημ., 2) 'Αρχιφύλακας: Γαλανάκην Φώτιον καὶ Νεροῦτσον Βασίλειον, 3) 'Υπαρχιφύλακας: Πανουσόπουλον Χαρίλαον, Κοντραφούρην 'Αθανάσιον καὶ Τσουμπέλαν Δημήτριον καὶ 4) 'Αστυφύλακας: Γεβρέκον Δημήτριον, Γκολέμην 'Ανδριανόν, Γιαννόπουλον Νικόλαον, Παναγιωτόπουλον Νικόλαον, Δελάκον 'Ηλίαν, Τσουκνάκην Μαρῖνον, Γεωργάκον Διονύσιον, Κατόπην 'Αναστ., Λύρην Εὐάγγ. καὶ Στεφανόπουλον Στέφανον.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Παναγιώτην Μπαρδόπουλον καὶ Παναγιώτην Καραμπούλην.

ΝΕΑ ΩΡΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων καθιέρωσεν ὅπως ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μεταδίδεται κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥραν 1.30' — 2 μ. μ.

Ἡ καθοδηγητικὴ καὶ μουσικὴ αὐτὴ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ποὺ καθιερώθηκε ἀπὸ πενταετίας ἀπέσπασε τὸ γενικὸ θαυμασμὸ καὶ ἐπεβλήθη χάρις στὸ πλούσιο λογοτεχνικό, μουσικὸ καὶ μορφωτικὸ περιεχόμενό της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.